Michel Zevaco

Michel Zevaco

Don Juan şi Comandorul

Capitolul I Un mesaj ciudat.

După semnarea la Nisa a tratatului de pace – mai degrabă un armistiţiu – între Francisc I şi Carol Quintul, în 1538, împăratului îi sosi o ştire care-l făcu să turbeze de furie: oraşul Gand, din Flandra supuşii dominaţiei sale tocmai se răsculase. Pentru a tăia răul din rădăcină există o singură cale: să lovească repede şi nemilos în aşa fel încât să se evite că revolta să se propage şi în restul Ţărilor de Jos, care şi ele se aflau sub jugul spaniol.

Ajuns în această situaţie dificilă, Carol Quintul, trimise la Francisc I pe ambasadorul său secret, don Sancho d'Ulloa cu scopul de a obţine din partea regelui Franţei permisiunea ca trupele spaniole să traverseze Franţa. Şi Francisc I consimţi, sperând ca în schimb să obţină suzeranitatea asupra MILAN-ului.

În acest scop îl folosi pe consilierul său, Amauri de Loraydan care-l însoţi până la Angoul?me pe comandorul Ulloa.

Când acesta din urmă, purtător al misiunii îndeplinite cu succes, ajunse la frontiera spaniolă unde Carol Quintul îl aştepta nerăbdător, avu presentimentul că o nenorocire înfricoşătoare îi lovise familia pe care o lăsase la Sevilla. Acolo se aflau cele două fete ale sale care-l adorau ca pe un zeu: Reyna Christa şi Léonor.

Cât timp tatăl lor fusese plecat, tinerele fete ieşiseră Toarte puţin din palat. Şi totuşi, una din ele, Reyna-Christa – cea mai mică nu reuşise să reziste promisiunilor şi jurămintelor de iubire ale lui don Juan Tenorio, gentilom

spaniol care, cu toate că era căsătorit cu donna Silvia, o sedusese. După ce aflase chiar din gura donnei Silvia netrebnicia seducătorului său, înnebunită de durere, Reyna-Cr ista preferă moartea decât ruşinea şi dezonoarea.

Léonor plecă spre Franţa în căutarea tatălui său, urmărit la rândul său de don Juan Tenorio, orbit de frumuseţea acesteia. Ajuns în faţa lui don Sancho d'Ulloa, don Juan va avea neruşinarea de a-i cere mâna fiicei sale, Léonor. Pentru a-şi răzbuna onoarea, don Sancho se bate în duel cu seducătorul netrebnic, fiind ucis de acesta. Împăratul o logodeşte pe Léonor – împotriva voinţei acesteia – cu Amauri de Loraydan.

Din fericire, Léonor îşi va găsi un apărător în gentilomul francez Clother de Ponthus şi valetul său, poreclit Ban-Frumos.

Clother de Ponthus îşi pusese totdeauna spada în scopul unor cauze nobile. Curtea regelui Francisc I, cu scandalurile şi cu iubirile desfrânate de care dădea dovadă, începuse să-l scârbească. Amauri de Loraydan îi jură ură veşnică.

Într-o bună dimineaţă, tocmai când se pregătea să iasă, Clother de Ponthus avu surpriza să-şi vadă intrând în cameră valetul, care-i spuse:

— Domnule, un individ îmbrăcat în negru şi sincer să fiu, nu mă prea impresionează, ţine morţiş să vă vadă. S-a interesat la hanul Ghicitoarei şi a aliat că locuiţi aici. Pretinde că v-a adus un mesaj.

— Ei bine, atunci lasă-l să intre, spuse Clother.

— N-ar fi mai bine să-l arunc pe fereastră sau să-l dau de-a berbeleacul pe scări, cu un picior în fund, ori să-i trag un pumn între ochi? întrebă cu tot interesul Ban-Frumos.

— Ei, hai, lasă-l să intre.

— Stăpâne de Ponthus. Am impresia că aţi uitat de hanul "Mila-lui-Dumnezeu"! Amintiţi-vă, nu-i timp mult de atunci, că acolo v-aţi aflat într-o situaţie nu prea bună, având în vedere că afurisitul de conte de Loraydan. Vă condamnase

la moarte prin foame şi ce-i mai al dracu', prin sete. Credeţi-mă o dată şi pe mine: aşu-zisul ăsta mesager cu mutra lui de spion bun de spânzurătoare, nu merită nici o încredere.

— Şi totuşi, lasă-l să intre.

— Bine, bine, bombăni Ban-Frumos. Mă duc să-l aduc. Dar când veţi fi ucis, unde naiba aş mai găsi eu un aşa stăpân?

Şi Ban-Frumos introduse un bărbat cu un aspect respectabil, îmbrăcat în negru şi care, ajuns în faţa lui Clother se înclină respectuos şi demn, spunând:

— Am onoarea să vorbesc unui Clother, senior de Ponthus?

— Chiar aşa, domnule.

— În acest caz, trebuie să vă spun că eu sunt Jacques Aubriot, majordomul palatului d'Arronces şi sunt însărcinat să vă înmânez un mesaj pe care mi l-a dat prea nobilă doamnă Léonor d'Ulloa, preafericita mea stăpână.

Clother păli brusc şi inima parcă încetă să-i bată câteva secunde. Apucă mesajul şi-l desfăcu, dar scrisoarea Léonorei nu cuprindea decât un singur cuvânt şi acest cuvânt era:

VINO.

În clipa următoare. Clother avu convingerea stranie că acest cuvânt, unic cuvânt, nu fusese scris de Léonor d'Ulloa.

Se simţi aproape sfâşiat, în timp ce gândea: "Ar fi prea frumos!"

În tot timpul călătoriei sale alături de Léonor, Ponthus avusese de două ori ocazia să vadă scrisul tinerei. În acest moment, îşi rememoră scrisul autentic al acesteia, un scris mare, lăbărţat, neîndemânatic, puţin şcolăresc, care arăta perfect de bine dispreţul tinerei nobile spaniole pentru înnegritul hârtiei, din care, în structura sa ascunsă, dacă am fi grafologi, am putea spune că anunţa o mare artistă.

Cuvântul "Vino" fusese scris cu o scriere lină şi hotărâtă, de o eleganţă perfectă şi cu un nu-ştiu-ce, mândru în grafie, "Nu-i scrisul ei", îşi spuse Clother.

Şi cuprins de o curiozitate lacomă, începu să studieze îndeaproape scrisoarea pe care o ţinea în mână.

Într-adevăr, situaţia era ciudată, neliniştitoare şi dădea mult de bănuit.

Am spus că mesajul se compunea numai dintr-un singur cuvânt şi acest cuvânt era: VINO.

Dar deasupra acestui cuvânt fusese scris: Clother de Ponthus.

Nu era nici o îndoială că lui Clother de Ponthus îi fusese adresat cuvântul Vino.

Dar nici asta n-ar fi însemnat nimic. Ceea ce dădea hârtiei aspectul ciudat şi neliniştitor de care am amintit, e faptul că mai sus. Deasupra cuvintelor Clother de Ponthus, se putea vede începutul unor rânduri ilizibile. Şi aceste rânduri erau formate de, să-i spunem, încercarea de a scrie unele cuvinte neterminate, cu caractere neîndemânatice, chinuite, informe, cu totul de neînţeles.

În cele din urmă Clother de Ponthus ridică din umeri, parcă spunând: "Nu mai pricep nimic!"

Îl privi cu atenţie pe Ban-Frumos, după care îi aruncă o privire pătrunzătoare curierului, care i se păru puţin tulburat.

— Veniţi de la palatul d'Arronces? îl întrebă pe acesta.

— Da. Seniore, după ce am trecut pe la hanul Ghicitoarei, spuse acesta sigur pe el.

— Şi sunteţi majordomul palatului?

— Am această onoare.

— Şi spuneţi că sunteţi trimis de stăpâna dumneavoastră? Ea v-a înmânat acest mesaj pentru a mi-l aduce?

— Chiar ca în persoană, seniore de Ponthus, răspunse mesagerul, dar de această dată cu o ezitare vizibilă.

În mintea lui Clother apăru figura sumbră şi dispreţuitoare a contelui Loraydan.

Rămase gânditor câteva clipe, după care, cu un gest rapid îşi duse mâna la spadă, murmurând: "Sabie a strămoşilor mei, fi-mi credincioasă."

— Ei bine, spuse el cu voce tare, spune-i persoanei care le-a trimis că voi urma imediat această invitaţie.

Mesagerul se mai înclină odată şi se retrase. Ban-Frumos făcu o mişcare, ca şi când ar fi vrut să se repeadă pe urma acestuia, dar Clother îl opri cu un gest.

— Cred că voi lipsi toată ziua, spuse el. Eşti liber să faci ce vrei.

Cam asta spunea în fiecare dimineaţă, dar de această dată Ban-Frumos izbucni:

— Cum? Nu-mi cereţi să vă urmez înarmat cu un pumnal solid?

— Îţi ordon să nu mă urmăreşti, îi replică rece Clother.

Şi ieşi lăsându-l aiurit pe Ban-Frumos. O jumătate de oră mai târziu, ieşi şi acesta. În această zi urma să i se întâmple o aventură pe care o vom povesti la momentul potrivit. Să spunem că, primind ordinul formal de a nu-şi urmări stăpânul, Ban-Frumos îndreptă spre Sena, hotărât să petreacă ziua într-un mod foarte plăcut.

Capitolul II De cine fusese chemat Clother de Ponthus.

Fără nici cea mai mică ezitare, Clother se îndreptă spre palatul d'Arronces. Era convins că nu Léonor îi trimisese mesajul. Atunci, cine-l chema?

"Nu-i altul decât Loraydan, îşi spunea el mergând din ce în ce mai repede. Cred că mi-a întins vreo cursă. Ei bine, fie: mai devreme ori mai târziu tot trebuia să mă întâlnesc cu el. Mai bine azi decât mâine. Numai să-l am în faţa mea, şi-l fac eu să-şi plătească datoriile. Da, dar dacă mor? Ei bine, voi scăpa de o viaţă care mi-a devenit atât de grea de când. Oh! Dar să mor înainte de a fi revăzut-o?"

Mergea din ce în ce mai repede, gândind în continuare: "S-o revăd! Dar, la urma-urmei, de ce s-o revăd? Cu ce scop? Aş fi îndrăznit eu vreodată să-i mărturisesc comandorului d'Ulloa că-i iubesc fiica? Şi dacă aş fi îndrăznit, acesta, mai întâi de toate, m-ar fi întrebat: "Şi cine eşti dumneata?" Cine sunt? Ce sunt? Nimic.

Ăsta-i adevărul. Chiar şi numele pe care-l port, cred că nu-mi aparţine. Fiica unui d'Ulloa nu poale fi destinată decât unui personaj puternic, prinţ său duce."

Şi tot rumegând asemenea gânduri amare, ajunse pe drumul ce ducea la Corderie.

Trecu încet prin faţa palatului lui Loraydan.

"Dacă el este acela care a trimis scrisoarea, îşi spuse Clother. Trebuie să iasă cineva. Dacă mi-a întins o cursă, acesta trebuie să se afle aici."

Deveni mai atent, pregătit pentru orice.

Da nu se întâmplă nimic!

Clother simţi chiar un fel de dezamăgire, după care simţi cum îl cuprinde bucuria: "Dacă nu Loraydan m-a chemat, îşi spuse el, înseamnă că ea a trimis după mine mesagerul! Ea m-a chemat!"

Pe partea stângă a drumului ce ducea spre Corderie, începând de la Temple pană la palatul d'Arronces, se aflau câteva case la o oarecare distanţă între ele. Când Clother ajunse în faţă la Maison-Blanche – cea mai apropiată de clădirea Turquand, de unde se putea supraveghea cu uşurinţă palatul d'Arronces şi parcul său, – uşa acesteia se deschise şi ieşi o femeie care păşi grăbită, oprindu-se în faţa gentilomului:

— Domnule de Ponthus, spuse ea, fiţi amabil şi intraţi pentru câteva clipe.

Şi-n acelaşi timp îşi ridică voalul care-i acoperea figura, tânărul recunoscând sub voal fără surprindere, pe Silvia.

O salută respectuos urmând-o într-un soi de vorbitor.

— Aici m-am stabilit, îi spuse ea fără vreo altă explicaţie. Fiindcă stabilindu-mă aici, mă apropiam de el. pentru că mă apropiam de palatul Arronces.

— Aşa încât, credeţi că soţul vostru, don Juan de Tenorio n-a renunţat s-o urmărească pe Léonor d'Ulloa? L-aţi văzut dând târcoale pe aici?

— Nu. De douăsprezece zile de când am închiriat casa asia nu l-am văzut pe don Juan. Dar va veni. Sunt sigură.

— Deci o iubeşte! spuse înăbuşit Clother, care imediat îşi regretă cuvintele, văzând suferinţa din ochii Silviei.

— Nu ştiu dacă o iubeşte ori nu. Cred că nici el nu ştie. Don Juan nu-şi dă niciodată osteneala să se justifice nici măcar în faţa sa. Dar ceea ce ştiu foarte bine e faptul că nu a renunţat şi nu va renunţa la aceea pe care o urmăreşte. Trebuie să-i cadă în plasă. Fiindcă mândria lui e în joc. Şi ceea ce mai ştiu, adăugă Silvia cu o voce tremurătoare, e că Léonor e sora Christei. Dar cât timp voi trăi eu, această infamie nu se va întâmpla.

— Vom fi doi, doamnă.

Fără nici o tranziţie, ca trezită din somn, întrebă cu o curiozitate lacomă:

— Şi totuşi ai venit?

Ciudata întrebare îi provocă lui Clother un fel de tulburare stranie.

— Mi s-a trimis o scrisoare, spuse el.

— O scrisoare care nu conţinea decât un singur cuvânt. Acest singur cuvânt: VINO.

— Da, doamnă.

— Eu ţi-am scris, spuse ea tremurând.

— Ah! făcu Clother dezamăgit. Dumneavoastră m-aţi chemat!

— Nu, nu eu v-am chemat.

Îi făcu semn să se aşeze şi, în şoaptă, aruncând priviri neliniştite în jur:

— Aşezaţi-vă, domnule. Da, eu v-am scris. Eu? Poate! Oricum, de chemat nu v-am chemat eu! Dar cum oare s-o fi întâmplat? Am scris toate acestea (şi-i întinse o foaie de hârtie acoperită cu un scris mărunt şi fin). Nu vreau să vă spun prin cuvinte. pentru că. pentru că, poate suntem ascultaţi. Am scris. citiţi, citiţi.

Şi, la rândul ei, se aşează în fotoliu trăgându-şi vălul peste faţă.

Clother începu să citească relatarea Silviei pe care o transcriem într-o formă puţin modificată şi căreia îi punem

următorul titlu:

MĂRTURIA SILVIEI FLAVILLA, CONTESĂ D'ORITZA, SOŢIA LUI DON JUAN TENORIO

"Jur pe rănile sfinte că acesta este purul adevăr. Dacă am fost victima înşelăciunii Spiritului Întunericului, rog cu umilinţă sfinţii şi pe Fecioara Maria să-mi vină în ajutor şi să mă elibereze. Dacă, dimpotrivă, am fost aleasă de un spirit bun pentru a-i transmite voinţa, îmi dedic acţiunile mele sfinţilor, Fecioarei Maria şi în particular Sfintei Maria din Granada.

Lucrurile s-au întâmplat într-o seară. Îmi amintesc că bătea de ora nouă în turnul Temple. Josefa, camerista mea, tocmai se retrăsese în camera ei şi eu, ter-minându-mi rugăciunile, mă aşezasem la masă, în vorbitor, masă pe care se află cartea de rugăciuni. Deci, eram aşezată la masă. Şi atunci mi-a venit ideea să-i scriu vărului meu Veladar. Singura rudă în viaţă care mi-a mai rămas. În consecinţă, m-am ridicat şi am pus pe masă o foaie de hârtie, o pană şi o călimară, după care m-am aşezat din nou, hotărâtă să-i scriu vărului meu, Veladar, cu toate ca-n adâncul inimii mele eram mirată de această nevoie de a-i scrie. Având în vedere că până atunci nu-i mai scrisesem niciodată. Dar hotărârea de a scrie îmi dispăru imediat. Până şi gândul de a apuca până îmi devenise insuportabil şi căzui pe gânduri. Şi-n timp ce prin cap îmi treceau toate gândurile triste care, de fapt, îmi alcătuiesc viaţa, am simţit că plâng şi am văzut cum lacrimi mari cădeau pe această bucată de hârtie, în timp ce inima-mi sfâşiată striga: "Dumnezeule! Dumnezeu al îndurării şi al milostivirii! Când o să mă chemi la tine? Când voi înceta de a mai trăi şi a suferi?" Şi ăsta-i adevărul. Simţeam în acel moment cum sufăr. Dar, în acelaşi timp, printre lacrimi, vedeam fulgerul care mă ilumină. Şi, lucru straniu: în timp ce eram atentă la întreaga mea durere priveam cu multă curiozitate lumânarea care ardea şi care era aproape în întregime consumată, bombănind-o în sinea mea pe Josefa fiindcă nu se gândise s-o schimbe. Am vrut să

mă ridic şi să iau o nouă lumânare, dar mi-a fost imposibil, parcă ceva mă reţinea. Văzând asta. M-am resemnat, gândind: "Să vedem, Doamne, câte minute va mai arde! Ce bine ar fi dacă şi viaţa mea ar fi ca această lumânare, gata să se stingă!" Şi am rămas aşezată, ascultând slabele zgomote ale nopţii, ascultându-mi inima sfâşiată. În timp ce priveam cum arde lumânarea, cum mi se duce sufletul, când ceasul din turnul Temple a sunat din nou, zgomotul m-a trezit din aceste gânduri şi atunci, ei bine, în acea clipă şi o jur pe toţi sfinţii! Am simţit în braţul drept, la mâna dreaptă, în degetele mâinii drepte, acele furnicături pe care le simţi atunci când ai stat timp îndelungat în aceeaşi poziţie. mi-am privit braţul, mâna, degetele şi atunci am simţit cea mai vie mirare din viaţa mea. Fiindcă iată ce am văzut.

Ţineam între degete pana, fără să-mi pot aminti când o apucasem. Pana scria pe hârtie şi nu-mi aminteam să o fi înmuiat în cerneală. Vreau să spun că mâna mea, cu ajutorul penei, scria fel de fel de cuvinte fără ca eu să o fi vrut. Nu, nu, o jur: nu aveam nici o intenţie să scriu, dar scriam. Sentimentul pe care l-am avut atunci a fost unul de surprindere şi în acelaşi timp de o curiozitate bolnăvicioasă amestecată cu o stranie dorinţă de a râde văzându-mi mâna, neîndemânatică, cum încearcă să scrie acele câteva rânduri. Cât de neîndemânatică şi de tremurătoare era! Şi deodată am simţit cum mă cuprinde spaima. O spaimă uriaşă, din momentul în care am înţeles că o voinţă, străină de a mea, o voinţă venită din altă lume, îmi dirija mâna! Şi totuşi nici n-am încercat să rezist acelei voinţe. "Facă-se voia Domnului!" Mi-am spus eu. Şi, spunând o rugăciune adresată Sfintei Fecioare cu toată credinţa, mi-am lăsat mâna să alerge pe hârtie. Şi pana, unul după altul, trasa fragmente de semne, de linii scurte, de cerculeţe, încercând în mod evident să închege cuvinte, exact ca mâna unui copil care. Pentru a se distra, a luat pentru prima dată o pană. Deodată, apăru limpede o literă, un C, prima literă a

cuvântului Clother, aşa cum am văzut mai apoi. În această clipă lumânarea se stinse, în întuneric îmi auzeam vocea slabă cum murmură rugăciunea: îmi simţeam mâna cum tremură, scriind în continuare. fiindcă nu încetasem să scriu!

La un moment dat am simţit o uşoară zguduire şi până mi-a căzut dintre degete, simţind o oboseală uriaşă în tot braţul; am înţeles că totul se terminase. Abia atunci am reuşit să mă scol şi, pe pipăite, am căutat o nouă lumânare pe care am aprins-o la candela din vestibul. Revenind la locul meu, mai întâi am spus câteva rugăciuni, neîndrăznind să privesc hârtia şi totuşi măcinată de dorinţa de a citi cele ce scrisesem, în cele din urmă m-am apropiat de masă şi am privit cu lăcomie foaia de hârtie pe care se aflau doar două rânduri; primul rând conţinea următoarele cuvinte:

CLOTHER DE PONTHUS.

Şi ceva mai jos, rândul următor era compus doar dintr-un cuvânt:

VINO.

Clother de Ponthus este acel tânăr gentilom francez pe care l-am văzut, într-o noapte de durere de neuitat, în sala mare a hanului Ghicitoarei, la Paris. Figura-i arată de la depărtare bunătatea şi loialitatea din suflet. E unul din acei oameni care-ţi inspiră încredere încă de la prima vedere.

Deci, după câte se pare, mesajul scris de mâna mea era destinat lui Clother de Ponthus. Şi prin acest mesaj, el era chemat. Dar unde? De cine? M-am întrebat ore în şir. Nu eu l-am chemat. Oricât de viteaz şi de credincios este, ce treabă am en cu Clother de Ponthus? Gândindu-mă la acest eveniment straniu, am simţit cum mă liniştesc, încetul cu încetul. Nu mi-am pus nici o clipă problema transmiterii mesajului. Dimpotrivă, în tot acest timp, eram convinsă că mesajul îi va fi înmânat lui Clother de Ponthus fără ca eu să intervin într-un fel sau altul şi n-aş putea spune de undei venea această certitudine. Zdrobită de oboseală, am adormit în fotoliu şi m-am trezit abia târziu dimineaţa.

Atunci m-am apropiat de fereastră şi am văzut sosind şi oprindu-se în faţa uşii mele omul care în mod sigur trebuia să ducă mesajul. Am luat hârtia, am împăturit-o aşa cum trebuie şi am înmânat-o omului.

Drept mărturie celor scrise mai sus, semnez:

Silvia Flavilla.

Contesă d'Oritza"

Relatarea pe care tocmai am citit-o era urmată de o alta pe care o vom transcrie tot aici şi pe care o vom numi:

MĂRTURIA LUI JACQUES AUBRIOT, MAJORDOMUL PALATULUI D'ARRONCES

"Invitat fiind de această nobilă doamnă să intru în locuinţa cunoscută şi sub numele Maison-Blanche, mi-a cerut să povestesc în scris, sub prestare de jurământ, cum se face că mă oprisem chiar în faţa casei domniei sale. Asta urmează să mărturisesc în scris şi, pentru a mă încuraja, văzându-mă palid ca un mort, nobilă doamnă mi-a dat să beau un pahar de vin de Spania care, drept să spun, era excelent. În ce priveşte curajul, răposatul Nicolus-Aubriot, cinstitul meu tată, acestuia nu-i lipsea, fiindcă a slujit sub flamura seniorului Berlandier, vestitul căpitan şi cred că proverbul: "Aşchia nu sare departe de trunchi" nu minte. Dacă nobilă doamnă m-a văzul palid, după cum a avut bunăvoinţa să mi-o spună, ista era numai datorită faptului că părăsisem palatul d'Arronces mai înainte de a-mi lua micul dejun care se compune dintr-o bucată zdravănă de pulpă de mistreţ udată din belşug cu vin alb. Ca să spun adevărul, caracterul meu, obiceiurile civilizate pe care le am m-au ajutat să obţin acest post, ştiut fiind faptul că monseniorul de Bassignac nu m-ar fi numit majordomul palatului dacă n-ar fi recunoscut în mine omul cinstit şi adevărat. Nu cred să mai existe pe lume un majordom capabil să scrie aşa cum am scris eu până acum şi cred că asta-i de ajuns pentru a-mi proba bună credinţă. Mai mult, am jurat pe cartea de rugăciuni a acestei nobile doamne să spun tot adevărul. Îl voi spune, cu

atât mai mult cu cât nu am nimic de spus. Deci îmi este foarte uşor.

De cum am intrat în această casă, nobila doamnă m-a întrebat dacă ştiu să scriu. La această întrebare naivă am răspuns cu un surâs. Dacă ştiu să scriu? Cred şi eu că da. Totul e să ştii ceea ce ai de scris, chiar dacă până la urmă se dovedeşte că nu-i mare lucru.

Fapt este că în noaptea dinainte am auzit strigăte şi când, fără să vreau, am deschis poarta parcului. Pe legea mea, ăsta-i adevărul; dimineaţa am ieşit din palatul d'Arronces fără ca măcar să-mi fi luat micul dejun, muncit de ideea, venită pe neaşteptate, că trebuie să ies. În zadar am încercat să-mi spun că nimic nu mă cheamă afară şi totuşi am ieşit fără să ştiu unde voi ajunge.

Deci, am ieşit şi cu tot frigul de afară, am simţit cum tâmplele îmi sunt scăldate de sudoare. Mai simţeam cum îmi bate inima şi cum picioarele de abia mi se mişcă. Tremurături puternice mă străbăteau din cap până-n picioare, dar nu de frică, nu, doar că-mi dădeam seama că nu mai eram cel dinainte şi că ceva mă împingea undeva unde nu ştiam ce mă aşteaptă. Acesta-i adevărul.

Ajuns în faţa locuinţei numită Maison-Blanche şi oprindu-mă. Neştiind dacă trebuie să-mi continui drumul sau să mă întorc la palatul d'Arronces, ani văzut pe această nobilă doamnă venind spre mine. După care, intrând în casă, mi-a cerut să duc un mesaj seniorului de Ponthus. la care nu am răspuns decât: "Sigur, îl voi duce şi voi spune că e trimis din partea nobilei mele stăpâne d'Ulloa."

De abia am pronunţat aceste cuvinte, că am rămas ca trăsnit. Fiindcă o jur pe sufletul meu, nobilă doamnă d'Ulloa nu ni-a însărcinat cu nici un mesaj. Şi totuşi am spus-o. Şi ce-i mai surprinzător, este faptul că această nobilă doamnă mi-a răspuns: "Cred că, într-adevăr, Léonor d'Ulloa l-a chemat pe Clother de Ponthus."

Aşa încât, voi lua mesajul şi voi face Iotul să-l găsesc pe seniorul de Ponthus, iar dacă-i voi spune că am fost trimis

de nobilă mea stăpână, nu voi spune adevărul, dar nici nu voi minţi. Acestea am avut de spus, drept care semnez:
Jacques Aubriot, Majordom la palatul d'Arronces" "Dacă această relatare va trebui să slujească vreodată judecăţii Domnului sau a oamenilor, rog pe judecători să nu mă bănuiască bântuit de diavol deoarece, înmuindu-mi mâna în agheasmatarul aliat în vestibul, jur că n-am simţit nici o arsură şi că în deplină cunoştinţă am spus. Şi mai spun încă un Pater. Domnul să vegheze asupra mea, Jacques Aubriot."
Clother de Ponthus citi aceste două mărturisiri cu o atenţie încordată.
După ce termină lectura, întrebă cu blândeţe:
— Îmi permiteţi, doamnă, să păstrez această dublă poveste?
Silvia tresări ca şi când de-abia ar fi revenit de pe tărâmurile pe care-i rătăceau gândurile.
— Pentru dumneavoastră am scris mărturia mea şi tot pentru asta i-am cerut mesagerului s-o scrie pe a sa. Păstraţi hârtia, mie nu-mi este de nici un folos.
Şi cu o curiozitate pe care încerca să o ascundă, adăugă:
— Îmi permiteţi să vă întreb ce intenţionaţi să faceţi?
— Să o întâlnesc pe Léonor d'Ulloa, fiindcă ea m-a chemat.
— Aşadar. şi dumneavoastră credeţi că. a fost ea?
— Nu cred nimic, nu ştiu nimic, murmură nelinişti t, Clother. Dar într-o zi, când mă aflam aproape de Brantôme, într-o zi când vroiam să mă întorc la Paris şi încă în mare grabă, s-a întâmplat că, fără să vreau, în ciuda voinţei mele de a alerga spre Paris, am făcut drumul invers, ajungând astfel la hanul Mila-lui-Dumnezeu, unde am văzut-o pe Léonor într-un moment când tocmai avea nevoie de ajutorul cuiva. Şi acum, ca şi atunci, ascult de voinţa care mă călăuzeşte.
Cu un gest spontan. Silvia îi apucă mâna, murmurând:
— Cine credeţi că poate fi?
— Filip de Ponthus! spuse Clother pe un ton fierbinte. Omul generos care a vegheat asupra mea tot timpul cât a

trăit şi care, fără îndoială, acum, din mormântul în care.

— Nu, spuse hotărâtă Silvia.

Clother tresări. Deodată avu senzaţia că se cufundă într-un mister. O teamă surdă îl pătrunse până în măduva oaselor.

Şi Silvia, aplecându-se spre el, Silvia, a cărei faţă era ascunsă de vălul negru, Silvia, cu cuvinte poticnite, de abia înţelese, îi spuse:

— Nu Filip de Ponthus vă cheamă. Duceţi-vă repede şi păziţi-o bine, fiindcă Léonor se află în primejdie. în primejdie de moarte, mă auziţi? Poate mai mult decât de moarte. Fiindcă aceea care v-a chemat, care v-a chemat să vegheaţi asupra Léonorei, este aceea care a murit! Moartă de ruşine şi de durere! Moartă din cauza înfricoşătoarei pasiuni a lui Juan de Tenorio! Aceea care v-a chemat este sora lui Léonor. ESTE CHRISTA!

Câteva clipe mai târziu, Clother de Ponthus, în grabă mare, ieşea din Maison-Blanche, alergând spre palatul d'Arronces în timp ce-şi pipăia. spada lui Ponthus. Se simţea puternic ca dragostea, puternic ca dreptatea, mai puternic decât moartea, bucuria luptei apropiate pulsându-i în vene.

Capitolul III Poligamia este un motiv de spânzurare.

Cred că a sosit momentul să arătăm supărătoarea situaţie în care se afla Jacquemin Corentin care-şi avea şi el păcatele sale, – dar, Dumnezeule, cine nu le are? – şi care totuşi nu ne împiedică să-i arătăm o oarecare simpatie.

Deci, Jacquemin Corentin se gândea. Ce altceva mai bun poţi face într-o temniţă decât să te gândeşti?

"Ciudat lucru, îşi spunea el, de când sunt întemniţat îmi vin tot felul de idei!"

Corentin nu ştia un lucru simplu: toţi cei care au trecut printr-o temniţă, fie că au comis o crimă oarecare, fie că au strigat în gura mare un adevăr – care de cele mai multe ori este acelaşi lucru – vă vor spune că celula este locul cel mai propice din lume pentru a filosofa.

Aceea a lui Jacquemin Corentin se afla la Petit-Châtelet, la cinci metri sub pământ. Celula era luminată cu zgârcenie printr-un orificiu îngust păzit cu străşnicie de câteva bare de fier groase asupra cărora prizonierul ridica din când în când priviri pline de reproşuri mute, o privire resemnată, care părea să spună: "Ce căutaţi voi, barelor de fier, aici, stavilă între libertate, aer, spaţiu, viaţă şi bietul de mine, visând la poligamie? Fiindcă nu mă tem să mărturisesc, mă gândesc la poligamie! Toate gândurile îmi zboară la aşa ceva, precum fluturii în jurul lumânării. Ei şi! De ce mă munceşte gândul poligamiei? Ce vrei de la mine, tu, poligamie?"

În momentul în care l-am întâlnit pe bietul flăcău acesta tocmai înghiţea un dumicat de pâine neagră şi uscată, – şi făcu o strâmbătură, deoarece printr-o ciudată asociaţie de idei, gândul îi zbură la plăcinta cu carne de la hanul Ghicitoarei şi de asemenea la sticlele cu vin vechi pe care jupân Grégoire le aducea cu respect din adâncul pivniţelor sale, – şi acest gând îi făcu sete deoarece, închizând ochii, apucă ulciorul cu apă şi înghiţi un gât zdravăn.

"Ei da, pivniţele lui jupân Grégoire sunt cu totul altceva, îşi spuse el. Cred că sunt printre cele mai vestite din Franţa. Le cunosc eu prea bine. Şi mai ales în fundul celei de-a treia e vinişorul acela roşu venit tocmai din Burgundia şi totuşi. cine ştie. ei, la naiba! S-ar părea că mai bun era totuşi vinul alb de Saumur, care se găsea în prima pivniţă!"

Şi gândind aşa aruncă o privire dezgustată spre ulcior.

"Sigur că merit moartea dacă am fost poligam. Cam ăsta-i obiceiul pe aici. Şi totuşi, dacă aş reuşi printr-o pledoarie subtilă să demonstrez că poligamia nu-i chiar atât de condamnabilă?"

Corentin se sculă şi începu să umble prin celulă.

"Întrebarea este, îşi continuă el monologul interior, de ce vreţi să mă spânzuraţi? Pentru că sunt un poligam. Foarte bine, domnilor. Dar dacă vă dovedesc că poligamia este ceva foarte onorabil? Ce reproşaţi dumneavoastră

poligamiei? Asta aş dori să ştiu. Şi dacă-i aşa, nu cumva, în loc să mă duceţi la spânzurătoare, nu merit să fiu premiat? Nu, nu vreau asta, domnule judecător. Nu cer nimic pentru mine. Tot ceea ce doresc în schimbul poligamiei este să-mi daţi drumul şi să mă conduceţi înapoi la hanul Ghicitoarei. Ah, ce spun eu? Nici măcar nu-i nevoie să mă conduceţi, mă duc eu şi singur fiindcă drumul mi-e cunoscut."

Jacquemin Corentin făcu o plecăciune adâncă în faţa judecătorilor închipuiţi de imaginaţia sa, schiţă un surâs plin de satisfacţie, şi, ca şi când i-ar fi convins, se îndreptă spre uşa celulei.

Miracol! Uşa se deschise chiar în aceeaşi clipă!

Şi în cadrul întunecat al uşii, luminat slab de o torţă care abia pâlpâia, apărură patru soldaţi înarmaţi cu halebarde, având acele figuri sinistre pe care le au totdeauna cei ce sunt însărcinaţi să ducă oamenii la moarte.

— Să mergem! spuse şeful. Hai, amice, vino să-ţi auzi sentinţa.

Jacquemin Corentin îşi duse mâna la frunte şi o simţi arzând. Sărmanul de el, începuse să se dezmeticească.

— Ce sentinţă? bolborosi el.

Şi nefericitul nu mai reuşi să continue, deoarece fu înşfăcat, îmbrâncit, şi printre bombăneli furioase, ghionţi şi lovituri discrete de picior şi pumni, se trezi curând într-o sală destul de mare la capătul căreia se aflau aşezaţi, în spatele unei mese, mai mulţi bărbaţi îmbrăcaţi în negru. În celălalt capăt, în spatele unei balustrade de lemn, o duzină de gură cască se aflau acolo, în picioare, pentru a-şi pierde vremea.

Era pentru a patra oară când Jacquemin Corentin se afla în faţa judecătorilor. Dar după câte se părea, acum era pentru ultima dată, deoarece urma să-şi asculte sentinţa. Fu împins de cei patru însoţitori ai săi în faţa mesei, aceştia încadrându-l cu atenţie.

Jacquemin îşi ridică privirile spre oamenii îmbrăcaţi în negrii şi-şi recunoscu judecătorii. Cu toţii îl priveau fix, cu

gravitate. I se păru că citeşte pe figurile lor ceva ce aducea a milă. li văzu aplecându-se unul spre celălalt, şoptindu-şi la ureche. şi-i văzu surâzând!

În cele din urmă se înclină, arătând un respect profund.

— Tăcere! chelălăi un om în negru, aşezat la o măsuţă, care pentru a scoate acest sunet se ridică în picioare, apoi se aşează imediat.

Şi-n acelaşi timp Corentin primi o lovitură de pumn mi spate de la unul din paznicii săi.

— Dar eu n-am spus nimic! protestă el.

— Tăcere! repetă aprodul, care din nou se ridică şi se aşează în dosul măsuţei sale.

— Vorbiţi! îi spuse judecătorul lui Corentin.

Corentin strecură o privire spre aprodul care-i arunca priviri ameninţătoare şi tăcu: simplă măsură de prudenţă.

— Aşadar, refuzaţi să vorbiţi?

— Monseniore, bolborosi Corentin, din contră, doresc să spun totul.

— Ei bine, ascultăm, deoarece orice acuzat are dreptul să se apere în momentul când urmează să se pronunţe sentinţa. Ce aveţi să spuneţi în ceea ce priveşte poligamia de care sunteţi acuzat?

Cu o voce clară şi pătrunzătoare, Jacquemin, ca inspirat exclamă:

— Păi, tocmai asta am de spus, că n-am practicat poligamia!

— Nu asta-i chestiunea, spuse judecătorul pe un ton indulgent. Au fost prezentate probe că aţi contractat două căsătorii: una în Grenada, în Spania şi alta aici, la Paris.

— Chiar aşa, domnilor, spuse triumfător Corentin, asta nu-i poligamie!

— Şi atunci ce este? făcu batjocoritor judecătorul. Monogamie, poate?

— Domnilor, dar e o simplă bigamie!

Judecătorii se priviră între ei. Lucrul li se păru demn de a le reţine atenţia. Îl priviră pe Jacquemin cu mai puţină

severitate. Fiindcă acest subtil distinguo pe care bietul individ îl scotea în relief încercând să-şi salveze capul îi făcea să simtă că cel aliat înaintea lor cunoştea legile şi dedesubturile lor. Ceea ce îi măgulea. Se aplecară din nou, unul spre altul, şi, după o discuţie de aproape o jumătate de oră, discuţie purtată în şoaptă, se întrebară dacă cele două căsătorii conţinute de cuvântul bigamie pot fi asimilate cu mai multe căsătorii, conţinute de cuvântul poligamie.

— Problema-i închisă, spuse judecătorul. Dar dumneavoastră aţi deschis uşa.

— Aşadar, făcut timid Corentin, pot pleca?

— Aţi deschis uşa spre o serie de observaţii judicioase, despre care merită să discutăm. Mai aveţi ceva de spus?

— Monseniore, vreau să spun că, departe de a fi poligam, n-am fost nici măcar monogam. Aşa cum mă vedeţi, am rămas încă flăcău. Poate că am greşit. Dar adevărul este că nu am fost niciodată căsătorit. Deci, nici poligam, nici bigam, nici monogam.

Judecătorul făcu un semn. Aprodul se ridică, zbârlit şi strigă:

— Tăcere! Ţi s-a spus doar că au fost prezentate probe! Cred că eşti un prost, băiete! Nu vezi mai departe de vârful nasului!

— Oh, nu! spuse cu fineţe judecătorul din stânga, trebuie să mărturisesc că vede destul de departe!

Toată lumea izbucni în râs şi Corentin se simţi tentat să îi urmeze, dar se reţinu spunându-şi: "Râsul ăsta miroase a spânzurătoare. Ah! Seniore Luis Tenorio, stăpâne. A meritat oare să-mi salvezi viaţa ca fiul dumitale să mă pună într-o bună zi în situaţia asta?"

— Dezbaterile s-au terminat, spuse judecătorul. Aprod, citeşte sentinţa!

Lectura dură mai bine de douăzeci de minute, timp în care Jacquemin Corentin îşi deschise larg urechile, care şi aşa erau destul de mari. Dar din tot acest discurs nu reţinu

decât un cuvânt care se repetă cu înverşunare: poligam, poligam!

Dacă ar fi fost mai puţin emoţionat, iată ce ar fi putut auzi, în rezumat:

1. Se demonstrase că Jacquemin Corentin se folosise de mai multe nume pentru aşi satisface pofta de nevindecat spre poligamie, numindu-se când don Juan Tenorio, în Spania, când contele Corentin în Franţa;

2. Că sub numele de Juan Tenorio, nobil spaniol, se căsătorise în Grenada cu Silvia Flavilla d'Oritza, după cum mărturisea o depoziţie scrisă de această doamnă;

3. Că sub numele de conte de Corentin, se căsătorise la Paris cu o tânără domnişoară numită Denise, după cum arăta mărturisirea verbală a doamnei Jérôme Dimanche, mama acestei tinere;

4. Că Jacquemin Corentin era condamnat să-i fie smulsă limba şi să i se taie mâna dreaptă de către călău, limba fiindcă comisese sacrilegiul de a promite credinţă celor două temei, mâna dreaptă deoarece semnase în mod mincinos în registrele celor două biserici. După care, acelaşi Jacquemin Corentin urma să fie expus douăsprezece ore la stâlpul infamiei, urmând să fie după aceea spânzurat;

5. Şi totuşi, având în vedere mintea lui slabă de care dăduse dovadă acuzatul în timpul expunerilor sale şi care-i făcea pe judecători să creadă că nu-şi dădea seama de enormitatea crimei comise, urma să fie iertai de smulsul limbii şi tăierea mâinii drepte;

6. În consecinţă, condamnatul va fi doar expus la stâlpul infamiei timp de douăspre-zece ore, la răspântia Croix-du-Trahoir, iar a doua zi, la ora opt, va fi spânzurat în acelaşi loc.

Judecătorii se retraseră.

Cei câţiva gură-cască ce asistaseră la această judecată plecară şi ei, comentând bunăvoinţa judecătorilor.

Nemernicul – adică Jacquemin Corentin – fu înhăţat de cei patru soldaţi.

Se formă un grup în fruntea căruia mergeau doi oameni: primul, care mergea mai în faţă, era îmbrăcat în negru, al doilea era îmbrăcat în roşu.

Cel în negru avea o figură de vulpoi bătrân şi, din înălţimea funcţiei sale, striga din când în când:

— Faceţi loc justiţiei regelui!

Al doilea, cu o figură de buldog, nu spunea nimic: el era doar călăul.

Jacquemin Corentin fu scos afară şi, cu toate că acea clipă era dezastruoasă pentru el, privi cu nesaţ cerul senin şi respiră aerul pur şi rece cu o plăcere deplină.

— Faceţi loc justiţiei regelui! strigă omul în negru.

— Hai la turte! Proaspete şi calde! Cine vrea turte! se auzi strigătul unei vânzătoare pe stradă.

Şi acest strigăt îl făcu pe Corentin să-şi îndrepte privirile pofticioase spre ea, fiindcă turtele îi plăceau la nebunie.

Suspinând cu regret, cu nările îmbibate de mirosul turtelor proaspete şi calde, ca un ultim deliciu, se îndreptă spre Croix-du-Trahoir. spre moarte! Asta se întâmpla în după amiaza zilei în care Clother de Ponthus primise vizita matinală a lui Jacques Aubriot şi când, după ce citise mesajul care nu conţinea decât un singur cuvânt: "Vino", se îndreptase spre palatul d'Arronces.

Capitolul IV Stâlpul infamiei de la Croix-du-Trahoir.

Situat nu departe ele Place de Gr?ve, în plin centru al Parisului, stâlpul infamiei din Croix-du-Trahoir era tot atât de vestit şi de frecventat de curioşi ca şi cel de la Halle. Era format dintr-o construcţie masivă, înalta cam de doi metri, o platformă, la care se ajungea cu ajutorul unei scări şi unde erau expuşi cei destinaţi oprobriului public.

În mod obligatoriu, alături se afla o spânzurătoare, în aşa fel încât cel expus, atunci carul sentinţa o cerea, să se afle chiar pe locul execuţiei.

Acolo fu condus şi Jacquemine Corentin, urmat de o ceată de curioşi care-l huiduiau.

— Hai, urcă! se auzi vocea scrâşnită a călăului.

Ajuns la picioarele construcţiei, Jacquemin se cutremură; după care, scoţând un suspin, urcă cu încetineală şi când ajunse pe platformă. În jurul lui se auzi un cor de huiduieli atât de puternice, încât dacă n-ar fi avut mâinile legate şi-ar fi astupat urechile.

Neputând să-şi astupe urechile pentru a nu auzi, îşi închise ochii, măcar să nu vadă.

Simţi cum este apucat de umeri şi împins până când spatele i se sprijini de un stâlp de lemn, de care fu legat solid de mâinile călăului.

După care, Jacquemin auzi cum deasupra capului său se bate în cuie ceva; acel ceva era o scândură pe care era scris cu litere mari motivul condamnării:

POLIGAMIE.

După ce-şi termină treaba, călăul plecă.

La picioarele construcţiei rămaseră numai doi oameni de pază.

Mulţimea care-l urmase până acolo se îndepărtă, dar mereu soseau noi curioşi.

Sosi şi înserarea cuprinzând cu umbrele sale stâlpul infamiei de la Croix-du-Trahoir. Atunci Jacquemin auzi o voce care-l făcu să tresară şi să-i stârnească furia, deoarece în situaţia mizerabilă în care se afla, această voce i se părea cu atât mai insultătoare. O voce batjocoritoare, o voce de beţiv, o voce pe care o recunoştea vag şi care-l întreba:

— Ia spune, e adevărat?

— Adevărat, ce? izbucni acesta furios.

— Ei, hai! spuse vocea. Spune. Acum e momentul, sau niciodată! Mărturiseşte că noi adevărat.

— Ce anume? urlă Jacquemin. Ce?

Se auzi un hohot de râs pe care Jacquemin îl califică în sinea sa drept infernal şi Ban-Frumos se apropie cât mai mult posibil spunând oamenilor de pază:

— Şi voi credeţi că-i adevărat? Ei bine, eu care-l cunosc, vă asigur că nu-i adevărat.

— Nu-i adevărat! izbucni Corentin.

— Aha! Deci mărturiseşti că nu-i adevărat?

— Nu! Nu-i adevărat ceea ce spui tu, mizerabilii le, afirmaţia ta e falsă!

Ban-Frumos nu-i răspunse: tocmai susţinea o vie conversaţie cu cei doi oameni de pază, punând ceva la cale. Ban-Frumos le făcuse o propunere pe care cei doi, la început, o respinseră cu fermitate, după care se mai înmuiară, în cele din urmă, unul dintre ei spuse:

— Ei bine, e destul de întuneric şi prin preajmă nu se mai află nimeni.

— În regulă, fie! Dar sfârşeşte repede, spuse şi celălalt.

Ban-Frumos se repezi până la cârciuma cea mai apropiată: pur şi simplu le promisese celor doi un ulcior de vin cu condiţia să-i permită să dea el însuşi un pahar condamnatului.

Lui Jacquemin, vinul i se păru delicios, şi-l bău cu înghiţituri rare, când deodată Ban-Frumos îl întrebă:

— Când urmează să fii spânzurat?

— Mâine dimineaţă, la ora opt, făcu jalnic Corentin.

— Nenorocită oră! Ce idee, să te spânzure la ora opt! Păi e tocmai ora la care, la hanul Ghicitoarei se pregătesc mâncărurile cele mai grozave. Ora opt! adăugă el, scărpinându-şi ţeasta, măcar să fi fost la ora şase, când încă nu s-a luminat şi nu-i prea multă lume pe stradă.

— Şi atunci? întrebă gâfâind Corentin.

— Nimic! spuse brusc Bab-Frumos. Adio, Deci e adevărată povestea cu poligamia? Sigur că da, fiindcă.

— Fiindcă? strigă Jacquemin.

— Nimic. Adio. Mi-e indiferent, auzi, poligamie! Nici nu te-aş fi crezut în stare.

Şi Ban-Frumos coborî scara şi se îndepărtă în noapte, cântând în gura mare. Corentin rămase singur. Răspântia, de acum, devenise pustie fiindcă se întunecase de-a binelea. Se făcuse deja frig şi Jacquemin începu să dârdâie.

"Să vedem, îşi spuse el, tocmai suna de amiază când m-au legat aici. După câte îmi amintesc, ar trebui să stau legat

până la miezul nopţii, după care voi fi adus înapoi, în celulă, până la ora opt, când voi fi spânzurat."

Şi se cutremură.

"Ceaţa asta e atât de rece, gândi el. Ce bine ar fi dacă ar fi miezul nopţii şi eu înapoi, în celulă, mi-ar fi mai puţin frig. Asta este. Oricum, tot o să mor! Deci aici mi se sfârşeşte cariera. oh, don Luis Tenorio, stăpâne drag, de ce nu mai eşti ca să mă răscumperi încă odată? Aşadar, adio, după cum a spus ticălosul de Ban-Frumos care, trebuie să recunosc, se pricepe la vinuri, fiindcă cel pe care mi l-a dat era chiar foarte bun. Atunci. Adio. Adio viaţă, adio vinuri bune, aer, lumină. Adio fetiţă dulce care mi-ai apărut o clipă tăcându-mă să-mi pară moartea mai grea. Adio, Denise!"

Gândind la aceste lucruri şi filosofând asupra nedreptăţii soartei, bietul Jacquemin Corentin lăsă să-i scape câteva lacrimi.

Ban-Frumos plecă mulţumit fiindcă reuşise să-i provoace furia lui Jacquemin Corentin până şi la stâlpul infamiei, un Jacquemin Corentin de obicei răbdător, chiar resemnat, dar care devenea de nerecunoscut atunci când se vorbea despre forma naşului său.

"Ei da, îşi spuse Ban-Frumos, dar asta mi-a stârnit o foame grozavă. Pe legea mea, încă îmi vine să mă prăpădesc de râs! Să vezi ce o să fie mâine dimineaţă când o să văd cum îi pune laţul de gât! Voi fi de faţa, dacă nu, dracu' să mă ia! O să fiu de faţă, măcar să văd cum o să reuşească bietul călău să-i treacă laţul peste nas."

E sigur că spânzurarea lui Jacquemin i se părea lui Ban-Frumos o farsă formidabilă. Mila nu-i prea stătea în obicei. Trebuie totuşi spus că, dacă ar fi fost în locul lui Corentin şi-ar fi acceptat soarta cu nepăsare, fără să se plângă.

Deci, Ban-Frumos, încă înveselit de situaţie, se îndreptă glonţ spre cârciuma Ane-Marchand aflată în strada Francs-Bourgeois (strada Hoţilor cum mai era cunoscută), în apropiere de Truanderie.

Aruncă un scud pe masă şi douăzeci de capete se îndreptară spre el, în timp ce douăzeci de perechi de ochi strălucitori se fixară asupra monezii de argint

— Trebuie să-i onorez din plin, spuse Ban-Frumos, fiindcă-i ultimul bănuţ!

Şi-şi arătă pungă goală.

Îşi asigură în felul acesta liniştea, ştiind bine că lucrurile i-ar fi mers prost dacă excelenta companie de care era înconjurat ar fi bănuit că ar mai fi avut ceva în pungă.

Şi Ban-Frumos comandă un supeu cu o deosebită poftă, ca unul care nu datorează nimănui nimic.

Deodată scoase o înjurătură şi, izbucnind în râs, exclamă:

— Ei da! E o idee excelentă! Pe coarnele demnului meu tată pe care nu l-am cunoscut niciodată, asta da, idee! Niciodată nu voi râde cu o mai mare plăcere!

Îşi ridică ochii şi privi cu atenţie de cunoscător pe cei din jurul său. Privirile i se opriră asupra a două figuri de brută cărora Ie făcu semn să vină să bea cu el, invitaţie acceptată cu plăcere.

Din ultimul scud îi mai rămăsese doar cât să mai comande un ulcior cu vin care i se aduse imediat.

Cele trei pahare fură umplute pe dată şi imediat golite.

Cel ce oferea trataţia spuse cu gravitate:

— Numele meu e Ban-Frumos.

— Pe mine mă cheamă Pancrace cu Cicatrice, spuse una din brute, arătând cu degetul spre o cicatrice hidoasă care-i străbătea obrazul drept de la nara nasului până la ureche.

— Iar mie-mi spune Lurot-fără-de-frică, spuse cealaltă brută.

Ban-Frumos îi judecă bine. Amândoi erau în stare de orice lovitură periculoasă dacă ieşeau ceva bani.

— Mieluşeii mei, le spuse acesta de-a dreptul, treaba abia face trei scuzi de argint, dar eu sunt gata să vă dau trei ducaţi de aur pe care-i veţi împărţi frăţeşte. Dacă vreţi, facem treaba, dacă nu, la revedere. Sunt aici o grămadă care pentru jumătate din suma asta…

— Arată-ne cei trei ducaţi! îl întrerupse brusc omul cu cicatrice.

— Şi spune-ne despre ce-i vorba, adăugă neînfricatul.

— În ce priveşte ducaţii, spuse Bel-Argent o să trebuiască să mă mai păsuiţi…

Lucru de necrezut şi totuşi adevărat, această propunere nu-i surprinsese pe cei doi şi nici nu şi manifestară neîncrederea ori şovăiala. Numai că Lurot întrebă:

— Până când avem de aşteptat?

— Până mâine seară. E prea mult?

— Nu. E acceptabil.

— Vă voi aduce banii aici. În cazul în care voi fi împiedicat să ajung la voi, pentru fiecare zi de întârziere se mai adaugă un scud de argint. Asta pentru primele trei zile. Dacă nu vin nici după trei zile. Înseamnă ori că am murit, ori că am fost prins de prietenul nostru, şeful poliţiei, Domnul să-l aibă în pază şi diavolul să-l frigă! E-n regulă?

— Foarte bine! spuseră într-un glas cei doi tâlhari.

— Şi acum, spuse binişor Lurot, spune-ne ce avem de făcut…

— Veniţi, spuse Ban-Frumos. Să mergem şi o să vă povestesc.

Ieşiră trecând printr-o curticică strâmtă care printr-un culoar îngust, dădea în stradă. Trebuiau să fie cu mare băgare de seamă deoarece stingerea sunase de multă vreme.

Zece minute mai târziu se aflau în preajma răspântiei Croix-du-Trahoir.

Tocmai suna de ora unsprezece. Şi-n timp ce dârdâia, Jacquemin Corentin îşi spunea în sine: "De ce nu se mai face odată miezul nopţii? Nu ştiu dacă de vină este ceaţa asta rece, poligamia ori vederea spânzurătorii de care voi atârna mâine dimineaţă, dar n-am simţit niciodată frigul pătrunzându-mi până-n măduva oaselor ca în noaptea asta."

După ce conveniseră asupra modului de desfăşurare a acţiunii şi a rolului fiecăruia, cei trei tâlhari se apropiară

mai mult de răspântia pe care, de la distanţă, o văzură luminată de mai multe torţe: şi această lumină, destul de slabă la urma-urmei, le arătară o patrulă destul de numeroasă care veghea la picioarele construcţiei; erau aproape douăzeci de oameni. Nu era chip să porţi o luptă dreaptă cu un asemenea duşman.

Se mai apropiară puţin, invizibili, feline nocturne contopite cu întunericul, dar de această dată fiind cuprinşi de furie, lucru neînsemnând pentru Ban-Frumos o farsă şi nici bani în plus pentru ceilalţi doi. Ochii lor strălucitori arătau mai bine ca orice oftă de a se bate, în timp ce mutrele lor se întindeau spre duşman, strâmbate de ură.

Oamenii de pază de la poalele stâlpului infamiei băteau din picioare pe Ioc pentru a se încălzi şi vorbeau despre orice, numai despre bietul Jacquemin Corentin, nu.

La una din bisericile din apropiere se auzi bătând ora unsprezece şi jumătate.

— Haideţi! spuse şeful patrulei, dezlegaţi-l pe tâlharul ăsta. Să-l ducem înapoi, la închisoare. Pentru cele câteva ore care-i mai rămân de trăit, adăugă cu un umor negru, putea rămâne foarte bine şi aici.

Doi sau trei soldaţi se îndreptară spre scara care urca spre platformă.

— Ajutor! se auzi strigând două voci în depărtare. Asasinii! Tâlharii!

Se făcură auzite gemete, înjurături, clinchete de spade încrucişate.

— Hei! strigă şeful patrulei, haideţi să vedem despre ce-i vorba. Repede!

Şi întreaga patrulă o luă la fugă. Rămaseră pe loc numai cei doi paznici care încercau să vadă prin întunericul de nepătruns ce se întâmplă. Când deodată uraganul se abătu asupra lor… Ceva ţâşni din adâncul întunericului. Ceva, sau cineva, nu-şi putură da seama prea bine, deoarece în aceeaşi clipă rămaseră întinşi pe jos, fără cunoştinţa, loviţi puternic în cap. Oricum, numai omul cu cicatrice şi cel fără

de teamă se pricepeau să administreze asemenea lovituri de pumn care să adoarmă omul instantaneu şi pentru mai multe ore. în acelaşi timp sosi şi al treilea bolid care începu să urce scara şi Ban-Frumos, după ce reteză cu pumnalul funia care-l ţin tuia pe Jacquemin Corentin.

— Ai isprăvit să mă priveşti cu nasul tău de om căzut din cer? Hai, Golanule! Mişcă repede, poligamule!

Stupefiat, îngrozit, nemaiînţelegând nimic din ce i se întâmplă, Jacquemin nici măcar nu mai era comandat de simplul instinct de fugă pentru a evita spânzurarea, dar îşi reveni imediat, cu o mare stăpânire de sine şi celor trei le veni cu greu să-l urmeze.

Dar când ajunseră departe de Croix-du-Trahoir, în siguranţă, siguri fiind că scăpaseră de orice urmărire, Jacquemin se prăbuşi, pierzându-şi cunoştinţa.

— Ei aş! Asta nu-i nimic, făcu Lurot.

— Şi eu simt la fel ori de câte ori scap de spânzurătoare; dar asta nu înseamnă prea mare lucru, dovadă că sunt aici de faţă, gata să o iau de la început.

— Ideea de a striga după ajutor n-a fost dintre cele mai rele, spuse Ban-Frumos, ţinându-se cu mâinile de burtă de râs. Recunoaşteţi că a fost excelentă!

Dar Lurot şi Fancrace nu erau oamenii care să se lase mai prejos.

— Ei aş! făcu Lurot, nu fără o oarecare urmă de gelozie în glas. Asta nu-i nimic Pentru fraierii ăia e de-ajuns să audă strigându-se: "Ajutor!" şi gata, se reped ni orbii. Toţi ăştia, ca noi, din breaslă, cunosc trucul. Esenţialul era să-i adormim cât mai repede pe cei doi care stăteau de pază.

— Asta aşa este, spuse şi Pancrace. E un truc care mereu i-a păcălit pe d-alde ăştia. Dar în ce priveşte loviturile de pumn, astea da, lovituri.

Şi felicitându-se astfel, reciproc se aplecară asupra lui Jacquemin Corentin, încercând să-l facă să-şi vină în fire, cu acelaşi entuziasm care-i caracterizau, adică folosind câteva lovituri de palme răsunătoare.

Într-o clipă, Jacquemin Corentin se trezi în picioare. Şi-n acel moment, ceasornicul bisericii bătu douăsprezece lovituri.

— Miezul nopţii, murmură Corentin. Ora întoarcerii în închisoare.

— Ora finală! spuse Ban-Frumos, răutăcios.

— Ora ticăloşilor! spuse Pancrace-cu-cicatrice, cu o simplitate sinistră.

— Ora vitejilor, spuse şi Lurot-cel-fară-de-teamă, cu un accent de sălbatică sfidare.

— Domnilor, m-aţi salvat de la spânzurătoare, şi.

Dar cei trei, într-o voce unanimă, îl întrerupseră şi spuseră cu o oarecare solemnitate:

— De asemenea, este şi ora când setea-i mai grozavă!

Putem fi siguri că aceştia nu concepeau recunoştinţa decât sub forma de a goli nişte ulcele cu vin.

— Din păcate, tăcu Jacquemin, printr-o neînţeleasă fatalitate nu poţi bea atunci când nu ai bani.

— La Ane-Marchand se dă pe datorie, spuse nerăbdător Pancrace.

— Dar s-a dat de mult stingerea.

— Ane-Marchand ţine deschis toată noaptea pentru cei pe care-i cunoaşte.

— Da, spuse Lurot, gânditor şi grav, dar e al naibii de aproape de Croix-du-Trahoir. Să nu-l ispitim pe Satana decât atunci când vom fi destul de siguri pe noi.

— Hai, gata, opriţi-vă! spuse drept concluzie Ban-Frumos. Pot să vă duc într-un loc, pe lângă Temple, unde numai la simpla mea recomandare i se va face credit acestui caraghios care arde de nerăbdare să ne stingă setea. Urmaţi-mă.

— Şi unde se afla locul ăsta? se neliniştiră Lurot şi Pancrace.

— La Ban-Frumos acasă.

— E clar! La drum!

Şi o luară repejor din loc, cu ochii şi urechile la pândă, lipindu-se de ziduri, mirosind de la distanţă patrulele, salutând în trecere cu un cuvânt sau cu un gest de recunoaştere grupurile care, pornite la treburi misterioase că ale lor, se ţineau la adăpost în întunericul străduţelor.

Capitolul V Scurtă apariţie a lui don Juan şi surpriza la care a fost supus

— Şi credeţi că va fi spânzurat? reluă don Juan Tenorio.

— Nu chiar, răspunse contele Amauri de Loraydan. Am asupra mea scrisoarea de iertare a regelui pe care acesta mi-a acordat-o cu destulă greutate. Trebuie să spun că am făcut multă risipă de influenţă. La ce bun să-l scapi pe golanul ăsta de la spânzurătoare?

— Ei, ţin mult la valetul meu! Şi apoi, scumpul meu conte, Jacquemin ăsta ar fi murit cu disperarea în suflet să mă lase singur pe lume, el, care vrea să-mi salute sufletul. De ce să nu-i permit să-şi continue opera lui pioasă?

— Să nu mai vorbim despre asta. Valetul îţi va fi înapoiat mâine. Guvernatorul de la Châtelet a fost deja anunţat. Uite scrisoarea regelui care-i asigură animalului libertatea. Ia-o, eu nu am ce face cu ea. Şi acum, adu-ţi aminte că ora Léonorei va suna curând. Eşti pregătit?

Ora Léonorei! Expresia conţinea în sine ceva sinistru, "Ora tâlharilor!" spusese Pancrace.

Convorbirea avea loc la hanul Ghicitoarei, în camera luxoasă pe care o ocupa Juan Tenorio.

Don Juan se plimbă dintr-un capăt în celălalt al camerei. La un moment dat se opri în faţa lui Loraydan care, aşezat într-un fotoliu, îl privea cu o nerăbdare întunecată.

— Oh, femeile! Câte temeri, câtă suferinţa, cată ură, câte blesteme din partea lor! Şi noi, ce să facem conte? Ce să facem pe acest pământ unde orice surâs ascunde o trădare, orice jurământ un sperjur? Venim şi trecem ca nişte meteoriţi ai groazei, strivind vieţi pentru a trăi, semănând moartea cu fiecare gest al nostru, trecem, jucării palide ale fatalităţii, niciodată cunoscute, neştiind nici măcar faptul că

suntem nişte bieţi ignoranţi în ale bucuriei. trecem ca nişte efemeri creatori de nenorociri, încercând să ne salvăm noi înşine de durerea pe care o răspândim şi de care, până la urmă, nu vom putea scăpa. şi în cele din urmă, obosiţi de atâta amărăciune pe care o semănăm în jurul nostru, plictisiţi că ne ajungem atât de repede scopul, ne cufundăm deodată în imensitatea mohorâtă a neantului. Conte, iubite conte, ah! Cât de mult aş vrea să mor! Şi de ce să mai aştept? Câţiva ani… câteva secunde.

— Adio, Juan Tenorio! spuse brusc contele de Loraydan, sculându-se şi aruncându-şi mantia pe umeri. Mori liniştit, muiat de propriile-ţi lacrimi. În ce mă priveşte, eu am partea mea de fericire, adică salvarea propriei mele vieţi. N-am făcut bine bizuindu-mă pe tine în ce priveşte plecarea Léonorei d'Ulloa. Mă voi ocupa eu singur de această plecare. Adio!

Cu un surâs răutăcios, don Juan continuă:

— Datorită discursului meu uşuratic, conte, ai ajuns la o jumătate de oră după miezul nopţii fără să simţi cum îţi apasă umerii înfricoşătoarea scurgere a vremii şi ăsta-i esenţialul. Mulţumeşte-mi deci şi să mergem!

Şi continuă, în timp ce-şi punea pe el un fel de haină strâmtă din piele groasă şi-şi încingea spada grea, adăugând şi un pumnal puternic:

— A sosit ora Léonorei, după cum ai spus-o! Adio, gânduri de moarte, viziuni întunecate, orizonturi sinistre, spectre de groază care pun pe fugă imaginea Léonorei! Iubesc! Da, pot spune că încă mai iubesc! Pentru încă o dată în plus inima mea, simţurile mele, spiritul şi sufletul meu, eu în întregime şi tot ce se află în mine se îmbată, exaltă şi adoră viaţa suverană cu inefabilă plăcere de a iubi. O, Léonor, vin spre tine. iată-mă! O, Léonor, mai urăşte-mă încă o zi, mâine mă vei adora. Mâine vei fi a mea!

Şi reluă brusc, de data aceasta cu o voce liniştită:

— Ai spus, conte, că au fost luate toate măsurile de precauţie.

Contele-i răspunse scurt:

— Pe drumul spre Corderie aşteaptă o litieră trasă de patru cai vânjoşi. Vi se va înmâna un ordin semnat de rege care vă va permite să ieşiţi din oraş prin poarta Montmartre. De asemenea, veţi mai găsi şi douăzeci de mii de livre, aur şi arme. Patru călăreţi vă vor escorta până la poarta Montmartre şi chiar dincolo de ea, afară din Paris. În faţa palatului d'Arronces, în cazul unei rezistenţe neprevăzute şi de altfel, imposibilă, veţi beneficia de zece oameni bine înarmaţi. Vom fi, deci, doisprezece pentru a reduce la tăcere cei câţiva servitori ai palatului. În sfârşit, printre aceşti servitori, doi sunt de-ai noştri. Ca şi cameristele care dorm în camera Léonorei. Totul e pregătit pentru călătorie, adăugă Loraydan. Logodnica aşteaptă. Nu lipseşte decât logodnicul.

— Iată-mă! făcu don Juan.

— Odată trecută poarta Montmartre, îl întrerupse brutal Amauri de Loraydan, veţi ocoli Parisul şi o veţi lua pe drumul spre Touraine. Ajuns la Tours, vă veţi putea celebra cununia cu Léonor de Ulloa. Totul e pregătit. Un preot a fost deja anunţat. Cei patru călăreţi care vă vor escorta, vă vor conduce la biserica aleasă pentru această ceremonie.

— Minunat, făcu don Juan. Şi cei patru poliţişti vor putea mărturisi că totul s-a petrecut în bună regulă şi că, în consecinţă, Amauri de Loraydan nu se poate căsători cu Léonor d'Ulloa, deja măritată cu don Juan Tenorio! Dar, spune-mi conte, această ultimă parte a capcanei este absolut necesară?

— Ce vreţi să spuneţi? bombăni Loraydan.

— Nu-i de-ajuns proiectelor voastre şi alor mele, bineînţeles – ca să o duc pe Léonor în Spania? E necesar ca să o iau şi de nevastă?

Loraydan îşi strânse pumnii, furios, cu o privire sângeroasă, în timp ce scrâşnea printre dinţi:

— E necesar! cel puţin pentru mine, dacă pentru dumneata nu!

Don Juan izbucni într-un hohot de râs, spunându-şi în sine: "Poligamie! Poligamie! Aşadar, îmi vrei capul? Ei şi, puţin îmi pasă. Degeaba mă înconjuri cu laţurile tale, ştiu cu cum să scap!"

— Să mergem! spuse Loraydan. Veţi avea destul timp să râdeţi până la frontiera cu Spania.

— Să mergem! spuse şi don Juan devenit deodată grav.

Câteva minute mai târziu se aflau în stradă. Se făcuse aproape ora unu dimineaţa.

O luară pe strada Temple şi cu paşi repezi se îndreptară pe drumul ce ducea spre Corderie.

Don Juan era nepăsător, simţind chiar un fel de bucurie răutăcioasă. Nu era bucuria aventurii şi nici măcar freamătul care anunţă apropierea necunoscutului, a pericolului pentru o cauză dreaptă. era bucuria funestă a triumfului apropiatul violenţei şi ruşinii.

Loraydan era cu ochii în patru şi de mai multe ori, ajunşi în strada Temple, îşi întoarse capul, neliniştit.

Ajunşi în apropierea cârciumii lui Ban-Frumos, murmură:

— Cred că suntem urmăriţi. Să ţinem spadele pregătite. După stingere, străzile mişună de bandiţi.

Întorcându-şi şi el capul, don Juan crezu că desluşeşte câteva umbre în întuneric.

— Ei aş! făcu el cu dispreţ. Lasă-ţi spada în pace.

Dar deodată tăcu şi se opri brusc. La câţiva paşi în urma sa, un strănut îl făcu să tresară.

— Ei na! făcu don Juan. Să mă ia naiba dacă vocea asta nu mi-e cunoscută!

— Să mergem! spuse Loraydan cu pumnalul în mână.

Din nou se auzi strănutul în tăcerea nopţii şi se făcură auzite chiar şi nişte înjurături înăbuşite.

Don Juan tresări.

— El să fie? murmură acesta. Nu cunosc pe lume un nas capabil de un asemenea strănut. Numai al lui! Dar nu poate fi el. E deja în închisoare şi mâine dimineaţă ar fi fost spânzurat dacă n-aş fi obţinut.

— Să mergem, pe toţi dracii din iad! izbucni Loraydan.

Don Juan tocmai era pe cale să dea ascultare acestui îndemn, când un al treilea strănut, al cărui zgomot aproape că trezi pe cei adormiţi, îl pironi locului. Şi începu să strige:

— Jacquemin! Afurisitule! Ce faci la ora asta, pe stradă? Răspunde-mi, blestematule poligam! Şi de ce nasul tău lung tulbură somnul paşnicilor burghezi care ar putea crede că aud trâmbiţa judecăţii de apoi?

— Pe întreg iadul! izbucni Loraydan. Sunteţi nebun, Juan Tenorio!

Don Juan Tenorio nu-i răspunse. Ascultă cu încordare aşteptând un răspuns provocării sale.

Nu auzi decât zgomotul unei lovituri înfundate, urmată de un geamăt scurt.

Şi strada se scufundă în linişte.

— E imposibil să fie el, spuse don Juan, perplex, fiindcă se află deja în închisoare; dar tot atât de imposibil este să nu fie el, fiindcă nu se află pe lume două nasuri ca al lui Corentin! E uluitor!

— Să mergem! făcu Loraydan, exasperat. E ora Léonorei!

— Da! bombăni don Juan, tresărind. Să mergem!

Un moment mai târziu, contele de Loraydan şi Juan Tenorio dădeau colţul străzii, ajungând pe drumul ce ducea la Corderie şi imediat se aflară în faţa porţii palatului d'Arronces.

Don Juan simţea cum inima îi bate puternic sub platoşa de piele cu care era îmbrăcat.

Era ora capcanei… ora răpirii.

Era ora Léonorei!

Capitolul VI Secretul lui Ponthus era bine păstrat.

După cum am putut vedea mai înainte, după ce Cluther de Ponthus a ieşit din Maison-Blanche, locuinţă pe care o închinase dona Silvia d'Oritza se îndreptă în viteză, ajungând repede în faţa intrării palatului d'Arronces.

Era ora zece dimineaţa.

Clother de Ponthus fu lăsat să intre chiar de către omul ce-i adusese mesajul, adică de Jacques Aubriot, majordomul palatului d'Arronces, căruia tocmai îi citise acea pretenţioasă relatare.

"Ce să fac? Şi mai ales, ce să spun? gândi el cu înfrigurare. Ce am venit să fac aici? Dintr-o clipă în alta, comandorul d'Ulloa va intra în această încăpere. Ce să-i spun? N-o să mă ia drept nebun dacă-i voi arăta acel mesaj ciudat şi-i voi spune despre întâlnirea mea cu soţia lui Juan Tenorio? Ce să-i spun comandorului d'Ulloa? Ce am venit să fac?"

Deodată tresări şi figura-i deveni strălucitoare.

Agitat, făcu câţiva paşi prin sală.

"Cum de-am putut uita aşa ceva? îşi spuse în sine. Înseamnă că inima şi mintea îmi sunt atât de tulburate încât nu-mi mai amintesc faptul că venind la palatul d'Arronces ascult de ordinele tatălui meu? Sigur că da: am venit aici, la palatul d'Arronces pentru a-i arăta comandorului Ulloa dreptul şi obligaţia pe care o am de a căuta în capela Palatului! Fiindcă în capela palatului voi găsi portretul, numele şi povestea mamei mele."

Şi apoi murmură atât de încet, încât îi fu frică să nu se audă chiar el însuşi: "Mesajul! Mesajul acela ciudat! Acel mesaj care nu conţinea decât acel cuvânt, mai degrabă ordin: Vino! Mesajul nu mi-a fost trimis de Léonor d'Ulloa! Nu. Nu! Nici de Christa, sora ei, după cum crede soţia lui don Juan! Nu, nu! Mesajul îmi vine din partea lui Philippe de Ponthuts! Philipe de Ponthus este acela care, cu un cuvânt, mă smulge din laşitatea mea, amintindu-mi ce datorie am!"

Se îndreptă hotărât şi-şi pipăi sabia ca şi când s-ar fi pregătit de luptă.

"Ei bine, îşi spuse el, dacă tot am primit ordinul să merg la capelă palatului d'Arronces."

Şi porni spre uşa sălii de primire.

Dar se opri brusc, cu mintea tulburată şi cu inima bătându-i, mai să-i spargă pieptul.

Uşa tocmai se deschidea.

Şi apăru Léonor.

O Léonor care înainta cu repeziciune spre el, cu mâna întinsă, spunându-i:

— Fiţi binevenit, seniore de Ponthus şi iertaţi-mi aşteptarea la care aţi fost supus ca un simplu necunoscut. Tocmai îmi făceam rugăciunile în capela palatului şi demnul Jacques Aubriot a crezut de cuviinţă să nu mă întrerupă şi să aştepte până când voi termina pentru a mă anunţa de sosirea voastră… Pe Sfânta Fecioară, ce poate fi mat plicticos decât nişte, servitori mult prea zeloşi?

Clother se înclină într-o atitudine de respect plin de nobleţe. dar în realitate se îmbăta cu prezenţa şi vocea Léonorei.

— Aşezaţi-vă, domnule de Ponthus şi fiindcă au trecut multe zile de când nu ne-am văzut, spuneţi-mi ce mai faceţi aici, la Paris, ce aţi vrea să mai întreprindeţi?

Ponthus aruncă o privire limpede asupra Léonorei d'Ulloa pe care o adora atât de mult în secret. şi-şi spuse că pentru el nu va exista nimic pe lume, nici chiar dragostea să, atâta timp cât nu va îndeplini ordinul scris, găsit în mânerul spadei, ordin care-i cerea să găsească caseta de fier ce conţinea povestea mamei sale… cât timp nu va cerceta capela palatului d'Arronces!

Încercă să se apere cât mai mult împotriva farmecului care începuse să-l cuprindă şi spuse cu fermitate în voce:

— Doamnă, în ce priveşte ceea ce trebuie să întreprind, nu voi putea decide nimic mai înainte de a îndeplini o obligaţie pentru a cărei executare este neapărat nevoie să vorbesc nobilului vostru tată, comandorul d'Ulloa.

Clother văzu cum Léonor păleşte. În adâncul inimii sale simţi o durere ascuţită, amestecată cu o spaimă surdă.

Dar în minte i se păru că aude vocea lui Philipe de Ponthus, gravă şi severă: "Caseta, Ponthus! Gândeşte-te la capela palatului d'Arronces!"

Şi spuse, continuând:

— Mai înainte de orice, m-am gândit că trebuie să mă prezint, deci, la acest palat. Şi acum, doamnă îndrăznesc să vă cer să-mi înlesniţi o întrevedere imediată cu nobilul senior, deoarece numai lui îi pot încredinţa scopul demersului meu.

Léonor se ridică, imitată imediat de Clother, pradă unei tulburări ciudate în faţa palorii puternice a fermecătorului chip şi al cărui motiv de durere nici măcar nu-l bănuia. Léonor murmură:

— Doriţi să-l vedeţi pe tatăl meu?

— Da doamnă, doresc acest lucru, bolborosi Clother. Trebuie să-i explic neapărat.

— Deci, n-aţi aflat?

— N-am aflat, ce? făcu Clother, cu glas sfârşit. Dar. nu, doamnă. despre ce-i vorba?

Léonor îşi înăbuşi un suspin în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi. După care continuă cu un glas mai ligur:

— Doriţi să-l vedeţi pe Sancho d'Ulloa?

— Da, doamnă. Cât mai repede cu putinţă.

— În acest caz, urmaţi-mă! spuse Léonor.

Şi luându-l pe Clother de mâna îl trase după ea, scoţându-l cu blândeţe din sala de primire, mergând în acest fel pentru prima dată, ca şi când destinul i-ar fi aşezat aşa în faţa vieţii care li se deschidea înainte, că şi când ar fi însemnat că numai aşa, mână în mână, sprijinindu-se unul pe celălalt, trebuiau să întreprindă acea călătorie aspră… şi niciunul, nici celălalt, nu ştiau că fuseseră destinaţi unul celuilalt. şi niciunul, nici celălalt nu ştiau de ce, din adâncul sufletului lor urca spre cer un cântec de bucurie pură.

După ce Léonor merse câţiva paşi pe coridor, se opri în faţa unei uşi, deasupra căreia se afla o cruce.

— Suntem în faţa capelei palatului d'Arronces.

— Capela palatului d'Arronces! tresări Clother.

Şi într-o înlănţuire rapidă, fulgerătoare de gânduri, îşi imagină că, deoarece el fusese chemat, COMANDORUL ŞI EL LA RÂNDUL SĂU, FUSESE PREVENIT! că Sancho

d'Ulloa îl aştepta în capelă pentru a-i spune: "Clother de Ponthus, aici se află secretul mamei tale. Să-l căutăm împreună!"

Léonor deschise uşa. şi intrară. îl trase după ca ceva mai repede şi-l duse până în mijlocul capelei. până în locul în care se afla îngropat secretul familiei de Ponthus şi atunci, pierdut, Clother, derutat, văzu cu uimire şi durere că mijlocul capelei, locul în care trebuia el să caute sub pământ, era acoperit cu un sarcofag de piatră.

Acest sarcofag, acest mormânt, acoperea mai multe dale ale capelei – mai multe dale din centrul capelei – adică acoperea şi dala pe care Clother du Ponthus ar fi trebuit să o ridice.

Monumentul de granit sculptat, lung de doi metri şi lat de ceva mai mult de un metru, se înălţa de la sol aproape la un metru jumătate, fiind acoperit cu o placă de piatră şlefuită pe care se afla culcată statuia unui cavaler, echipat de război, cu spada la şold; statuia era din marmură albă; capul cavalerului se odihnea pe o pernă de piatră bine şlefuită; casca şi ea cioplită în marmură, cu panaşul încremenit pentru totdeauna, era aşezată puţin înaintea picioarelor statuii.

Gâfâind, cu mintea aproape răvăşită, Clother de Ponthus ridică ochii spre statuia cavalerului întinsă pe sarcofag şi-i scapă un strigăt înnăbuşit:

— Comandorul Ulloa!

Şi Léonor, gânditoare, împreunându-şi mâinile ca şi tând ar fi spus o rugăciune, cu o voce straniu de liniştită, continuă într-un murmur:

— Da. STATUIA COMANDORULUI!

Léonor îngenunche; în tăcerea capelei se făcu auzit murmurul nedesluşit, dar dulce, al vocii sale, spunând o rugăciune. Clother îşi plecă fruntea şi aşteptă cu un respect pios ca ea să termine.

Şi când tânăra termină, nu îndrăzni să-i pună nici o întrebare, îşi înăbuşi cuvintele care erau gata să-i scape de

pe buze, dar ea, cu gingăşie simplă, îi spuse:
— Tatăl meu, iată-l Clother, senior de Ponthus, a venit la palatul d'Arronces pentru a vă vorbi. Aşadar, să vorbească. Şi cine ştie, poate vei reuşi să-l înţelegi!
— Mort! bombăni Clother. Comandorul Ulloa e mort!
— Mort în ziua sosirii lui la Paris, spuse Léonor, în ziua în care l-ai adus la mine, la han.
— Mort! Iertaţi-mă, doamnă, că vă trezesc amintiri dureroase, dar acest lucru mă răvăşeşte cu adevărat. Comandorul Ulloa era, atunci când am avut onoarea de a-l vedea, unul dintre cei mai sănătoşi seniori din suita imperială. Ce lovitură de trăsnet a putut fulgera acest stejar viguros? ce boală neaşteptată.
— O lovitură de pumnal, seniore de Ponthus!
— Comandorul a fost asasinat?
— Sub ochii mei.
Şi Léonor sfârşi:
— Aşadar de acelaşi cu care a-ţi încrucişat spada pe drumul spre Angoul?me.
— Asasinat de don Juan Tenorio!
— De don Juan Tenorio!
Clother deveni de gheaţă şi un fulger îi scăpară din ochi. Mâna i se îndreptă spre spadă şi simţi un regret profund că don Juan nu se afla în acea clipă de faţă, cu spada în mână. Dar Léonor continuă cu aceeaşi blândeţe din totdeauna:
— Senior de Ponthus, te las singur cu tatăl meu, deoarece ai dorit să-i vorbeşti. Vă voi aştepta în sala de primire unde vă voi spune cum şi pentru ce Juan Tenorio l-a ucis pe comandorul Sancho Ulloa.
Acesta făcu o plecăciune adâncă şi, când se îndreptă, o văzu pe Léonor cum iese pe uşa capelei. O clipă mai târziu, fata dispăru; poate că tocmai în acea clipă un nor acoperise soarele, deoarece Clother de Ponthus se întrebă de ce, deodată, capela se întunecase.
Privirile sale se îndreptară spre figura de marmură a cavalerului.

Asemănarea era uluitoare. Părea că se află culcat acolo, doar pentru a se odihni scurt timp, după care. Sculându-se din patul său de campanie, îşi va trage spada comandând atacul.

Sufletul lui Clother se lupta cu un sentiment inexprimabil unde pe primul loc se afla o decepţie amară, dureroasă, sau poate o mânie surdă şi instinctivă împotriva obstacolului care? Deodată, se ridicase între el şi caseta de fier.

"Seniore Ulloa, gândi el, imobil, contemplând statuia comandorului, seniore Ulloa, de ce ai ales acest loc pentru a te odihni, acest loc şi nu altul, acest loc în care tatăl meu mi-a cerut să vin să caut secretul vieţii mele? Seniore Ulloa, apăsaţi cu toată greutatea voastră asupra casetei de fier în care se află portretul mamei mele, acum închisă într-un dublu mormânt. Ce să fac? Aş putea cere fiicei voastre să vă tulbur somnul, chiar şi pentru o oră, să vă dau la o parte de pe dala sub care trebuie să caut? Aş putea, oare?"

Şi la acest gând se cutremură.

Nu! Nu o putea ruga pe Léonor d'Ulloa să comită un sacrilegiu.

Fiindcă era un sacrilegiu să muţi un mormânt.

Dacă Clother de Ponthus ar fi cunoscut proiectele Léonorei şi dispoziţiile pe care aceasta le dăduse, poate că scrupulele sale ar fi fost mult atenuate.

Fapt este că Léonor d'Ulloa, dintr-o pietate filială, se gândise şi hotărâse ca sicriul de piatră al comandorului să fie transportat la Sevilta, în capela franciscanilor, unde se odihnea întreaga familie Ulloa. Ea hotărâse ca în ziua în care va părăsi Parisul pentru a se întoarce în Spania, corpul tatălui ei să facă aceeaşi călătorie.

Prevăzând acest eveniment, sarcofagul fusese construit în aşa fel încât una din laturile sale se putea deplasa; monumentul era gol în interior putând adăposti cu uşurinţă un sicriu cât de mare ar fi fost acesta. Aşadar era uşor să scoţi sicriul şi, intrând în interiorul sarcofagului, să execuţi lucrarea necesară pentru găsirea casetei de fier.

Iată ceea ce nu ştia Clother de Ponthus.

"Nu! îşi spuse el, tulburat de gânduri negre, nu, nu-i pot cere acest sacrilegiu Léonorei! Nu! Fiindcă-l va vedea mereu în visurile sule pe tatăl ei reproşându-i tulburarea odihnei sate de veci! Niciodată nu va afla ce am vrut să fac în această capelă în care este îngropată caseta de fier şi care acum e păzită cu neînduplecare de statuia comandorului. Odihneşte-te în pace, comandor Ulloa! Porţi spada la şold, cavalere de marmură, te afli aici pentru a păzi secretul familiei de Ponthus!"

Tresări puternic şi bolborosi: "Şi totuşi. secretul acesta. trebuie să-l aflu! Ei bine, îl voi afla! adăugă el cercetând cu priviri lacome împrejurul sarcofagului. Într-o noapte, fără a o anunţa pe Léonor, fără a o face părtaşă la acest sacrilegiu, da, într-o noapte, voi intra în parc, ca un jefuitor de morminte, voi pătrunde în capelă.

— Chiar ducă statuia comandorului se va ridica în picioare pentru a mă opri. Voi ridica dala aceasta, care se găseşte în linie dreaptă cu aceea sub care se află caseta. Voi săpa un tunel care va ajunge sub sarcofag şi pe urmă, stăpân, în sfârşit al secretului Ponthus, voi fugi ducând cu mine comoara. istoria şi portretul mamei mele!"

Liniştit la această idee, începu să se plimbe prin capelă pentru a cunoaşte mai bine locurile, recunoscu mica uşa prin care Philippe de Ponthus îi spusese să intre, şi constată că e uşor de deschis; după care făcu încet înconjurul altarului. În spatele acestuia, o placă de marmură arăta că şi acolo se găsea un mormânt şi maşinal, în şoaptă, citi inscripţia gravată pe placă:

Aici odihneşte prea nobila Agnes de Sennecour.

Asta era tot. Nici o vârstă, nici o dată. Din scurtimea acestei inscripţii se degaja ceva tulburător.

— Agnes de Sennecour! murmură Clother de Ponthus, înclinându-se pios. Ea este, fără îndoială, aceea care a construit capela şi căreia i-a aparţinut domeniul, înaintea regelui Ludovic al XII-lea. Oare de cât timp se odihneşte

sub această placă? Poate de mai mult de o sută de ani." Agnes de Sennecour, reflectă el, nu cunosc acest nume. Şi totuşi, tatăl meu, atunci când mă învăţa să citesc un blazon, şi-a dat toată osteneala să mă facă să cunosc numele familiilor nobile din Ile-de-France. Nu, nu-mi amintesc ca Philippe de Ponthus să fi pronunţat vreodată în faţa mea numele de Sennecour."

Capitolul VII În care se arată că nu toată lumea are despre dragoste aceeaşi concepţie ca a lui don Juan.

Léonor d'Ulloa nu-i puse nici o întrebare lui Clother când acesta se întoarse în sala de primire şi o găsi lucrând la o tapiserie.

Scoase doar un suspin şi Clother, privindu-i degetele, le găsi cele mai îndemânatice şi cele mai fine pe care le văzuse vreodată.

În câteva cuvinte impresionante, Léonor îi povesti moartea comandorului, descriind scena. brusca intrare a lui don Juan în această sală, provocarea, scurta luptă.

Clother de Ponthus ascultă totul cu atenţie. Şi când termină, spuse simplu, ca şi când ar fi fost un lucru natural:

— Între Juan Tenorio şi mine se va da o luptă pe viaţă şi pe moarte. Unul din noi doi va trebui să moară.

— Nu mi-e teamă de Juan Tenorio. Drept să spun, nici nu cred că pe mine mă urmăreşte.

Clother o privi mirat.

— Da, continuă ea, asta vă surprinde. Şi eu am fost surprinsă la început. Dar de la Sevilla până aici, niciodată n-am crezut că pe mine mă urmăreşte don Juan.

— Atunci, pe cine?

— Pe Christa!

Tresări; trecură câteva clipe lungi de tăcere, timp în care tânăra, aplecată asupra lucrului, îşi mişca degetele cu febrilitate. La un moment dat continuă:

— Nu mi-e teamă de Juan Tenorio. O cunosc prea bine pe Christa! E o tânără atât de nobilă. De la Sevilla pană la Madrid n-ai fi întâlnit o fată mai mândră, cu un suflet atât

de puternic. E imposibil să nu-l facă pe Juan să plătească afrontul pe care a îndrăznit să i-I aducă.

— Dar. dar. bolborosi Clother, nu mi-aţi spus. că aceea de care vorbiţi.

— Da, v-am mai spus: Christa a murit.

— Vorbiţi despre ea. Ah! Doamnă. Vorbiţi despre ea ca şi când ar fi în viaţă!

— Da, seniore de Ponthus. Nici eu nu ştiu de ce vorbesc aşa despre Christa. Uneori mă întreb dacă nu Cumva ideile care mă năpădesc nu sunt idei nebune. şi totuşi. nu, să lăsăm asta. Orice ar fi, vă jur că Tenorio nu mă înspăimântă: are de a face cu altcineva, mai tare.

Pradă neliniştii, Clother repetă:

— Altcineva mai tare? Şi acest altcineva mai tare. sunteţi dumneavoastră?

— Nu, spuse ea pe un ton de certitudine. E Christa.

Profund emoţionat de această convingere şi tulburat până în adâncul sufletului, Clother continuă:

— Credeţi, doamnă, că din adâncul mormântului său, Christsi îl urmăreşte pe Juan Tenorio? Ce spun eu! Sondând profunzimea morţii şi intrând în acele locuri neştiute de nimeni în care se află sufletele celor morţi, aţi găsit dovada că sora dumneavoastră, ieşită din mormânt, continuă să-l urmărească pe don Juan, gata să vă apere în caz de nevoie, pândind momentul în care-l va putea pedepsi pe sperjur?

— Nu am sondat ceea ce nu trebuie să cunoaştem, seniore de Ponthus şi n-am găsit nici o dovadă în ceea ce priveşte voinţa ori puterea celor morţi. Ceea ce v-am spus eu mi-a fost dictat de inimă. Sfinţii ne apără şi Fecioara Maria o protejează pe iubita mea Christa.

Tăcură amândoi.

Şi amândoi, în imensitatea severă şi rece a sălii de primire, avură aceeaşi privire cercetătoare şi temătoare.

Acelaşi fior îi trecu pe amândoi.

Fiindcă misterul încă plana asupra lor.

Printr-un efort comun se smulseră din ameţeala care-i cuprinsese şi câteva minute discutară, cu un fel de grabă, despre lucruri obişnuite, sau cel puţin, pe care ei le credeau obişnuite.

— Seniore de Ponthus, dacă vreţi, să nu mai vorbim despre Juan Tenorio.

— Vă voi asculta, doamnă. Dar atâta timp cât este posibil ca don Juan să vă iasă în cale, eu îi sunt duşman de moarte. Orice aţi crede, adăugă el, am presentimentul că voi fi nevoit să lupt cu el pentru a vă elibera drumurile pe care le veţi alege.

— Nu mă tem de el, spuse ea cu fermitate. Dar n-aş putea spune acelaşi lucru despre un altul.

— Un altul? murmură Clother cu inima strânsă.

— Un altul! Mai puţin redutabil prin el însuşi decât Juan Tenorio, deoarece nu-l cred în stare de aceeaşi violenţă, aceeaşi rea voinţă, aceeaşi neruşinare. Potrivit aparenţelor, e un gentilom bun. Nu are aceeaşi îndrăzneală sălbatică ca a lui don Juan. De la moartea tatălui meu vine aici în fiecare zi pentru câteva minute, şi la fiecare vizită a sa a trebuit să remarc aspectul său şi înalta curtoazie de care dă dovadă; spune că şi-a pus spada în slujba mea împotriva lui Tenorio pentru a răzbuna moartea comandorului; ţine să mă asigure că este gata să mi se supună, chiar dacă decizia mea va fi potrivnică celei a tatălui meu sau a împăratului. e vorba de logodnicul meu, seniore de Ponthus, cel pe care Sancho d'Ulloa mi l-a destinat drept soţ; este acela cu care trebuie să mă căsătoresc nu numai din voinţa împăratului sprijinită de dorinţa regelui Franţei, dar mai presus de asta, de voinţa sfântă a tatălui meu!

Clother de Ponthus asculta. şi i se părea că visul său de fericire se prăbuşea. În şoaptă, murmură într-o suflare:

— Vă temeţi de acest om. de ce?

— V-am spus-o: deoarece reprezintă voinţa tatălui meu. Ah! Vă asigur că ordinul împăratului ar însemna prea puţin pentru mine. Dar ordinul tatălui meu. mort sub ochii mei!

Dacă ar fi trăit, aş fi încercat să-l conving. Mort. ce aş mai putea face? Spuneţi-mi, seniore de Ponthus, ce pot face eu acum împotriva comandorului d'Ulloa?

Şi Clother, strivit de uluire şi de groază, cu inima cuprinsă de teroare, Clother, o, Clother, fiu al nobilului Philippe de Ponthus, cât de gingaş şi de frumos a fost gestul tău când, gonindu-ţi lacrimile şi zdrobind cu un cuvânt tânăra ta viaţă pentru a asculta de onoare, ai răspuns:

— E drept. Nu puteţi face nimic, deoarece tatăl dumneavoastră v-a cerut~o, trebuie să ascultaţi!

Şi imediat adăugă:

— Dacă un bărbat ar fi fost demn de voi, acest om demn. singurul care v-ar fi meritat, înseamnă că tatăl vostru l-a cunoscut, l-a apreciat şi l-a ales.

— Nu pot face nimic? Cel puţin pot muri în aceeaşi zi în care, pentru a asculta de voinţa tatălui meu, voi accepta să port numele acestui gentilom.

Între ei se aşternu o tăcere adâncă, solemnă, ca şi când fiecare din ei ar fi înţeles că se rostiseră cuvinte irevocabile, avându-l drept martor pe Dumnezeu, fiecare din ei angajându-se în faţa acestuia. deoarece amândoi erau dintre aceia care se dăruie numai o dată în viaţă. o singură dată. şi asta era totul!

După câteva clipe, Clother întrebă cu blândeţe:

— Aş putea să vă întreb, fără a vă ofensa, numele gentilomului pe care comandorul Ulloa l-a considerat demn de dumneavoastră?

Şi ea răspunse:

— Amauri de Loraydan.

Într-o clipă Clother de Ponthus, fu în picioare.

I se păru că se clatină ca sub lovitura unei bucurii puternice.

Bucurie? Ce bucurie?

Bucuria de a auzi numele gentilomului cel loial ales de comandorul Ulloa, ca singurul demn de a o lua în căsătorie pe Léonor! Bucuria de a afla dintr-o dată că Sancho d'Ulloa

se înşelase! Că Léonor putea, chiar era datoare, să nu asculte de voinţa mortului, deoarece acel gentilom se numea Amauri de Loraydan!

Cu acelaşi gest spontan şi delicat pe care-l avusese mai înainte şi Léonor, o apucă de mână şi cu blândeţe o conduse până la capelă, oprindu-se în faţa sarcofagului.

— Venerate senior, spuse el, în ziua în care m-aţi luat aproape muribund, dintr-o casă îndepărtată, de pe marele drum care mişuna de mercenari, tocmai fusesem rănit de doi indivizi, din care unul este deja mort. Dar celălalt trăieşte şi poate mărturisi că spun adevărul. Monseniore, cei doi bandiţi care au încercat fă mă omoare, fuseseră plătiţi ca să facă asta! Plătiţi de un gentilom căruia îi fusese frică să se măsoare cu mine la lumina zilei! Acest gentilom laş căruia, încă de pe când trăia tatăl meu ar fi trebuit să i se smulgă pintenii de cavaler şi căruia, ca urmare a unei asemenea laşităţi ar fi trebuit să i se taie pletele, acest om, seniore d'Ulloa, se numeşte Amauri de Loraydan, şi ca urmare celor mărturisite de mine, acum şi aici, îl provoc la luptă cu orice armă, chemându-l la judecata Domnului, până când unul din noi va muri.

Léonor se cutremură.

Fixă statuia comandorului cu o privire stranie şi, fără voie, dusă de valul sentimentelor ce-i invadase sufletul spuse:

— Oh! Tată! Aţi auzit acuzaţia înfricoşătoare pe care Clother, senior de Ponthus, a adus-o împotriva lui Amauri, conte de Loraydan.

Dar Clother deja continuă:

— Sub falsul pretext al unei explicaţii loiale, am fost atras într-un palat din Paris, pe drumul spre Corderie, de un gentilom pe care, în faţa tuturor, chiar şi în faţa voastră, senior d'Ulloa, îl insultasem. Odată ajuns în palat, trădat şi luat prin surprinderi, am fost închis într-o cameră întunecoasă de către acelaşi gentilom, condamnându-mă astfel la moarte prin foame şi sete deoarece îi era teamă să se dueleze cu mine, îi era teamă de o luptă pe câmp

deschis. Şi acest om căruia, pentru o asemenea faptă, în timpul cavalerilor ar fi fost condamnat să i se frângă spada pe eşafod de către călău, acest om, monseniore, încă se mai numeşte Amauri, conte de Loraydan. Şi eu, Clother de Ponthus, îl acuz de această laşitate şi mă declar gata să-mi susţin acuzaţia, împotriva oricui, cu orice armă pe care acesta o va alege.

Şi întorcându-se spre Léonor. ca şi când ar fi aşteptat din partea acesteia o judecată care urma să-i hotărască viaţa ori moartea, spuse cu o voce emoţionată:

— Nu numai faţă de tatăl vostru am adus aceste acuzaţii împotriva contelui, dar mai ales în faţa voastră. Şi fie ca statuia comandorului să se ridice în această clipă pentru a mă dezminţi dacă am spus uni neadevăr.

— Nu e nevoie, seniore de Ponthus, consider acuzaţiile voastre drept adevărate şi vă aduc mulţumirile melc fiindcă m-aţi făcut să evit infamia de a purta un nume dezonorat.

Dacă morţii pot auzi şi înţelege, comandorul d'Ulloa, culcat pe dalele capelei, ar fi aprobat cuvintele fiicei sale. Dar dacă morţii aud ceea ce spun cei vii, mai era o moartă care se odihnea, de asemenea, în această capelă şi care ar fi surâs în mormântul ei aşa cum numai mamele ştiu să surâdă când zorii bucuriei apar mi sudetul copilului iubit.

Ai auzit, Sancho d'Ulloa?

Ai auzit, Agnes de Sennecour?

Între Clother de Ponthus şi Léonor d'Ulloa nu se stabilise nimic, dar faptele lor, atitudinea lor, arăta că lutul era stabilit. Nu schimbaseră nici un cuvânt de dragoste: dar tot ce-şi spuseseră până acum fusese un cântec de dragoste. Nu-şi promiseseră nimic, dar mai mult decât orice jurământ, puseseră drept gaj sufletul lor. şi amândoi ar fi fost miraţi dacă cineva le-ar fi spus că în această zi îşi celebraseră logodna, dar fiecare avea în inimă certitudinea că de azi înainte îşi aparţin pe vecie.

După această scenă scurtă din capelă, Clother de Ponthus ieşi din palatul d'Arronces şi, în grabă mare, o luă pe strada

Saint-Denis. Graba nu-i era dictată de bucuria prin care tocmai trecuse şi nici măcar nu se gândea că ajunsese la fericire şi că, pentru prima dată simţea un sens în viaţă, nici nu-şi spunea că până atunci cerul nu mai fusese atât de albastru şi soarele atât de strălucitor, nu, pur şi simplu îşi spunea că simte o foame de lup. şi mergea atât de repede tocmai fiindcă i se părea că hanul Ghicitoarei e departe şi dorea să se vadă aşezat cât mai repede la masă.

Adevărul este că avea o foame teribilă.

Clother de Ponthus intră în han şi, printre zgomotele voioase ale paharelor ciocnite, printre râsete, întrebări zgomotoase, în acel decor viu, de mese încărcate de vânat aburind de arome, atacă în mare viteză farfuriile aduse de madam Grégoire.

E sigur că mintea lui urma un drum hotărât dinainte, deoarece, spre seară, se afla la el acasă, aşezat lângă fereastră şi bombănindu-l pe Ban-Frumos care încă nu se arătase, astfel încât se vedea nevoit să facă el treabă valetului. (Nu-şi mai amintea că-i dăduse liber toată ziua şi cititorii ştiu modul în care şi-a întrebuinţat ziua Ban-Frumos). Treaba pe care o făcea acum consta din lustruirea unui pumnal.

Era o bucată de oţel solid, călit – o armă de temut.

Clother tocmai îi a scutise vârful pe o bucată de piele presărată cu nisip lin şi acum freca lama cu o piele mai moale, uşor umezită cu ulei.

Când termină cu pumnalul, îl privi satisfăcut şi apucă sabia care se afla pe pat, începând şi cu ea aceeaşi operaţie. Mulţumit de ceea ce făcuse, o încovoie, o încercă făcând-o să şuiere prin aer, se asigură că mânerul îi stă bine în mână şi în cele din urmă o puse la locul ei, murmurând:

— Sabie a lui Ponthus, fi-mi credincioasă! Mie-mi revine fericirea de a o apăra acum pe Léonor! Mie singur!

Şi, pentru a suta oară de când se întorsese acasă, îşi aruncă privirile pe o hârtie pe care o pusese pe masă. Printre încercările de litere şi celelalte semne ciudate, de

parcă ar fi fost scrise de un copil ce învaţă să scrie, cuvintele din susul paginii fuseseră scrise de o mână neîndemânatică sau tremurătoare:

Clother de Ponthus.

Şi mult mai jos, un singur cuvânt: Vino.

Era mesajul primit chiar în aceeaşi dimineaţă de majordomul palatului d'Arronces.

Alături de această hârtie, aşezată pe masă, se mai afla o alta, pe care începu s-o citească.

Era dubla relatare a donei Silvia şi a lui Jacques Aubriot.

— E evident, murmură Clother după ce termină de citit, soţia lui Juan Tenorio a avut un fel de halucinaţie. Probabil că a scris mesajul găsindu-se într-o stare de somn, acea stare stranie care permite somnambulilor să îndeplinească tot felul de fapte la care nu ia parte şi voinţa lor. În ce-l priveşte pe intendent, cred că hazardul l-a adus în faţa locuinţei Maison-Blanche în momentul în care nobila doamnă căuta un mesager.

După aceea, puţin câte puţin, începu să-şi amintească de viaţa sa, gândindu-se la călătoria pe care o făcuse la castelul Ponthus, la scrisoarea pe care o găsise în mânerul săbiei, şi-şi spuse: "Secretul lui Ponthus este păzit acum de statuia comandorului. Dar am jurat că voi ajunge la caseta de fler. Este dreptul şi datoria mea. Aş putea oare întreprinde ceva şi chiar protejarea lui Léonor, înainte de a-mi cunoaşte mama, de a citi, poate, o ultimă recomandare pe care mi-o face de pe patul morţii? Trebuie să sap neapărat sub sarcofagul din capelă, începând de mâine. Oh! Şi de ce de mâine? De ce nu chiar în noaptea asta? De ce nu chiar acum?"

Clother auzi ceasul din turnul bisericii bătând ora unsprezece.

"Să mergem!" se decise el brusc.

Capitolul VIII Semnalul de alarmă.

Pe la începutul acestei nopţi, în care Clother luă hotărârea de a merge imediat la palatul d'Arronces, messire

Turquand, potrivit obiceiului său de fiecare zi, îşi puse locuinţa în stare de asediu şi pregăti apărarea cu atâta grijă ca şi când ar fi avut certitudinea unui atac apropiat.

După o ultimă vizită generală care-l linişti pe deplin, constatând că "garnizoana" pe care o instalase în fortăreaţă este gata să acţioneze în caz de nevoie, o chemă pe madam Médarde, slujnica de credinţă a lui Béreng?re.

— Noutăţi? o întrebă el.

— Niciuna, Messire. Din seara în care mi-a dat zece scuzi de aur la Salamandra pentru a-i duce lui Béreng?re acea scrisoare pe care v-am adus-o dumneavoastră, nu l-am mai revăzut pe omul.

— Poţi spune Maiestatea Sa, Regele Franţei, spuse Turquand cu un surâs înfricoşător.

— Aşa este, Maiestarea Sa, regele! spuse Médarde făcând o reverenţă. Nu îndrăzneam.

— Pe scurt, nici o noutate pe ziua de azi?

— Nimic. La fel ca ieri şi alaltăieri şi ca în zilele de mai înainte.

— Dacă va reveni.

Turquand se opri.

— Dacă îţi cere să-l introduci în casă.

— Oh! Vă voi da de ştire, messire!

— Foarte bine. Şi apoi.

— Simplu! făcu madam Médarde. Nu-i voi deschise uşa!

Turquand se juca cu un pumnal pe care-l ţinea în mână, îi încercă vârful apăsându-l pe degetul mare de la mâna stângă. Şi-i spuse femeii:

— Madam Médarde, dimpotrivă, îi vei deschide.

— Dumnezeule! făcu Médarde, împreunându-şi palmele pe piept.

— Va trebui să-i deschizi, repetă Turquand cu asprime.

Şi în timp ce femeia se retrăgea, el o chemă înapoi.

— Madam Médarde, v-am promis că, oricare ar fi suma pe care regele v-o dă, eu vă voi da dublu.

— Şi v-aţi ţinut de cuvânt, messire.

— Cu începere de azi, vă voi da triplu.

— E prea mult, messire. Ceea ce fac eu, fac din devotament.

— Sunt sigur. Dar tot atât de sigur sunt cil devotamentul trebuie răsplătit. Un ultim cuvânt, madam Médarde: în ziua sau în noaptea în care-l veţi introduce pe rege în casa asta, dacă nu mă veţi preveni la timp, vă voi străpunge cu pumnalul ăsta.

Madam Médarde se cutremură şi încercă să schiţeze un gest, dar Turquand o opri cu asprime şi continuă:

— Dimpotrivă, dacă mă veţi preveni la timp, vă voi da douăzeci de mii de livre.

— Douăzeci de mii de livre! se bâlbâi Médarde, sufocându-se.

— În aur, spuse liniştit Turquand. Suma-i deja pregătită. Iat-o.

Şi trase un sertar pe fundul căruia madam Médarde văzu sclipirea aurului. Turquand închise sertarul şi repetă cu blândeţe:

— Sunt ai dumitale. Du-te şi gândeşte-te la asta.

Da. Numai la asta se gândea ea acum. Era orbită. Întoarsă în camera ei, revedea în minte sertarul în care afla acea comoară. şi se gândea la ea.

"Chiar dacă ar fi să ajung cerşetoare în Curtea Miracolelor şi nu-l voi trăda pe messire Turquand. Regele este un mare rege, dar eu sunt madam Médarde. Ce poate face regele împotriva cinstei lui Médarde? Să vină numaidecât. Va fi bine primit, pe cinstea mea. Dar în ce-l priveşte pe contele Loraydan. seniorul Amauri, îşi spuse ea, este iubit de scumpa mea Béreng?re şi messire Turquand îl place. El e logodnicul şi căsătoria se va face."

Suspină mulţumită.

"Sigur, murmură ea, nu înseamnă că-l trădez pe messire Turquand dacă nu-i spun că seniorul Amauri de Loraydan vrea s-o vadă în secret pe Béreng?re. Şi nu înseamnă că am trădat dacă i-am spus ei. Încă mai rezistă, scumpul copil.

Dar va consimţi, mă însărcinez eu cu asta. Nu-i nici un rău în asta deoarece nobilul şi viteazul Amauri este logodnicul agreat."

Şi conchise: "Dacă şi contele Loraydan mă plăteşte atât de generos cum mi-a promis, iată-mă bogată până la sfârşitul zilelor mele. Şi fără să comit nici un rău pentru asta."

Béreng?re se afla într-o cameră frumoasă, lipită de sala de primire, cameră luminată de o lumânare mare, din ceară parfumată, răsfoind distrată o carte de rugăciuni legată în argint.

În această atitudine visătoare o surprinse Turquand.

Se apropie cu blândeţe rămânând tăcut câteva clipe, după care spuse:

— La ce anume te gândeşti în seara asta? întrebă el, surâzând. Te întreb numai aşa, de formă, fiindcă-ţi cunosc răspunsul de pe acum.

Fata începu să râdă.

— Aşa este, spuse ea. La el mă gândeam. La ce altceva să mă gândesc. Dumneata şi el alcătuiţi lumea mea de gânduri. Priveam aceste flori. Ultima oară când a venit, în timp ce vă vorbea, în picioare, în sala de primire, mâna sa, cu un gest maşinal, a mângâiat buchetul pe care-l pusese pe o masă şi am observat că mână-i atinsese violetele acestea; aşadar, le-am luat şi le-am păstrat ca amintire a acelei clipe fericite.

— Da, spuse Turquand, înduioşat, da, în viaţă acestea sunt cele mai preţioase amintiri. Mai târziu, mult mai târziu, când vei fi soţia lui de ani de zile i când vreo tristeţe oarecare te va cuprinde, poate că aceste flori, demult uscate, te vor consola amintindu-ţi aceste clipe fericite.

Tăcu un moment, după care continuă cu gravitate:

— În ce-l priveşte pe contele de Loraydan, îl consider demn de tine. Iubeşte-l, iubeşte-l din toată inima, fiindcă numai aşa se face iubită o femeie.

— Tată, spuse ea cu timiditate, cred. da, cred că şi el mă iubeşte.

— Ce ştii tu? întrebă el vesel.

Şi continuă cu acelaşi ton de veselie:

— Ei, pe Sfânta Fecioară, tu ştii că şi el te iubeşte fiindcă o ştii, asta-i tot. Şi prost sunt că te întreb de unde ştii. De altfel, te vrea de soţie. Ce trebuie mai mult. Iată, în curând vine februarie. şi în a douăzecea zi a lunii se va celebra căsătoria, e scris şi jurat. şi tu vei fi contesă!

După ce pronunţă ultimele cuvinte, acest bărbat cinstit, energic, inteligent, se simţi roşind de plăcere şi bucurie; aceasta era rana secretă a sufletului său. Credea că având titlul de contesă, Béreng?re va fi mult mai fericită. Sau cel puţin îşi spunea că aşa crede.

Mai discutară liniştiţi câteva secunde, aşa cum făceau în fiecare seară.

După care Béreng?re se duse în camera sa şi Turquand intră într-un fel de atelier pe care şi-l amenajase în propria-i locuinţă.

Acolo redeveni el însuşi: un artist pasionat de munca pasionantă şi plăcută de a traduce cu măiestria mâinilor visurile unui creier creator. Privi cu plăcere obiectele terminate sau pe cele începute, farfurii pe care se vedeau scene cavalereşti, pahare pe care se înlănţuiau viziuni fantastice şi mai ales un ibric, căruia tocmai îi modela ceara.

Îl contemplă timp îndelungat şi murmură:

— Va fi încoronarea vieţii mele.

În acest moment auzi un zgomot pe drumul spre Corderie, ceva ce aducea cu zgomotul înfundat al unei litiere în mers.

Un minut mai târziu Turquand se afla afară din casă. Auzi în mod distinct scrâşnet de roţi şi tropăit de cai. Se afla şi o trupă de călăreţi. Dar cine erau? Pentru ce? Pentru cine? Pentru o clipă speră că trupă se va îndepărta, că trecea pe acolo doar aşa, din întâmplare Dar nu: oamenii se opriră la o sută de paşi de palatul d'Arronces şi de locuinţa lui Turquand.

Era cam miezul nopţii.

Cu sprâncenele încruntate şi faţa crispată de ură şi furie, Turquand bombăni:

— Dacă Médarde a trădat, o sugrum. Cât despre rege, să vină, să intre, acest demn rege! Numai să îndrăznească să-mi forţeze uşa! Şi mâine, regele Franţei nu va mai fi Francisc I.

Se strecură de-a lungul coridorului cu paşi supli şi rapizi, înaintând invizibil în întuneric fără a face nici cel mai mic zgomot. Curând ajunse la colţul străzii sil reuşi să vadă că litiera fusese întoarsă cu faţa spre palatul d'Arronces şi acum era oprită. Cam cincisprezece oameni, unii pe jos, alţii călări, stăteau în preajma litierei, nemişcaţi şi tăcuţi. Ce aşteptau ei?

"A sosit ora atacului! strigă în sinea sa Turquand. Ei bine, fie!"

Şi se retrase.

După câteva momente se afla în locuinţa sa.

Zăvorî uşa, lăsă să cadă oblonul de fier şi puse în acţiune semnalul, semnalul de alarmă!

Semnalul care o prevenea pe Béreng?re: "A venit duşmanul! A venit ceva mult mai groaznic decât moartea! A venit ruşinea! Grăbeşte-te şi fugi în adăpost!"

Un minut mai târziu, cei doisprezece servitori – oamenii garnizoanei sale – se aflau la posturile lor iar Turquand păzea uşa în spatele căreia se afla Béreng?re.

Toată manevra se făcuse fără nici cel mai mic zgomot, în întuneric, rapid şi metodic. Locuinţa devenise de nepătruns.

Semnalul de alarmă o trezise pe Béreng?re.

Cu o grabă calculată, se îmbrăcă într-un costum pe jumătate bărbătesc, care-i asigura uşurinţa mişcărilor, costum special făcut pentru un asemenea caz.

După aceea se apropie de dulapul căruia Turquand îi arătase mecanismul contelui de Loraydan şi apăsă pe floarea unui cui. Dulapul se deschise.

Béreng?re intră, închise uşa şi trase micul zăvor care imobiliza mecanismul.

De acum se afla în cea mai deplină siguranţă.

Capitolul IX Atacul nocturn.

La ora unsprezece noaptea, brusc şi fără nici un motiv întemeiat de a acţiona imediat, Clother de Ponthus luase hotărârea de a se duce la palatul d'Arronces pentru a căuta caseta de fier ce-i fusese semnalată de scrisoarea găsită în mânerul spadei lui Ponthus.

"Dar de ce chiar acum? îşi spuse el. De ce în noaptea asta şi nu în alta?"

În acelaşi timp se pregătea totuşi în grabă.

Şi tot cu aceeaşi grabă o luă pe cel mai scurt drum spre palatul d'Arronces. Mergea ca atunci când te îndrepţi spre o acţiune decisivă.

Şi se întrebă dacă nu cumva graba asta nu era pentru a căuta în capelă, sub mormântul comandorului d'Ulloa, chiar în această noapte.

Era vorba despre altceva.

Ce anume? N-ar fi putut spune!

Orice ar fi fost, ajunse curând la grilajul palatului d'Arronces şi atunci i se păru că aude, la o oarecare distanţă, un nechezat imediat înnăbuşit, dar noaptea era mult prea întunecoasă pentru a distinge ceva şi de altfel, acest incident care, dacă l-ar fi găsit într-o altă stare de spirit l-ar fi alarmat, acum de-abia îi dădu atenţie.

Îşi scoase mantia, o făcu sul şi o aruncă peste grilaj în parcul palatului.

"Şi acum, Ponthus, du-te şi caut-o!" îşi spuse el cu un surâs ciudat.

O secundă mai târziu escalada grilajul şi odată ajunss în parc, urmă drumul descris în scrisoarea din mânerul spadei, ocoli capela şi se opri în faţa uşiţei acesteia. Privi scurt în stânga şi în dreapta şi gândi: "În locul ăsta a căzut Philippe de Ponthus, lovit de moarte de sabia baronului de Maugency. Şi tot în locul Ista am încrucişat cu spada cu Amauri de Loraydan. Şi acum mă aflu aici, aproape fără

voia mea. Să fie, oare, unele locuri predestinate? Şi cum să le ştii? Nu, asta se datorează numai hazardului."

Cu vârful pumnalului încercă să deschidă uşiţa, dar constată că aceasta era deja descuiată; nu avu de făcut decât s-o împingă, cheia se afla în broască, în interior.

Intrat în capela slab luminată de o candelă ce se afla deasupra altarului se îndreptă imediat spre sarcofagul făcut la ordinul Léonorei.

Câteva secunde contemplă statuia, după care murmură: "O, tu, cel care eşti tatăl Léonorei, iartă-mă că-ţi tulbur somnul în care te odihneşti. Dacă-i adevărat că morţii pot citi gândurile celor vii, vei vedea că n-am venit cu intenţia de a profana. Actul pe care vreau să-l îndeplinesc mi-e cerut de necesitate, sau mai bine spus, din pietate filială. Dacă te-ai gândi la faptul că nu-mi cunosc nici mama, nici tatăl şi că dorinţa mea de a le cunoaşte măcar numele este legitimă, mă vei ierta că-ţi deranjez somnul şi-ţi vei întrerupe pentru un minut visul de eternitate pe care tocmai l-ai început."

Clătină din cap şi trecu imediat la treabă, începând mai înainte de toate să numere rândurile de dale plecând dinspre tabernacol. Al şaptesprezecelea rând se afla cam în dreptul mâinii comandorului. Clother văzu că trebuie să scoată două dale pentru a putea săpa sub sarcofag.

"Ei, hai! îşi spuse el. Să atacăm mai întâi dala asta; vom vedea pe urmă ce mai e de făcut."

Dar fu cuprins de un râs nervos care sună ciudat în tăcerea capelei.

"Să atac dala! îşi spuse el. Dar cu ce?"

Tocmai observase – abia atunci că nici măcar nu se gândise să aducă cu el ceva unelte pentru treaba asta specială. Nu avea nimic, – numai spada, care i s-ar fi frânt şi pumnalul care nu era de-ajuns.

Adevărul este că Ponthus se afla în imposibilitatea de a-şi începe munca.

"Şi atunci. ce-am venit să fac aici?"

Şi de ce tocmai în momentul în care-şi punea această întrebare, care în mod sigur nu-şi avea nici un rost, de ce tocmai în acest moment încetă să se mai gândească la mormântul comandorului şi la caseta de fler a lui Ponthus, la necesitatea de a găsi o unealtă pentru a ridica dala?

Fără îndoială că era împins de forţe nevăzute spre un scop bine definit.

De ce, deodată, Clother de Ponthus reciti dintr-o privire, în imaginaţia-i aprinsă, relatările donei Silvia şi a lui Jacques Aubriot.

Da, de ce găsi el aproape imediat răspunsul la întrebare?

Şi acest răspuns, care chiar şi lui i se păru straniu până într-atât încât îl făcu să se cutremure, acest răspuns îl rosti cu voce tare:

— Şi totuşi e simplu: sunt aici pentru că am fost chemat.

Şi-n aceeaşi clipă se făcu auzit un fel de tumult surd, înnăbuşit, care venea dinspre parcul palatului: oameni care alergau, ordine date cu voce joasă şi apoi un strigăt, o chemare tragică, o voce de femeie care chemă cu disperare în noapte:

— Clother! Clother! Clother!

— Iată-mă! strigă în gura mare Clother de Ponthus.

Camerista de încredere a Léonorei se numea Domenica şi era spaniolă. Venită la Paris de mai mulţi ani, aflase că don Sancho d'Ulloa era stăpânul palatului d'Arronces şi i se prezentase. Primită în calitate de cameristă, manierele sale insinuante şi titlul de compatrioată atrăsese repede simpatia Léonorei.

Era o brunetă cam la treizeci de ani, cu ochi focoşi şi trăsături slabe şi nervoase. Psihic, putea fi catalogată ca făcând parte din categoria eternelor îndrăgostite, lire impulsivă şi periculoasă. În ceea ce priveşte morala, ar fi putut rămâne inofensivă toată viaţa dacă nevoia de a face cuiva rău n-ar fi împins-o de la spate.

Din nefericire pentru Léonor, această Domenica, după numeroase aventuri care nu-i lăsaseră decât o rămăşiţă de

cinste în care ea nu crezuse în mod serios nici măcar la început, se îndrăgostise în mod pasionant de o uniformă.

Uniforma făcea parte din compania de halebardieri din care se alegeau oamenii ce făceau de gardă la Temple. Domenica îl văzu şi se declară învinsă: formele atletice şi figura rozã îi stârni admiraţia; câteva mişcări ale bustului şi răsucitul mustăţii sfârşiră prin a o înnebuni de tot.

Acest flăcău, a cărei prostie monumentală completă de minune frumuseţea-i războinică, se numea pur şi simplu Simon – înşeală setea: era plăcut şi expresiv.

Dacă deseori îşi înşela setea prin cârciumile din jurul palatului Temple, solda nu-i prea ajungea pentru acest lucru. De altfel, Simon trecea drept un rău platnic.

Atunci interveni idila cu Domenica; această idilă se legă într-o tavernă, într-o zi când bietul Înşală-Sete, fără o para chioară, suporta cu stoicism înjurăturile cârciumarului furios. Şi Domenica plăti!

De atunci continuă tot aşa.

Continuă să plătească, potolind setea lui Simon – aşa încât leafa sa de abia începuse să-i mai ajungă. Ori, pentru a-şi păstra iubirea viteazului Simon, şi-ar fi vândut sufletul şi diavolului.

Diavolul se prezentă în faţa ei sub chipul contelui de Loraydan însoţit de câţiva scuzi de argint. Pe scurt, Domenica deveni spioana plătită de Loraydan.

Şi dacă, uneori, în faţa farmecului şi bunătăţii încrezătoare a Léonorei i se întâmpla să simtă oarece vagi rămăşiţe de remuşcare şi le înăbuşea repede.

În seara aceea Domenica se însărcinase să o oblige să se ridice şi să meargă în parc în momentul care-i va fi comunicat printr-un semnal convenit mai dinainte.

"Pentru a o obliga pe dona Léonora să se îmbrace, să iasă din camera sa şi să coboare în parc în plină noapte, gândi Domenica, nu am decât un mijloc, unul singur."

Şi într-adevăr, nu avea decât un mijloc.

Un moment dat auzi semnalul.

Domenica intră în camera în care dormea Léonor şi o trezi.

Văzând figura răvăşită a cameristei, Léonor întrebă înspăimântată:

— Ce s-a'ntâmplat?

— Ah! Doamnă, o mare nenorocire!

— Ce nenorocire? De altfel, trebuia să mă aştept. Ce nenorocire? Hai, vorbeşte!

— Rănit. E grav rănit! Cum? De cine? Nu ştiu! Şi cum se face de se află în parc la această oră din noapte? În sfârşit, zace sub teiul din parc. i-am auzit gemetele. şi am coborât.

— Dar despre cine-i vorba? Despre cine vorbeşte, buna mea Domenica?

— E prea rănit pentru a putea merge până în casă. Ah! Doamnă, vă rog să coborâţi şi să-l vedeţi. plânge. spune că are multe lucruri să vă spună înainte de a muri.

— Domenica, pe mine mă faci să mor! Spune-mi despre cine-i vorba!

— Dar, doamnă, v-am mai spus. Oare, v-am spus? Mi-am pierdut capul. în sfârşit, e vorba despre el, doamnă. despre acel tânăr gentilom care a venit azi dimineaţă. seniorul de Ponthus.

Léonor tresări şi păli.

Imediat începu să se îmbrace.

— Bine, spuse ea, calmă. Du-te şi caută-mi-l pe majordom. Repede!

Domenica ieşi. Câteva minute mai târziu, Jacques Aubriot apăru, înspăimântat. Léonor era deja îmbrăcată. Tocmai scotocea printr-un sertar în care ţinea alifii, bandaje şi scamă.

— Pregăteşte o cameră, spuse ea. Trimite în parc o saltea pentru a aduce pe ea un rănit. Să vină câţiva oameni cu torţe. Dumneata însuţi vei veni apoi în parc. Hai, condu-mă, Domenica.

Domenica apucă o făclie şi trecu înainte.

Începură să coboare scara interioară, uriaşa a palatului.

Domenica deveni mai palidă decât Léonor.

"Ce vrei să faci? Ce vrei să faci? îi răsuna în minte voce. o voce pe care nu o cunoştea. o voce. o voce care nici un ticălos nu reuşeşte s-o facă să tacă.

Când ajunseră afară, făclia se stinse şi Domenica fi străbătută de un fior.

— Doamnă, bolborosi ea.

— Ei bine, spuse Léonor, condu-mă la teiul acela!

Şi se repezi înainte, cu gâtul strâns de nelinişte, răvăşită de durere.

În acel moment apăru şi Jacques Aubriot ţinând în mână o torţă; şi acest colţ al parcului fu luminat deodată. Léonor văzu un bărbat venind spre ea.

Don Juan Tenorio!

Léonor se întoarse spre Domenica şi-i fu de-ajuns o privire; Domenica îşi acoperi faţa cu mâinile, scoase un geamăt slab şi fugi. fugi spre grilajul parcului, spre cele zece monezi de aur care-i mai rămăseseră de primit.

Don Juan veni până la Léonor. Era nu palid, era livid.

Această scenă îi apăru fetei că un vis urât. îl văzu pe don Juan înclinându-se, înclinându-se adânc în faţa ei murmurând cuvinte de dragoste, apoi, brusc se îndreptă cu o mişcare furioasă şi-l auzi spunând cu o. aspră şi violentă:

— Vezi bine că sunt hotărât la orice. Trebuie să mă urmezi. O litieră se află în stradă. Te iau cu mine. Te răpesc. Eşti a mea. Orice rezistenţă ar fi inutilă. Vezi bine, nu?

Léonor continua să stea dreaptă şi fermă. Cuvântul în ni fi putut declanşa teroarea încă nu se produsese. Şi totuşi, nu avea asupra ei nici o armă. Nici nu fu nevoie ca don Juan să-i arate: zări distinct cam doisprezece oameni, bine înarmaţi, din acei oameni, care la căderea serii, burghezii îi privesc cu teamă pe la răspântii.

Léonor aruncă o privire rapidă în spate, spre uşa pe care ieşise şi care-i putea asigura o posibilă retragere. Dar văzu că orice scăpare pe acolo-i imposibilă: uşa era închisă şi era

păzită de doi ticăloşi cu pumnalele în mâini, evident pentru a împiedica orice ajutor venit din interiorul palatului.

În ce-l priveşte pe nefericitul Jacques Aubriot, acesta se afla acolo, la faţa locului, împietrit, cu torţa în mână, adevărată statuie a uluirii. Numai buzele i se mişcau – poate spunea o rugăciune sau recita versuri din Virgiliu sau Horaţiu.

Iată ce văzu Léonor în cele trei sau patru secunde care trecură de când fugise Domenica.

Capcana fusese montată cu dibăcie.

Dar ceea ce nu văzu ea, era tocmai organizatorul acestei capcane, regizorul, dacă-i putem spune astfel: se afla dincolo de cercul de lumină, în dosul unui trunchi, cu faţa ascunsă de pulpana mantalei.

De acolo, întunecat, gânditor, asemeni geniului răului, Amauri de Loraydan îşi urmărea lovitura de teatru.

Şi Juan Tenorio continuă:

— Te iubesc, Léonor. Pe ce am mai scump pe lume te iubesc! Pe tăriile cerului, te iubesc! Pe tot iadul, în care m-aş duce bucuros decât să te pierd pe tine, te iubesc! Ah! Ţi-am spus că vei cunoaşte dragostea lui don Juan. Vezi de ce este el în stare. Vezi că şi laşitatea mea e bună la ceva. Vezi că don Juan nu se teme de nimic, nici chiar de a se dezonora în faţa ta, nici chiar le ura ta. Vino, Léonor. vino de bună voie, vino fără că eu să te silesc, vino liberă şi mândră, vino spre fericire, vino spre dragoste.

Se opri, contemplând-o câteva clipe şi îmbătându-se de frumuseţea ei.

"Ah! Nebună ce sunt, gândi Léonor. Ah! Nefericită ce sunt. Da, nefericită. Cum de am putut uita să iau cu mine pumnalul meu credincios!"

Se scurseră câteva secunde. Şi deodată, Juan Tenorio o văzu aşa cum era, ţeapănă, cu o asemenea atutudine de dispreţ, încât făcu un pas înapoi. Apoi, imediat fruntea i se înroşi. Un fulger îi scapără din ochi şi ceva ce aducea cu o înjurătură aspră îi ieşi de pe buze. Mâna i se ridică şi apucă

braţul Léonorei. Era gestul de care ea se temuse până atunci, gestul care, dintr-o singură lovitură dobora calmul în care ca se refugiase şi declanşa spaima, teroarea. Încercă să facă un salt înapoi, şi-l auzi cum dă un ordin, ordinul de a o înhăţa şi de a o duce de acolo, auzi cum cei doi ticăloşi se apropie şi în acel minut de teroare mărturia dragostei din inimă i se urcă până pe buze, fiindcă din instinct, fără a-şi da seama, lansă un apel disperat spre cel pe care-l iubea, un nume ţâşni de pe buzele ei şi acest nume era:

— Clother!

Don Juan surâse sfidător în timp ce Loraydan rânji în întuneric. Bandiţii ridicară din umeri şi Jacques Aubricot murmură în sine: "Vai! Din păcate seniorul de Ponthus e departe!"

Cu toată forţa şi cu încredere în singurul ajutor posibil pentru ea, Léonor izbucni cu o voce puternică:

— Clother! Clother! Clother!

Surâsul lui don Juan se ofili.

Şi Loraydan se retrase mai mult în umbră, murmurând un blestem. Majordomul, în culmea bucuriei, începu să strige ca un nebun: E aici! Printre ticăloşii înspăimântaţi se dezlănţui panica, doi dintre ei căzând răniţi mortal di lovituri de pumnal, alţi doi rostogolindu-se departe, pe jumătate ucişi de loviturile grele date de garda spada lui Ponthus şi Clother apăru acolo, strălucitor, înspăimântător. Clother lovea cu vârful spadei, cu tăişul. Clother căzuse asupra bandei ca fulgerul care cade asupra turmei. Un Clother nebun de o sublimă nebunie, nebun de furie şi de dragoste, un Clother de neatins, invulnerabil din cauza forţei pe care i-o dădea dispreţul faţă de pericol, când sărind, când năvălind cu spada ridicată, când în genunchi, când în picioare! Lovind cu pumnul în stânga şi cu spada în dreapta, Clother lupta ca pe vremea uriaşilor din legendele cavalereşti.

Capitolul X Aici se odihneşte Agnes de Sennecour.

Două minute de zăngănit de spade, de zgomote cristaline, de zgomote sonore şi puternice, de înjurături, de strigăte de durere, de vociferări, două minute de uragan dezlănţuit. şi locul deveni curat.

Atunci se opri şi Clother de Ponthus, acoperit de sânge şi sudoare, cu tunica atârnând în zdrenţe; se opri şi o privi pe Léonor d'Ulloa.

Ea îi surâse.

În timpul luptei, în apropierea morţii, sunt unele cuvinte care, prin ele însele nu spun nimic, dar care conţin o lume întreagă. Şi ea îi spuse:

— Aşadar. eraţi aici?

Clother făcu un semn afirmativ din cap şi inima îi tremura.

— Pe el! Pe el! urlă o voce plină de turbare. Înainte! La asalt! Ucide! Ucide! Ucide!

— La moarte! vociferară bandiţii.

— Ucide! Ucide!

— Înainte! Înainte!

Clother tresări; i se păru că recunoaşte acea voce care dăduse ordinul de atac. Dar o privire rapidă îl făcu să vadă că banda, care se reunise şi se grupase cam la treizeci de paşi. Venea spre el, în ordine şi mai era întărită şi de alţi spadasini care probabil veniseră îl urma unui apel. Acum erau doisprezece, fără a-l mai pune la socoteală şi pe şeful expediţiei care se ţinea în urma bandei, cu faţa ascunsă de poala mantiei. În ce-l priveşte pe Juan Tenorio, Ponthus nu-l mai văzu…

— La capelă! spuse Clother.

Léonor ascultă imediat şi se îndreptă spre uşiţa lăsată larg deschisă de Clother în momentul când îşi făcuse apariţia la faţa locului. Ponthus mergea în spatele Léonorei, ca un fel de ariergardă care protejează retragerea; mergând cu spatele înainte şi cu faţa spre atacatori.

Bandiţii nu se mai grăbeau: erau hotărâţi să atace de această dată metodic, ca şi când ar fi avut de luptat cu o

forţă egală cu a lor; în faţa lor se afla doar un singur om, dar acum îi cunoşteau valoarea.

Léonor ajunse la capelă fără nici o greutate şi intră.

În acel moment, Clother văzu cum doi atacatori, sub conducerea şefului necunoscut, se desprind de trupă şi intră rapid în palat.

Intră şi el, la rândul său în capelă, închise uşa cu cheia, trase zăvorul, făcu o scurtă inspecţie şi spuse:

— Uşa este din stejar gros, întărită cu plăci de fier va rezista cel puţin zece minute.

— Nu-i nevoie să rămânem aici zece minute, spuse Léonor; în timp ce ei vor ataca uşiţa, noi vom ieşi pe uşa cea mare şi.

Deodată se opri.

La uşa mare, despre care ea tocmai vorbea şi care dădea în interiorul palatului, se auzi un zgomot. Clother se repezi şi vru să o deschidă.

Prea târziu! De afară se auzi zgomotul zăvoarelor trase! Şi Clother auzi vocea. vocea pe care acum o recunoscu. vocea lui Loraydan, care spunea:

— Voi, ăştia, nu vă mişcaţi de aici şi ucideţi-l dacă încearcă să iasă pe aici!

— Ei bine? făcu liniştită Léonor.

— Ei bine, spuse Ponthus, suntem prizonieri. Ascultaţi!

Şi se auziră bubuituri înfundate de baros: pentru mai multă siguranţă, bandiţii băteau în cuie uşa cea mare pentru ca atacul să se poată concentra numai asupra celei mici.

— Vă voi apăra până la moarte, spuse Ponthus.

— Vom muri împreună, făcu Léonor.

Afară nu se auzea nimic.

De fiecare parte a altarului se găsea un spaţiu liber, în aşa fel încât să se poată face înconjurul acestuia. După o scurtă cercetare, Clother începu să astupe una din aceste treceri, cea mai îndepărtată de uşiţă. În capelă se aflau bănci, scaune, fotolii. În câteva minute ridică o baricadă mulţumitoare. Léonor îl privea cu un interes crescând.

— Vor dărâma uşa, spuse Ponthus. Când vor intra, vă veţi adăposti în spatele altarului. Va fi ultima noastră întăritură. Datorită baricadei, nu vom putea fi surprinşi pe la spate şi vor fi obligaţi să ne atace numai prin faţă. Vedeţi că această trecere e strâmtă şi cred că nu vor trece prea uşor. În orice caz.

Trase două bănci uriaşe de stejar în spatele altarului, le ridică în picioare şi le sprijini de altar. Contemplându-şi opera, surâse satisfăcut.

O lovitură puternică se făcu auzită în uşiţă şi urmă un torent de înjurături furioase, Deodată în mintea Léonorei îşi făcu loc o întrebare stranie, pe care o formulă imediat cu o voce mândră însoţită de o nuanţă agresivă:

— Eraţi aici, seniore de Ponthus. Şi asta, din fericire pentru mine, sunt de acord. Dar cum se face că aţi pătruns în toiul nopţii în palatul d'Arronces?

Clother tresări.

— Doamnă, spuse el simplu, am intrat sărind gardul.

— Aţi sărit gardul? Şi de ce? Ce voiaţi să faceţi în capela palatului la miezul nopţii?

Clother ar fi putut răspunde: "Voiam să vă salvez!"

Dar ar fi fost prea uşor sau prea complicat. Adevărul îi veni pe buze. Cu o privire arătă spre sarcofagul comandorului d'Ulloa.

— Sub dalele pe care stă acest sarcofag, spuse el, este ascunsă o casetă de fier. Am fost înştiinţat de omul care m-a crescut ca un tată, cel căruia îi port numele venerabil fără a-mi cunoaşte propriul nume, de nobilul Philippe de Ponthus!

Léonor fremăta de mirare şi de milă.

Dintr-o dată îşi dădu seama că Clother de Ponthus nu se numea Ponthus şi că nu avea familie. Ce n-ar dat să se poată apropia de el şi să-i şteargă ochii în care vedea sclipind lacrimi şi să-i spună: Eu voi fi familia ta, eu! Reuşi doar să bolborosească:

— Aşa încât, acea casetă pe care vroiaţi să o căutaţi sub sarcofagul comandorului.

— Conţine acte care dezvăluie numele tatălui meu şi al mamei mele.

— Nu vă cunoaşteţi mama?

— E moartă. N-am cunoscut-o niciodată.

— Şi nu-i ştiţi nici numele!

— Nici pe al tatălui meu, spuse Ponthus cu o voce sumbră.

Şi-şi întoarse privirile, în timp ce Léonor îşi plecă fruntea.

Când Clother îşi îndreptă cu timiditate privirea spre ea o văzu plângând.

Se îndreptă spre ea, căzu în genunchi în faţa ei şi-i spuse:

— Lăsaţi să cadă asupra mea măcar o lacrimă, Léonor şi dacă trebuie să mor acum, voi muri cu fericirea în inimă.

Ea se aplecă cu blândeţe şi apucându-l cu ambele mâini, îl ridică, murmurând:

— Clother, nu vreau să muriţi.

Un val de bucurie puternică urcă până în creierul lui Clother. Păli puternic şi închise ochii.

O loviură puternică zgudui uşiţa.

— Începe atacul, spuse Clother, devenind imediat atent.

— Sunt gata, spuse şi Léonor.

— Veţi rămâne aici, continuă Clother aruncând o privire în jurul său.

Privirea îi căzu pe inscripţia pe care deja o mai citise:

Aici odihneşte prea nobila Agnes de Sennecour

— Deoarece palatul vă aparţine, spuse el, cred că vi s-a spus istoria lui. Aţi aflat cine a fost această Agnes de Sennccour care-şi doarme aici somnul de veci?

— Ştiu că palatul i-a aparţinut. Mai ştiu că a murit de disperare în urma unei crude părăsiri, care nu mi-a fost povestită.

— Moartă de disperare? făcu Clother gânditor.

— Biata femeie! murmură Léonor, care, printr-o dureroasă asociaţie de idei, îşi aminti de moartea Christei, moartă şi ea în urma unei crude părăsiri. Vai! adăugă ea cât de multe

sunt pe care un abandon le-a aruncat în disperare, pradă ruşinii şi morţii!

— E cea mai mare crimă, spuse Clother, cea mai urâtă laşitate.

După o nouă lovitură, puternică, uşiţa se crăpă şi afară se auzi un urlet de bucurie.

— Ştiţi cine este cinstitul gentilom care se află în fruntea acestor bandiţi şi dirijând această nobilă luptă?

— L-am văzut, spuse Léonor pălind de groază. E Juan Tenorio…

— Nu, spuse Clother. Juan nu-i decât un instrument în mâna unui stăpân. Şeful acţiunii este acela care vi s-a cerut să-l luaţi de bărbat.

— Contele Loraydan!

— El! De două ori i-am recunoscut vocea. Şi chiar dacă nu l-aş fi auzit, tot l-aş fi bănuit după felul cum a fost concepută capcana. Aşa încât.

Un trosnet puternic îl întrerupse. era geamătul uşiţei care era pe punctul de a se prăbuşi.

De această dată uşiţa, după ce se apărase cât putuse ea mai bine, sucombă sfâşiată. O rană mare o străbătea de sus în jos. Clother făcu o mişcare ca pentru a se arunca înainte.

— Vă urmez! spuse Léonor cu hotărâre.

— Dacă vreţi să mă pot apăra, rămâneţi pe loc! spuse cu răceală Clother.

— Duceţi-vă atunci şi Dumnezeu să vă ocrotească!

Clother înaintă şi ajunse la uşiţa chiar în momentul în care viteazul Riquet-le-Besace, împins de înflăcărarea sa, încercă să pătrundă prin breşa făcută fără să mai aştepte ca uşa să cadă; din umbră ţâşni un fulger de oţel şi Riquet-la-Besace, cu un urlet de durere, căzu pe spate în braţele tovarăşilor săi, dându-şi imediat duhul lui Satan care, sunt sigur, rămase foarte încurcat, neştiind ce să facă cu el.

Atunci se auzi un concert asurzitor de înjurături, de blesteme şi de ameninţări apocaliptice. Dar se auzi imediat o voce aspră care comandă.

— Nimeni să nu mai încerce să intre până când uşa nu va fi smulsă din locul ei!

Afară se lăsă tăcerea.

După care, deodată urma o lovitură puternică de berbec; uşiţa scoase un geamăt sfâşietor, dar rezistă din nou, agăţându-se de balamale într-un suprem efort.

Câteva torţe luminau scena teribilă şi flăcările lor se răsfrângeau în capelă. Clother simţea cum mintea i se învârteşte. O durere puternică îi fulgeră inima. Aruncă o privire prin crăpătura uşii numărând asediatorii. Erau numeroşi, puternici, furioşi şi bine înarmaţi.

Îl văzu pe Juan Tenorio, cu spada în teacă şi braţele încrucişate, îl văzu şi pe Loraydan care acum nu-şi mai dădea osteneala să se ascundă şi care dirija întreaga acţiune. Şi atunci Clother îşi îndreptă privirea plină de disperare spre Léonor.

Brusc se auzi o ultimă lovitură, lovitura de graţie şi uşiţa se prăbuşi într-un cor de strigăte de bucurie, de înjurături şi huiduieli. Acolo, în faţa uşii avu loc o luptă pe viaţă şi pe moarte; Clother lovea, lovea fără încetare, nemaiavând în el viu decât gândul care acum pusese stăpânire pe mintea sa: Nu vreau ca ea să moară! Nu vreau ca ea să moară! Şi la fiecare împunsătură în masa atacatorilor se auzea un strigăt, ţâşnea un jet de sânge sau un blestem. Cu toate acestea, masa atacatorilor înainta cu un pas, cu doi, avansa şi reuşi să intre pe uşă. Clother era pierdut!

Din două sărituri fu în spatele altarului.

Băncile pe care le aşezase acolo căzură cu un zgomot surd.

Banda intrată în capelă se oprise din acţiune; începea să se adune şi să alcătuiască un plan de atac. Tăceau, dar din rândurile lor se auzeau scrâşnete şi ordinele scurte ale lui Loraydan.

Clother gâfâia. Era uluit.

Nu înţelegea de ce i se lasă acest răgaz.

Dar curând înţelese: banda începuse să demoleze baricada pe care o ridicase: altarul urma să fie atacat din două părţi… era sfârşitul.

Privind-o pe Léonor, îi spuse:

— Voi muri. Şi dumneata…

— Daţi-mi pumnalul, răspunse Léonor.

Pumnalul era roşu de sânge. Clother îl şterse îl dădu, în timp ce fata îi spunea:

— Clother v-am înţeles gândul. Dacă veţi muri, jur că nu voi fi a nimănui, jur că Tenorio nu va pune mâna pe mine decât după ce voi muri, jur să mă sinucid în clipa în care nu vei mai fi pentru a mă apăra. Muriţi deci în pace, seniore de Ponthus şi primiţi acum sărutul logodnicei voastre…

Atunci, cu un geamăt de bucurie sublimă şi de durere înfricoşătoare, o îmbrăţişa suspinând şi amândoi se strânseră în braţe în timp ce buzele li se uniră în sărutul lor de logodnă.

Din baricadă nu mai rămăsese prea mare lucru.

Clother luă în mână spada lui Ponthus, se întoarse spre fată şi-i spuse:

— Adio, Léonor.

La care ea îi răspunse cu blândeţe:

— Adio, Clother.

Şi-n aceeaşi clipă, tresări puternic, ochii i se tulburară şi păli puternic, fiind cuprinsă de un tremur ciudat. De spaimă se dădu înapoi şi cu o mână tremurătoare îi arătă lui Clother placa de marmură pe care se afla inscripţia privitor la Agnes de Sennecour şi, zăpăcită, cu ochii înspăimântaţi, bolborosi:

— Nu se poate, chiar aşa, dintr-o dată, a venit moartea să ne ia? Oh! Clother! Mormântul ăsta se deschide oare pentru noi?

Clother privi şi el la rândul său şi văzu!

Văzu cum placa de marmură se mişcă încet, încet. că mormântul se deschise. Da! Mormântul se deschidea! Cuprins şi el de spaimă, nemişcat, tremurând tot, cu părul

zbârlit, aştepta ca Agnes de Sennecour, moartă, să le apară în faţa şi să le spună: "Veniţi cu mine acolo unde nu se află nici întristare, nici durere, veniţi la odihna eternă, departe de răutăţile lumii, veniţi în memoria salvatoare şi protectoare, veniţi în mormânt!"

Dar nu Agnes de Sennecour apăru din mormânt.

Din spatele plăcii apăru o persoană graţioasă şi adorabilă, o fecioară blondă şi vie, chiar foarte vie şi care cu un surâs fermecător le spuse:

— Repede, veniţi, veniţi şi veţi fi salvaţi!

Era fiica lui Turquand!

Era Béreng?re!

Într-adevăr, Turquand imaginase un mecanism ele apărare cu adevărat ingenios!

Sunt unele spirite care se opresc la jumătatea drumului atunci când fac ceva şi altele care nu-şi găsesc odihnă până când nu realizează pe deplin ceea ce şi-au pus în gând. Turquand era unul din aceste spirite care nu dorea să se lase în voia norocului.

Sistemul său de apărare era o capodoperă.

Atunci când fusese trezită de semnalul de alarmă, Béreng?re intrase în dulap şi trăsese zăvorul care bloca mecanismul. După care coborî scara îngustă construiţi în grosimea zidului, ajungând curând într-o mică pivniţă rotundă.

Ordinele tatălui ei erau ca ea să se oprească acolo şi să aştepte un alt semnal pentru a pleca mai departe.

Mai departe?

Da, fiindcă în mica pivniţă se afla o uşă, de acolo plecând mai departe un coridor subteran.

Dar Béreng?re deschise uşa; văzu coridorul şi ezită, cuprinsă de curiozitatea care o muncea de mai multă vreme şi care o împingea acum să afle sfârşitul coridorului.

"În toate acele alarme false pe care le dădea tata, totdeauna m-am oprit aici, murmură ea. De ce n-aş intra în coridor? De ce n-aş merge până la capăt?"

Aprinse un felinar agăţat de perete de la o candelă ce mică lângă uşă şi, hotărâtă să afle totul, intră în tunel.

În momentul în care se aventură în acel tunel de piatră, întunecos şi rece, Béreng?re simţi cum o cuprinde teama.

Avu un moment intenţia să se întoarcă.

Şi atunci i se păru. e greu de spus şi totuşi. da: i se păru că trebuie neapărat să meargă mai departe, pună la capăt. că trebuie neapărat.

Şi scuturată încă de un tremur nervos, cu mintea iniţiala de gânduri ciudate, porni înainte.

Curând ajunse într-o pivniţă asemănătoare cu cea pe care tocmai o părăsise, pivniţă în care, de asemenea, se vedea o scară de piatră, îngustă, care urca spre suprafaţă. O urcă fără teamă şi avu ideea să numere treptele, constatând că scara era reproducerea exactă a celei pe care o coborâse; ajunse în cele din urmă într-o cameră strâmtă.

"Aici nu se mai află nici un dulap", îşi spuse ea surâzând.

Dar se înşela. era unul, într-un anumit sens, un dulap, dulapul morţii. se afla în interiorul unui mormânt! Îşi dădu seama aproape imediat, observând într-un fel de nişă un sicriu de piatră. făcu câţiva paşi înapoi, tremurând, dar curiozitatea fu mai puternică. Béreng?re se apropie şi citi pe latura sicriului aceste cuvinte săpate în piatră:

La 30 decembrie din unul 1518, eu, Philippe, senior de Ponthus, am depus aici rămăşiţele pământeşti a celei ce a fost Agnes de Sennecour, moartă din cauză că a fost înşelată de Francisc, rege.

"Regele!" murmură Béreng?re.

Şi, tot aşa cum spusese Léonor. cum spun toate femeile, îi veni şi ei pe buze aceleaşi cuvinte de milă, de durere, de teamă:

— Biata femeie!

În acel moment, ochii-i căzură pe o bucată de hârtie pusă la vedere pe marginea nişei pe care se afla sicriul.

O apucă repede şi privind-o, recunoscu scrisul tatălui ei.

Şi iată ce scria Turquand: "Nu-ţi fie teamă. Dacă eşti urmărită, aici te afli în siguranţă. Întoarce-te. Vezi placa de marmură care se află în faţa sicriului? Este împodobită cu trei capete de îngeri. Apasă puternic pe capul aflat în mijloc. Placa se va deplasa în afară. O dată ieşită din acest mormânt vei împinge placa şi aceasta va reveni la locul ei. Dar ai grijă să iei cu tine acest bilet, altfel încât cel ce te-a urmărit să nu poată descoperi mecanismul. Ieşită din mormânt, te vei afla în capela palatului d'Arrones. Ieşi fără a mai pierde un singur minut şi refugiază-te la vărul meu, cinstitul Jehan Lecointe care a primit instrucţiuni din partea mea. Adio, copilul meu şi fi binecuvântată"

Béreng?re scoase un suspin. Câteva clipe rămase gânditoare, cu ochii aţintiţi pe aceste cuvinte ale inscripţiei funebre:

Moartă fiindcă a fost înşelată de Francisc, rege.

După care, împăturind cu grijă biletul, îl puse în acelaşi loc în care-l găsise; conformându-se instrucţiunilor lui Turquand, se întoarse şi se văzu, întradevăr în faţa unei plăci de marmură, lucrată în mod curios. Principalul motiv al ornamentelor consta în trei capete de îngeri. Béreng?re se apropie.

"Aşa încât, îşi spuse ea, dacă secretul dulapului din camera mea ar fi descoperit, dacă aş fi urmărită, n-aş avea decât să apăs pe capul acestui înger pentru a fi salvată. ei, hai, e timpul să mă întorc. am aflat unde duce galeria subterană."

După o ultimă privire aruncată spre sicriul de piatră al Agnesei de Sennecour, Béreng?re începu să coboare de piatră, dar deodată se opri, urcă repede treptele pe care tocmai le coborâse şi-şi lipi urechea de placa de marmură.

Aşa află toate amănuntele înfricoşătoarei bătălii, auzi loviturile de berbec date în uşiţa capelei, auzi totul cu claritate; ascultă cu inima-i tresărind, şi tot aşa auzi şi cuvintele sfâşietoare de dintre Clother şi Léonor. Înţelese că avea de-a face cu doi tineri, frumoşi, fără îndoială, admirabili şi în mod sigur îndrăgostiţi unul de celălalt, până

la devotamentul suprem. Ştiu că trebuie cu orice preţ, să-l salveze. Şi se gândi la infinita recunoştinţă pe care ar fi putat-o celui, sau celei, care în circumstanţe asemănătoare l-ar salva pe Amauri. logodnicul său. contele de Loraydan!

Da, se gândi şi la faptul că salvând pe cei doi necunoscuţi, le-ar fi dezvăluit secretul mecanismului şi al galeriei, secret menit s-o salveze pe ea şi care ar fi condamnat-o să nu mai aibă alt mijloc de scăpare dacă, într-o zi… dacă… şi se gândi la sicriul Agnesei!

Dar nu ezită nici a clipă!

Apăsă cu capul îngerului. placa începu uşor, uşor, să se deplaseze.

Capitolul XI Don Juan visează că-l revede pe Jacquemin Corentin.

Privirea de recunoştinţă profundă pe care Béreng?re o primi din partea lui Clother fu pentru ea o recompensă nobilă pentru tot ce tăcuse. Deja Léonor coborâse în mormânt şi o îmbrăţişa pe fiica lui Turquand care, în mod simplu, murmură:

— Şi eu am un logodnic!

Clother era şi el gata să intre.

În acel moment, în capelă, ultimele pregătiri ale atacului suprem erau terminate, Loraydan organizând două grupuri, câte unul pentru fiecare trecere. Moartea lui Clother era sigură – mai puţin sigură era prinderea Léonorei.

Loraydan era gata să dea ordinal.

Şi-n acel moment, tocmai când Clother voia s-o urmeze pe Léonor în mormântul Agnesei, acesta auzi clar vocea lui Juan Tenorio care spunea:

— Opreşte-te, conte! Înainte de a ataca, am să-i spun un cuvânt lui Clother de Ponthus!

— Veniţi! Veniţi! gâfâi Léonor.

Dar Potnhus dădu din cap şi aşteptă.

În tăcerea care urmă, Juan Tenorio strigă:

— Seniore de Ponthus, sunteţi acolo?

— Aici sunt! răspunse Clother.

— Sunteţi teafăr, puteţi să mă auziţi?

— N-am nici măcar o zgârietură şi vă aud de minune.

— Ei bine, atunci ascultaţi: Clother de Ponthus, eu, Juan Tenorio, nobil de Spania şi unul dintre cei douăzeci şi patru din Sevilla, vă provoc la duel, noi doi, pe viaţă şi pe moarte, acum în parcul palatului d Arronces. Spun că-i vorba de un duel între noi doi. Jur pe numele meu şi pe onoarea mea că nu-l veţi avea drept adversar decât pe Juan Tenorio. (Ceata scoase un mârâit nemulţumit. Dar Loraydan, cu un surâs sinistru, îi linişti cu un gest, făcând semn lui don Juan că-l aprobă). Onoarea mea, numele meu sunt garanţie că cei prezenţi, aici de faţă, nu vă vor ataca. Dacă mă veţi ucide, puteţi pleca în pace fără a fi atacat de cineva. Clother de Ponthus, dacă acceptaţi provocarea loială pe care v-o fac, voi continua să vă privesc ca pe un bun şi viteaz gentilom, aşa cum sunteţi după toate aparenţele. Dar dacă nu acceptaţi, vă voi considera un laş şi voi spune peste tot că sunteţi decăzut din dreptul de a purta titlul de gentilom. Seniore de Ponthus, acceptaţi provocarea mea?

— O accept! răspunse Clother.

— Vă aprob! spuse Léonor.

Şi-n aceeaşi clipă făcu o mişcare ca pentru a ieşi din mormânt, Clother se aplecă spre ea:

— Léonor, spuse el, dacă nu plecaţi chiar acum, jur că mă omor în faţa voastră.

Imediat şi în timp ce Béreng?re o trăgea pe Léonor pe jumătate leşinată, se aplecă, ridică placa şi o fixă în cadrul ei. Ascultă un moment cu atenţie şi auzi un murmur vag, care se îndepărta, după care, nimic. Clother lăsă să-i scape din piept un suspin de bucurie sălbatică şi, strângând cu putere mânerul spadei, murmură:

— Între noi doi, Juan Tenorio! Spadă a lui Ponthus, fi-mi credincioasă!

Clother îşi băgă spada în teacă şi avansă în interiorul capelei, însângerat, cu hainele sfâşiate. Ceata tâlharilor îl

văzu apropiindu-se şi făcură instinctiv câţiva paşi înapoi, bombănind.

Juan Tenorio se descoperi.

Şi atunci, bandiţii, cu un gest maşinal care le arăta admiraţia lor temătoare, se descoperiră şi ei.

— Clother de Ponthus, spuse don Juan, vă rog să mă scuzaţi dacă în timpul luptei nu m-aţi văzut şi bănui că numai din cauză că vă era ruşine să luaţi parte în mod activ la o capcană organizată de domnul (şi-l arătă pe Loraydan cu un semn al capului). De altfel nici pe domnul nu l-am văzut şi presupun că un exces de prudenţă îl obliga să se ţină la distanţă.

— Ah! Da! strigă Loraydan, livid. Ştiţi că nu vă pot răspunde fiindcă Juan Tenorio v-a provocat înaintea mea.

— Poate că aţi uitat că eu însumi v-am provocat, în strada Saint-Antoine, de faţă cu comandorul Ulloa. Aveţi deci întâietate asupra lui Juan Tenorio. Conte de Loraydan, nu-l mai aveţi aici nici pe Ban-Frumos nici pe Jean Uşiţă pe care i-aţi plătit să mă asasineze. aşa cum i-aţi plătit pe caraghioşii ăia.

Loraydan rămase nemişcat sub insulta primită. Nu făcu decât să surâdă, un surâs înspăimântător

— Nici nu veţi mai găsi, continuă Clother, camere secrete ca aceea în care m-aţi închis prin surprindere pentru a mă face să mor de foame.

Loraydan păli puţin.

Dar continua să tacă.

— Dar în schimb, sfârşi Clother, veţi găsi o spadă care nu vrea decât să străpungă inima sau ceea ce se poate presupune că are un om cinstit. Nu vi se pare că a sosit clipa?

Loraydan scoase un fel de suspin.

Apropiindu-se de Ponthus, îşi atinse pieptul cu mâna şi bombăni:

— Toate cuvintele pe care le-aţi spus acum şi poate chiar şi altele, au rămas scrise aici. Pentru flecare silabă a fiecărui

cuvânt va voi stoarce atâtea picături de sânge câte vor fi nevoie, până când prin venele voastre nu va mai curge pic de sânge. În ce priveşte locul şi momentul, asta eu hotărăsc. Răbdare, domnule du Ponthus, răbdare! Orice oră va fi aceea, va fi prea devreme pentru dumneavoastră,., Şi se dădu înapoi. Pe faţa-i crispată se citea o ură atât de mare încât don Juan se cutremură şi bandiţii se îndepărtară în tăcere.

Clother se întoarse spre don Juan:

— Deoarece domnului conte îi este frică şi refuză să se bată, sunt al vostru, sen iore Tenorio.

— Seniore de Ponthus, spuse Juan Tenorio, vreau să spun două vorbe donei Léonor, pentru care vă cer permisiunea să vă părăsesc un minut, după care voi şi al vostru.

— Mergeţi, răspunse Clother.

Don Juan înainta spre altar şi pătrunse în spatele lui prin trecerea din stânga, în timp ce Loraydan o luă prin partea dreaptă. Se opriră faţă în faţă şi se priviră înspăimântaţi.

— Ei bine, făcu Juan Tenorio, unde-i ea?

Loraydan nu-i răspunse. Întunecat şi gânditor, cerceta locul şi don Juan îl auzi murmurând:

— S-a petrecut aici ceva straniu.

— Mister! spuse Tenorio. Mister şi numai domnul de Ponthus ne poate da cheia acestui mister. Léonor, izbucni el într-o explozie de durere sinceră, Léonor, cât de crudă eşti! Cum te joci tu cu nenorocita asta de inimă care te iubeşte! Zdrobeşte-o! Zdrobeşte-o odată! Léonor, iubită Léonor, ce s-a întâmplat cu tine?

— A luat-o Satan, spuse Loraydan pe un ton de ironie rea. Asta este, senior Tenorio, adăugă el lovind cu piciorul dalele pe care stăteau, a intrat în măruntaiele pământului. Nu lipseşte nimic tabloului. Vedeţi? Un mormânt. Moarta care doarme aici s-a sculat, a deschis mormântul şi a arătat Léonorei drumul spre iad…

— Fără blasfemii, conte! Léonor este un înger. Dacă trebuie neapărat să credem într-o intervenţie

supranaturală, fiţi mai degrabă încredinţat că a urcat în cer.

Şi don Juan, ca şi când ar fi sperat s-o revadă pe Léonor, ridică în sus o privire arzătoare. Scoase un strigăt uşor de surpriză şi de decepţie totodată:

— Am dezlegat misterul! Vedeţi, conte, iată drumul pe care a luat-o Léonor…

Loraydan ridică ochii şi văzu cam la trei metri şi jumătate de la sol o fereastră deschisă.

— Dar cum a putut să se urce până acolo?

— Cu ajutorul băncilor astea şi al lui Ponthus.

— Şi atunci, bombăni Loraydan, de ce Ponthus nu a.

— Clother de Ponthus nu este unul dintre cei ce fug din faţa pericolului, spuse Juan Tenorio. E un adversar de temut; în timpul luptei mi-a smuls de multe ori exclamaţii de admiraţie. În ce o priveşte pe Léonor, a vrut să-mi frângă inima. În momentul în care ticăloşii ăştia încercau să dărâme uşa, vitează şi mândra mea an-daluză sărea pe fereastră! Ce creatură nobilă şi îndrăzneaţă! Ce inimă, iubite conte, ce inimă! Mi-aş da viaţa pentru a cuceri o asemenea inimă!

În acest timp Loraydan gândea: "Ducă-se naibii sau în cer domnişoara asta, pe uşă sau pe fereastră, puţin îmi păsa din moment ce nu mai risc dizgraţia regelui refuzând s-o iau de nevastă. A plecat! Călătorie sprâncenată! A rămas blestematul de Clother. Dacă Juan Tenorio îl ucide, cu atât mai bine. Dacă nu-l ucide. Oh! Nu trebuie cu nici un chip să iasă viu de aici. Trebuie ca în această noapte. O vreau." Hai! Hai acum să pregătim cursa." "Nenorocire mie! îşi spunea don Juan. De trei ori nenorocire! Niciodată n-am suferit aşa de mult ca acum. Ce se va întâmpla cu inima mea? Ah! Dacă Ponthus ar putea să mă vindece cu o lovitură precisă ulât de dragoste cât şi de viaţă!

Ochii i se umplură de lacrimi în timp ce-şi frângea mâinile, şi. deodată, iară nici o tranziţie:

— Pe ceruri, conte, nu mai m-am gândit la asta! Un cuvânt, iubite conte, un cuvânt: litiera.

— Litiera? făcu Loraydan ciulind urechea, cu ochii la pândă.
— Ei da, litiera.
— Am auzit, pe toţi dracii!
— Iubite conte, nu mă înţelegi, văd asta după sprâncenele dumitale încruntate; să ne gândim puţin, vorbesc despre litiera care mă aşteaptă pe drumul spre Corderie. litiera mea.
— Să dea ciuma! Explicaţi-vă, senior Tenorio!
— Bine, bine, să nu mai vorbim de litieră.
— Aşa este, spuse Loraydan încercând o mişcare de retragere, la ce bun să vorbim de litieră?
— Să nu mai spunem despre ea nici un cuvânt, făcu Juan Tenorio, reţinându-l pe conte de braţ.
— Tenorio, Clother de Ponthus va aşteaptă!
Şi-n acelaşi moment Loraydan calculă câte servicii îi mai putea încă aduce don Juan.
— Nu ştiu de ce, continuă Juan Tenorio, am mai vorbi de litiera aia.
— Foarte bine. Să mergem.
— Dar în ce priveşte sacul.
— Sacul? Ce sac?
— Este al meu. Negreşit, capcana voastră, conte, a dat greş în mod lamentabil, asta-i soarta capacanelor puse prea bine la punct. Ar mai trebui lăsat şi norocul să-şi spună cuvântul. Fără hazard, nu există combinaţie, oricât de bine pusă la punct, să ţină. Ai greşit, iubite conte, să prevezi totul. Nu trebuie să prevezi totul. Şi pe ceruri, conte, nu-i vina mea că ai prevăzut totul şi că acţiunea a dat greş. Sacul.
— Pe tot iadul! Ce sac? Ce sac?
— O ştiţi prea bine. Să-i spunem sac. Fiindcă, mărturisesc, dacă sunt de părere să lăsăm hazardul să-şi spună cuvântul de asemenea sunt duşmanul punctelor pe I, pentru bunul motiv că uneori punctelor pot fi mai mari decât I. Să

spunem pur şi simplu că sacul îmi aparţine şi hai să-l ucid pe bunul Clother de Ponthus.

"La urma-urmei, cuferele lui Turquand sunt mari şi adânci" gândi Loraydan.

— Ei! făcu el. Vrei să vorbeşti de suma ce-ţi era destinată pentru plecarea în Spania? De ce n-ai spus-o direct? Suma îţi aparţine, asta-i de la sine înţeles!

"Patruzeci de mii de livre de aur! adăugă în sinea sa. E dur. Dar ticălosul ăsta mă va ajuta să-mi găsesc averea. şi nu-l plătesc prea scump pentru asta."

— Nu suma-i importantă, isprăvi don Juan cu nepăsare, dar departe de bunurile mele şi de tâlharul meu de intendent, sunt nevoit să mă descurc aşa cum pot.

Şi radios, asigurat dinspre partea banilor, cu mintea liberă acum, se îndreptă spre Clother de Ponthus.

— Domnule de Ponthus, spuse el, nu-mi iert faptul de a vă fi făcut să aşteptaţi.

— Nu vă fac nici un reproş.

— Domnule de Ponthus, nu cunosc un alt gentilom mai politicos decât dumnea-voastră.

— Seniore Tenorio, mă copleşiţi.

— Nu, nu, martor mi-e cerul. Seniore de Ponthus, poate că sunteţi obosit de luptă de mai înainte. Poate că acum nu sunteţi în deplinătatea forţelor. V-ar conveni s-o amânăm pe mâine? Sau în altă zi?

— Nu, dimpotrivă, mă simt minunat. Dar dacă doriţi să amânaţi duelul nostru pe viaţă şi pe moartea?

— Nu, desigur! Nu voiam să am un avantaj. Ar fi trebuit să ştiu, însă, că un de Ponthus nu-i niciodată obosit de glorie şi vitejie. Ce nefericire pentru mine să vă am drept inamic!

— Senior Tenorio, juraţi-mi că veţi renunţa la dona Léonor.

— Niciodată!

— Atunci, să merge! Şi ieşiră din capelă.

— Da, să mergem să ne tăiem gâturile, continuă don Juan, ca doi viteji care ştiu să râdă morţii în nas. Dar, oare, moartea are nas, seniore Ponthus? Nu, nu are. Nu este ca

aiuritul meu de Jacquemin! Seniore Clother, în viaţa mea am ucis mulţi viteji şi nu am pentru asta nici o remuşcare. Dacă vă voi ucide, vă asigur că durerea mă va urmări până Ea sfârşitul vieţii mele.

— Voi încerca din răsputeri să vă scutesc de acest lucru, spuse Ponthus.

— Sunt sigur. Şi dacă mă veţi ucide. va fi o consolare pentru mine că aţi fost dumneavoastră şi nu un altul!

Tot schimbând între ei aceste politeţuri, înaintară spre inima parcului, escortaţi de un bandit ce ducea o torţă.

Loraydan şi banda de ticăloşi rămăseseră în urmă formând în întuneric un grup de demoni la sfat. Ce fel de sfat?

Ponthus şi Juan Tenorio ajunseră până la magnifica alee de ţel care pornea de la grilajul parcului şi ajungea până la palat.

— Vă convine locul? întrebă Ponthus.

— De minune.

— Ei bine, să ne oprim.

— Foarte bine, cu toate că pentru plăcerea şi onoarea de a vă vorbi v-aş fi însoţit şi până la celălalt capăt al Parisului. Sentore de Ponthus, în cazul, improbabil de altfel, că voi fi mai tare şi vă voi expedia Ad patres, aveţi vreo dorinţă?

Clother dădu din cap.

— Eu am una! spuse grav Tenorio. Dacă mă ucideţi, vă rog să repetaţi pentru ultima dată Léonorei d'Ulloa că o iubesc din tot sufletul.

Şi spunând aceasta, scoase spada şi se puse în gardă spunându-i celui cu torţa:

— Lipeşte-te de arborele acela, luminează bine locul, priveşte şi ia o lecţie de onoare!

Cele două spade se încrucişară.

Atunci banditul aruncă o privire rapidă spre fundul parcului, spre masa de întuneric care acoperea cu vălul ei sfatul demonilor.

Ridică torţa cât de sus putu.

Şi atunci, din acea masă de întuneric se auzi năvala furioasă a demonilor. Izbucniră urlete şi strigăte de moarte:

— Ucide! Ucide! Ucide!

Şi-n aceeaşi clipă valul se năpusti asupra lui Clother, care se văzu înconjura, învăluit de fulgere de oţel.

— Ah! Laşilor! strigă Tenorio. Ah! Blestemaţilor! Ponthus! Ponthus! De data asta nu vei mai fi singur în faţa bandiţilor! Ponthus! Prefer să mor decât să mă crezi complicele unei asemenea trădări!

Dintr-un salt, Clother se lipise cu spatele de un copac gros. De acolo strigă:

— Juan Tenorio, ştiu de une vine trădarea şi ştiu că nu eşti vinovat!

— Mulţumesc! spuse Tenorio năpustindu-se.

Şi-n aceeaşi clipă, don Juan se prăbuşi, părându-i-se că cerul i s-a prăbuşit pe cap, sau că, din nebunie, se aruncase cu capul într-un zid.

Nu era nici cerul. Nici zidul. Era, pur şi simplu, pumnul vetitului Amadis-la-Douceur. un adevărat baros de Fierar, un pumn pe care l-ar fi invidiat şi Milon din Crotona.

Sub lovitura de pumn a celebrului bandit, Juan Tenorio căzu, închise ochii după care-i deschise imediat şi că într-un vis privi bătălia în care se amestecau acum personaje, plăsmuite, fără îndoială de imaginaţia Na. Şi începu ca într-un delir: "Sfinţi şi arhangheli, zburaţi şi spuneţi-i Léonorei că Juan Tenorio moare cu ea în gând. Ce lovitură, ce lovitură, pe tot cerul! Ce mi-o fi căzut pe cap? Un munte? Oh! Mizerabilii! Cum mai atacă! Ţineţi-vă bine, seniore de Ponthus! Ah! Cum se mai apără! La dreapta! La stânga! Cum mai loveşte! Ce spadă! Ce îndemânare! Ce forţă! Încă unul care se prăbuşeşte! Ponthus! Ponthus! Fii atent la ăla! Ah, foarte bine! O lovitură de pumnal la locul potrivit! Oh! Şi totuşi va fi copleşit bunul gentilom! Vreau. trebuie. nu. nu pot! înconjurat! L-au înconjurat! Hei! Dar cine sunt ăia? De unde au apărut? Ei na, e păcătosul mei de Jacquemin? Şi afurisitul de Ban-Frumos! Şi ăia doi pe care nu-i cunosc?

Ah! Ticălosul de Corentin, ai venit să-l ucizi pe Ponthus! Nu, nu! Îi vin în ajutor! Iată-i cum mai năvălesc asupra bandiţilor lui Loraydan! Ce lovituri, Dumnezeule! Ce lovituri! Cum mai strigă! Şi ce de gemete de agonie şi de moarte!"

Dar toată această viziune fantastică se sfârşi brusc.

Don Juan leşinase.

Capitolul XII Regele Francisc dă un ordin comandantului jandarmilor săi.

Câteva ore mai târziu, la Luvru.

Amauri de de Loraydan tocmai este introdus în cabinetul regelui unde se mai află adunaţi Bervieux, căpitanul gărzii, Bassignac, valetul său personal şi Croixmart, comandantul Jandarmilor, în timp ce alţi gentilomi îşi aşteptau rândul în anticameră.

Comandantul jandarmilor îşi cedă locul favoritului regelui.

— Sire, în noaptea asta a avut loc o bătălie la palatul d'Arronces.

— Aha, făcu vesel regele. Ai sosit în cele din urmă. Spune-mi şi-ai cucerit poziţia? Léonor d'Ulloa, frumoasa rebela, şi s-a predat?

— Dona Léonora a fugit, sire!

— A fugit?

— Aşa cum am spus, sire!

Regele, care se aştepta la o poveste extraordinară, făcu un gest mânios. Se ridică şi începu să umble furios prin cabinet.

— Iată-i pe domnişorii noştri! Pleacă să răpească o fetişcană care, din pură încăpăţânare refuză un mariaj onorabil şi o lasă să fugă! Îţi spun eu, căsătoria asta se va face! Sunt în joc interesele mele, interese de Stat! Te vei căsători cu ea, înţelegi? Te vei căsători!

— Sire, spuse Loraydan, pentru a respecta ordinele Maiestăţii Voastre eram hotărât să trec cu vederea puţinul interes pe care dona Léonor mi-l stârneşte. Cunosc faptul că Maiestata sa, regele Spaniei a lacul din această căsătorie

o condiţie pentru anumite aranjamente. Devotamentul meu e absolut, sire, l-am cerut donei Léonor d'Ulloa să mă accepte drept soţ.

— Foarte bine. Şi apoi?

— A refuzat. Atunci i-am spus că-i dau timp de gândire cincisprezece zile, prevenind-o că dacă persistă în refuzul de a vă executa ordinele voastre şi ale suveranului său, voi fi forţat să folosesc mijloace extreme. Cred că am acţionat ca un adevărat gentilom.

— Da, începu să râdă regele, dar nu ca un adevărat îndrăgostit. Ce are de-a face faptul că eşti un bun gentilom, cu dragostea? Cât eşti de tânăr şi de naiv. Află că-n dragoste există un fel de loialitate care nu are nimic în comun cu loialitatea politică sau cu loialitatea obişnuită.

— Ce vreţi, sire, loialitatea este un viciu de care nu mă pot debarasa.

— Bine, rămâi loial, asta-i onoarea unui gentilom. cu toate că-n dragoste. dar tu aveai un ordin. Trebuia să-i execuţi.

— Asta am şi făcut, sire, fiindcă un ordin din partea Maiestăţii Voastre primează asupra oricăror considerente. Deci m-am dus la palatul d'Arronces cu o litieră.

— Aha! Începe să prindă contur. continuă!

— Şi cu doi prieteni care să mă ajute, la caz de nevoie…

— Bravissimo, cum spun milanezii. Continuă! adăugă el brusc, cuvântul milanez amintindu-i deodată o altă preocupare a sa.

— Se apropie bine de miezul nopţii sire. Cu toată ora înaintată, dona Léonor mi-a acordat audienţa pe care i-o cerusem prin intermediul majordomului.

— Ei, vezi! Ţi-a acordat audienţa… la miezul nopţii. În fond nu voia decât să fie răpită. Toate mironosiţele astea care-şi dau aere de virtute şi de indignare. Dar mai bine să tac, mi-e teamă că voi spune prea multe. Continuă, Loraydan.

— Ei bine, sire, am încercat să-i dovedesc fiicei comandorului că situaţia în care se afla îi impunea să mă urmeze. Până la urmă se resemnă. Violenţa pe care ar fi

trebuit s-o folosesc pentru a o lua cu mine era doar de formă: Maiestatea Voastră cunoaşte de minune că hotărârea unei femei este atât de fragilă.

— Cred şi eu că ştiu măcar atâta lucru! făcu Francisc I răsturnându-se în fotoliu şi mângâindu-şi barba. Virtutea femeilor. al trebui să fiu nebun să crezi în aşa ceva.

— Totul mergea cum nu se poate mai bine şi eram cât pe-aici să ajungem la poarta parcului, aproape de litiera care ne aştepta, sire. când am fost atacaţi, eu şi cei doi prieteni ai mei, cu o violenţă de nedescris de aproape douăzeci de bandiţi.

— Asta-i bună! strigă regele Francisc întorcându-se spre comandantul jandarmilor. Lucrurile astea devin intolerabile, Croixmart. Nu mai există nici o siguranţă în oraş după căderea nopţii. În curând, afurisit să fiu! Nu vei mai putea străbate străzile în căutarea unei aventuri galante fără riscul de a fi ucis. Cum aşa? Uite cum trei gentilomi care, cu toată blândeţea, pornesc la răpirea unei fete frumoase şi câţiva mizerabili, de cea mai joasă speţă îndrăznesc să-i întrerupă, din acţiunea lor. Trebuie ca toate acestea să ia sfârşit, domnule comandant! Trebuie ca nemernicii să fie pedepsiţi.

— Da, sire, ci cinstea recompensată, spuse Croixmart. Există un mijloc: să înconjurăm Curtea Miracolelor şi să-i dăm foc.

— Ei bine, dacă trebuie. Vom vedea. Continuă, Loraydan.

— Şi bine-nţeles că ne-am încăierat. Până la urmă i-am pus pe fugă pe ticăloşi, dar în timpul luptei dona Léonor ne-a scăpat.

— Trebuie s-o regăsiţi pentru numele lui Dumnezeu! Şi încă repede!

— Va fi greu, sire.

— Greu? Când dau eu ordin?

Amauri de Loraydan răspunse regelui şi ar fi jurat că-şi savurează propriile cuvinte ca pe o delicatesă de lux.

— N-am spus că-i imposibil, sire. Nimic nu-i imposibil când regele dă un ordin. Eu am spus doar că va fi greu. Greu, deoarece dona Léonor a fost răpită de şeful bandiţilor.

— Şeful? Care şef?

— Oh! Bineînţeles, unul care ştia prea bine ce face, sire! Unul care era sigur că dacă eu mă aflu la palatul Arronces, o fac numai din ordinul regelui.

— Pe toţi sfinţii!

— Unul care, poate, ţintea mai sus decât persoana mea. Pentru el, eu şi prietenii mei nu însemnau nimic. Cel pe care-l atacau, atacându-ne, cel căruia voia să-i zădărnicească planurile, cel căruia îi lua în râs dorinţa, nu era decât regale Franţei…

Sub cuvintele şfichiuitoare ale lui Loraydan, Francisc I simţi o suferinţă reală. Gândurile de răzbunare îl asaltară şi furia, turbarea să tăcută, îl înspăimântă chiar şi pe Loraydan. Comandantul jandarmilor, nemişcat, încarnare întunecată a îngrozitoarelor represalii pe care regele le plănuia, privea scena cu atenţia puternică şi dispreţuitoare a omului care ştie să vadă şi să înţeleagă.

— Şeful ăsta, murmură regele, rebelul ăsta.

— Acesta-i cuvântul, sire: Un rebel!

— Cum să-l regăsim? L-ai văzut bine? L-ai putea recunoaşte?

— Îl cunosc, sire! Chiar şi Maiestatea Voastră îl cunoaşte.

— Eu!

— Cel puţin numele: este cel care, într-o seară, pe drumul spre Corderie.

— Destul Loraydan, destul! exclamă Francisc I, sculându-se agitat. Am tot ezitat să pun să-l aresteze acest Ponthus, murmură el. Iată cum îmi răsplăteşte slăbiciunea. Dar de ce am dat dovadă de slăbiciune?

Şi căzu pe gânduri.

Imaginea palidă şi nelămurită a Agnesei de Sennecour i se ivi în minte. Îl revăzu pe Maugency, îl revăzu pe Philippe de Ponthus căruia Agnes de Sennecour îi arăta o aşa de mare

încredere. Amintiri! Amintiri îndepărtate! Cât de puternice sunteţi! De unde vă vine acest farmec? Puţin câte puţin, regele se liniştea. Puţin câte puţin, visurile sale îl duceau spre gânduri mai bune.

— Şi-n timp ce se retrăgea, spuse Loraydan, ne-a strigat: "Duceţi-vă şi spuneţi-i regelui vostru să nu îndrăznească să mă urmărească, Léonor de Ulloa îmi aparţine de acum."

Francisc I tresări şi un val de sânge i se urcă la cap.

Se aşeza la masă, apucă un pergament sigilat cu sigiliul său şi scrise repede: "Ordon comandantului jandarmilor să-l caute peste tot şi să-l aresteze oriunde l-ar găsi, în cel mult două zile, pe rebelul Clother de Ponthus, fiul lui."

Şi întorcându-se spre Loraydan:

— E sigur că-l fiul lui Philippe de Ponthus?

— Da, maiestate.

"Fiul lui Philippe de Ponthus, continuă să scrie Francisc I. Rebelul v-a fi condus imediat în castelul nostru, Temple şi supus interogatoriului obişnuit şi extraordinar până când îşi va mărturisi crima. După ce se va instrui procesul, sentinţa va fi executată în următoarele douăzeci şi patru de ore."

Cu un surâs ascuţit, regele reciti cele ce scrisese. După care întinse lui Croixmart ordinul.

Comandantul jandarmilor îl citi cuvânt cu cuvânt, îl împături cu nepăsare şi spuse:

— Foarte bine.

Cuvintele lui semănau cu şuieratul securii călăului.

Capitolul XIII Invitaţie la cină.

Atunci când don Juan îşi reveni în simţiri, văzu că se afla în capela palatului Arronces, întins cât era de lung pe dale, în timp ce deasupra lui văzu aplecată figura caraghioasă a lui Jacquemin Corentin.

— Cum aşa! murmură Tenorio, am impresia că-l revăd pe caraghiosul, pe ticălosul, pe nemernicul de Jacquemin! Ce coşmar, Dumnezeule! Când o să mă trezesc oare?

— Dar nu uitaţi, monseniore, îi replică, melancholic Corentin.

Şi continuă să umezească cu apă rece tâmplele şi mntea rănitului.

— Ce vrei să spui? izbucni don Juan. Vrei să pretinzi că te afli aici în carne şi oase?

— Chiar eu sunt, vă jur, spuse Corentin.

— Şi-n cazul ăsta, de unde ai apărut? Şi ce faci aici? De ce ai lipsit aşa de multă vreme?

— Am fost în închisoare, monseniore!

— Şi cine ţi-a permis să mergi la închisoare?

Şi-n timpul ăsta don Juan se ridică în capul oaselor şi cu ajutorul credinciosului Corentin, reuşi să se scoale în picioare. Capul încă i se mai învârtea, dar reuşea să stea drept fără prea mare greutate.

— Să vedem, continuă don Juan, nu cumva mi-ai spus că, pentru nu ştiu ce crimă ai fost închis la Châtelet?

— Dar nici măcar n-am scos un cuvânt, monseniore, făcu mirat Corentin. Este foarte adevărat că am ieşit din închisoare. Da, monseniore! Şi nu cu multe ore în urmă încă eram legat la stâlpul infamiei la Croix-du-Trahoir, de unde urma să fiu luat la miezul nopţii şi dus la Châtelet, pentru ca în această dimineaţă, la ora opt să fiu adus din nou în acelaşi loc pentru a fi spânzurat.

Don Juan se lovi peste frunte ca şi când i-ar fi venit o idee.

— Asta e! exclamă el. Am la mine nu o alifie, ci o rugăciune pe care unul din prietenii mei, episcop, a compus-o special pentru mine: "Când vei fi pe punctul de a muri, mi-a spus acel savant şi om sfânt, recită această rugăciune şi moartea ţi se va părea mai dulce decât somnul." Vrei tu rugăciunea asta, bunul meu Corentin?

— Pe legea mea, monseniore, spuse repede Jacquemin, vă voi fi recunoscător până la sfârşitul vieţii!

— Adică cinci sau şase ore.

— Da, din păcate! Cam atâta mi-a rămas de trăit.

— Uite, spuse don Juan, asta-i rugăciunea, citeşte-o acum!

Şi scoase din tunică un pergament, dându-i-l lui Corentin, sărmanul flăcău le şterse la ochi, şi, la lumina slabă a

candelei, începu să-l citească.

Imediat foaia începu să-i tremure în mâna şi o secundă mai târziu scoase un strigăt de bucurie supremă, strigătul condamnatului care, în clipa supremă, află că-i iertat pe deplin! Jacquemin se repezi spre don Juan şi se aruncă în genunchi:

— Ah! Monseniore, pot să-mi cred ochilor sau sunt pradă unui vis?

— Ce? Ce vrei să spui, caraghiosule?

— Rugăciunea, monseniore, rugăciunea!

— Ei bine? Ce-i cu ea?

— Nu-i o rugăciunea, monseniore! E o scrisoare din partea regelui, prin care mi se acordă iertarea. Trăiască regele! Trăiască regele!

Într-adevăr, era ordinul de punere în libertate pe care Loraydan i-l dăduse lui Juan Tenorio la hanul Ghicitoarei, nu fără a-i reproşa acestuia din urmă că fusese nevoit să facă risipă de influenţă pentru un valet.

Don Juan îl asculta pe Jacquemin Corentin care-i amintea că mai fusese odată salvat de la moarte de venerabilul Luis Tenorio. Şi acum, ceea ce făcuse tatăl, fiul completă cu aceeaşi mărinimie. Şi cum Jacquemin îi jura că din această clipă respectuoasa sa afecţiune îi era închinată pentru totdeauna, Juan Tenorio îi răspunse:

— Te nedreptăţeşti, Corentin. Nu mă vei iubi nici mai mult nici mai puţin ca până acum, fiindcă tu eşti una din acele inimi, extrem de rare, care se dăruiesc fără să aştepte să fie răsplătite.

Bravul Corentin nu-şi dădu seama de ironie, delicata artă de a cântări cuvintele fiindu-i necunoscută, aşa încât continuă cu mulţumirile.

— Hei, caraghiosule, n-am făcut-o expres! strigă don Juan.

Şi cu un ton serios, care-l făcu să se înfioare pe Jacquemin:

— Să nu mai vorbim despre asta. Corentin, valorezi greutatea ta în aur. Spune-mi, cine m-a adus aici, în capelă?

— Eu, monseniore, ajutat de Ban-Frumos. Am venit să intrăm în palat şi să vă aşteptăm pe un pat. Dar un om îmbrăcat în negru şi vorbind latina tot atât de bine ca şi un preot sau un doctor, acest om, deci, ne-a ţinut o lecţie despre virtute şi în cele din urmă s-a opus să vă ducem în palat: "Duceţi-l în capelă, a adăugat el, fiindcă e scris că acolo unde se află casa domnului poate intra oricine, chiar şi vinovaţii." La aceste cuvinte, Ban-Frumos a vrut să-l ia de urechi şi să-l strângă de gât. De abia l-am liniştit. Aşadar, v-am adus aici. Şi Ban-Frumos a plecat să-şi întâlnească stăpânul, pe seniorul pe Ponthus.

— Aha! Tăcu don Juan, gânditor. Şi ce s-a întâmplat cu seniorul de Ponthus?

— După bătălie, când bandiţii au fost puşi pe fugă, s-a apropiat de voi, monseniore, v-a examinat rana şi a spus: "Nu-i prea grav, Ban-Frumos, îl vei ajuta pe viteazul Corentin – el a spus-o, monseniore! – să-l ducă pe seniorul Tenorio în palat; după care vei veni după mine. Şi întorcându-se spre mine, a adăugat: Corentin, când stăpânul tău se va trezi, îi vei spune că-i stau la dispoziţie în ziua, ora şi locul pe care-l va alege, şi, dacă vrea să mă întâlnească, spune-i că locuiesc la madam Jérôme Dimanche, vis-a-vis de hanul Ghicitoarei. După care, eu şi Ban-Frumos v-a luat de umeri şi picioare şi.

— Adevărat? îl întrerupse don Juan gânditor. La madam Jérôme Dimanche?

— Da, monseniore. Dar ce s-a-ntâmplat?

— Nimic. Continuă.

Şi un fior îl străbătu pe don Juan. Îşi duse mâna la frunte ca pentru a-şi potoli durerea ce-l cuprinse, o durere care, în mod sigur, nu era provocată de rană. o durere a sufletului.

— Monseniore, spuse Jacquemin, ce doriţi să continui?

— Spune-mi mai întâi, ce naiba făceai în parcul palatului d'Arronces, în toiul nopţii?

— Am băut la cârciumă, eu, Cicatrice şi omul cu ochi fierbinţi aşa încât n-am observat când Ban-Frumos a plecat.

Timpul trecea. Dintr-o dată apare şi Ban-Frumos. Începe prin a goli o sticlă întreabă, după care ne vorbeşte. Ne povesteşte tot ce se întâmplă la palatul d'Arronces, aşa încât mi se face părul măciucă. Ne cară după el şi ne aşează în parc, convenind asupra semnalului. Asta se întâmpla tocmai când dumneavoastră veneaţi împreună cu seniorul de Ponthus şi tocmai vă scuteaţi spadă. După care a urmat atacul bandiţilor. Ban-Frumos a dat semnalul şi am atacat. ce bătălie, monseniore, ce bătălie! Seniorul de Ponthus e un adevărat leu! Am făcut şi eu tot ce am putut, monseniore. Ban-Frumos lovea ca un turbat. Curând, ultimii bandiţi teferi o luară la goană şi rămaseră pe câmpul de bătaie.

Sfârşind povestirea, Corentin primi felicitările pe care, la drept cuvânt, le merita.

— Jacquemin, spuse don Juan pe un ton mărinimos, treacă pentru astăzi; dar nu-mi place că-ţi iei asemenea libertăţi şi dacă-ţi mai vine fantezia să te duci la închisoare ori să mă salvezi de la moarte, cere-mi mai întâi permisiunea.

Deodată Juan Tenorio simţi că păleşte. Se apropie de uşiţă şi respiră cu nesaţ aerul rece al nopţii. I se părea că nervii i s-au întins, gata să-i pleznească. Fu cutremurat de câţiva fiori puternici.

— Frumos mormânt, pe legea mea! Nimic n-a fost cruţat. A fost folosită multă piatră şi multă marmură pentru a se arăta că mortul a fost un om cu greutate, demn de tot respectul. Când voi muri, adu-ţi aminte, Corentin, nu vreau să mă sufoc într-un asemenea monument. Vreau să adorm pe una din colinele Andaluziei, să ascult freamătul măslinilor. Sancho d'Ulloa, te salut cu tot respectul pe care îl merită marmora şi piatra, fiindcă până şi pentru pietre a inventat omul o iertare.

— Domnule! Domnule! zbieră Corentin, şi-a deschis ochii! Sfinte! Vă priveşte! Statuia. Statuia comandorului vă priveşte! lui Juan Tenorio îi clănţăneau dinţii, dar continua să râdă. Pe la colţul gurii îi apăru o spună subţire, în timp ce corpul i se încorda tot.

Sancho Ulloa, spuse el, vrei să cinăm împreună, numai eu cu Senioria Voastră? Corentin, să ne întoarcem aici, într-o noapte plină de tenebre şi infern şi să aducem cu noi o cină regală. Se spune că răposatul comandor a fost un mâncău pe cinste şi că atunci când i se prezenta ocazia, ştia să şi bea. vom vedea cât de adevărate sunt toate astea.

— Juan Tenorio! urlă Corentin. Fiu al lui don Luis Tenorio! Vă spun că statuia. statuia comandorului vă ascultă!

— Foarte bine! spuse don Juan. Mă asculţi, statuie a comandorului?

— Ascultă! gemu Corentin la capătul puterilor. Ascultă! Priveşte şi înţelege!

— Ei bine, spuse don Juan, fiindcă mă înţelegeţi, seniore comandor, faceţi-mi plăcerea de a-mi accepta invitaţia!

Jacquemin Corentin scoase un strigăt sfâşietor şi se prăbuşi leşinat.

Don Juan continua să privească statuia comandorului.

Se dădu un pas înapoi în timp ce ochii aproape stăteau să-i iasă din orbite. O paloare de mormânt îi acoperi faţa şi un suspin dureros îi scapă din piept. dar toate acesta nu durară decât câteva secunde. Curând îşi reveni, recăpătându-şi tot sângele-rece. Aruncă în jurul său o privire scurtă. Se făcuse de acum ziuă. Afară se auzea cearta câtorva vrăbii pentru cine cine ştie ce firimitură.

Don Juan se simţi pătruns de o bucurie enormă cu toată oboseala care începuse să-l copleşească.

— Pe cuvântul meu, murmură el, pentru un moment am crezut că statuia şi-a ridicat capul şi că mi-a făcut semn că-mi acceptă invitaţia. Ce nebunie! Oricum, jur pe ceruri că voi reveni, da, voi reveni să cinez aici, sub nasul comandorului.

În acel moment, Jacquemin Corentin îşi reveni şi se adună de pe jos cu greutate.

— Aţi văzut? întrebă el.

— Că statuia a acceptat! Că a dat din cap!

— Ei şi, ce ţipi aşa? Poate că statuia a vrut să vadă cine-i neruşinatul care-i tulbură somnul. Hai, hai. Caraghiosule, vino-ţi în fire, ai luat drept realitate ceea ce era doar un joc al luminii căzută din vitraliile astea pe statuie.

— Vai, monseniore! Aveţi grijă! Nu te poţi juca cu moartea nepedepsit!

— Fă-mi plăcerea să-ţi ţii pentru tine observaţiile astea tâmpite şi nu mă mai cicăli. Acum gata, urmează-mă.

Capitolul XIV Fir-ar să fie.

Şi ieşi în grabă din capelă. Aproape de intrarea în palat, îl zări pe Jacques Aubriot înconjurat de servitori şi slujnice. Grupul nemişcat şi gălăgios arunca priviri ameninţătoare spre uşiţa capelei. Văzându-l pe don Juan, se făcu imediat tăcere, nemişcarea transformându-se într-o retragere dezordonată în interiorul palatului.

— Ce dracu' le-ai făcut ăstora? întrebă don Juan. De ce li s-au făcut frică de tine?

— Pe legea mea, monseniore, spuse Corentin, parcă am fi nimerit într-un loc al groazei. Cine ştie? Poate că au văzut şi ei. ceea ce am văzut şi noi.

Juan Tenorio dădu nepăsător din umeri.

După ce trecu de grilajul parcului, aruncă o privire spre locul în care Loraydan îşi masase oamenii pe drumul spre Corderie şi surâse mulţumit: litiera încă se mai afla acolo. Făcu un semn celui care o păzea şi litiera se apropie. Don Juan aruncă o privire rapidă în interior şi constată satisfăcut că sacul nu dispăruse.

— Jacquemin, spuse el, ia sacul ăla. Dumneata, amice, poţi pleca, spuse el omului cu litiera.

Şi o luă din loc, vesel ca un cintezoi. Dar în fundul sufletului simţea ceva apăsător, ca o durere surdă.

Trecu prin faţa casei numită în cartier Maison-Blanche.

În spatele geamurilor singurei ferestre ale căror obloane nu erau închise, se afla o femeie, tânără şi frumoasă, dar a cărei faţă era răvăşită de durere.

Dona Silvia, văzându-l trecând pe don Juan, se înfiora şi suspină. După ce acesta dispăru, murmură:

— Dumnezeule, când mă iei la tine? Fă doamne, fă să mor chiar azi. dacă ai decis altfel, dă-mi forţa să-i salvez sufletul.

Să salvezi sufletul lui don Juan!

Sprinten şi mulţumit, don Juan ajunse curând la hanul Ghicitoarei şi urcă în camera sa.

— Pune acolo sacul, îi spuse el lui Corentin.

— E cam greu, monseniore.

— Ce vrei? Patru mii de pistoli!

Figura lui Jacquemin se întunecă. În ochii său lupta din cursul nopţii căpătă un înţeles şi fu năpădit de bănuieli.

"Cum! gândi el. Este posibil ca fiul lui don Luis să intre cu forţa într-o locuinţă singuratică pentru a fura?"

— Corentin, continuă don Juan. Ia o mie de pistoli şi bagă-i în punga asta. Cei trei mii rămaşi, încuie-i în cufăr. După ce faci toate astea, vei coborî în sala de mese cu cei o mie de pistoli, cu care vreau să plătesc o datorie mai veche. Eu cobor acum să mănânc, vezi să nu întârzii fiindcă după câte mi-ai spus şi ţie ţi-e foame.

— Aşadar, monseniore, mie mi-e foame şi dumneavoastră. Aha! A plecat fără să mă audă. Mor de foame şi sete, dar la masă se aşează don Juan.

Luă punga arătată de stăpânul său şi melancolic, începu activitatea ordonată de acesta.

"Orice e posibil, reflectă văzând acel şuvoi de aur. Poate că uneori mincinosul ăsta înveterat înşeală adevărul. Cine ştie, poate că era hărţuit de vreun creditor nemilos şi. Neştiind unde să găsească cei o mie de pistoli, a organizat atacul de aseară. Poate că zece mii de livre i s-au părul prea puţin şi atunci a luai patruzeci. Ah! Dacă aş îndrăzni. aş arunca totul pe fereastră. Şi ce mă împiedică să o fac? Ba bine că nu. Şi în toată afacerea asta. Ce mă fac cu don Juan?"

Tot bombănind aşa. Jacquemin număra scrupulos monezile de aur. Una câte una. Până acum, Ban-Frumos ar fi subtilizat deja vreo douăzeci.

După ce-şi termină treaba, Corentin, Cărătorul sacului, coborî în sala de mese unde-l găsi pe don Juan care tocmai tăia o bucată dintr-o pulpă de căprioară.

— Aha! Ai apărut! Ai punga cu tine? Bine. Urmează-mă. Ce ai, caraghiostile, de râzi aşa?

— Ei na! murmură Corentin, ce face seniorul don Juan! Cum? Intră? Da, pe legea mea! Intră! Doamne, ce o să se mai întâmple?

Don Juan se întoarse.

— Nu mai vii odată? Ce dracu'! Trebuie să te trag de urechi?

— Am sosit, gemu Corentin.

Şi-l urmă, intrând şi el la madam Jérôme Dimanche care, văzându-i, rămase stană de piatră, în timp ce Denise arunca celui cu care se căsătorise de bună voie, o privire mânioasă.

"Ah! Numai să vină, gândi tânăra, numai să vină pe aici şi o să dea el de dracu'!"

Madam Jérôme Dimanche îşi reveni destul de repede din starea ei de indignare la vederea lui don Juan. Hotărâtă, cu mâinile în şolduri, se aşează în faţa fiicei ei ca pentru a o proteja. Don Juan o salută în mod curtenitor şi începu:

— Doamnă Dimanche, între noi au fost câteva neînţelegeri pe care trebuie să le înlăturăm. După cum ştiţi eu sunt om de onoare. Vreau să vă demonstrez chiar acum cum norii aceştia de furtună se vor schimba într-o auroră binefăcătoare pe sub care zboară liniştită o barză.

Madam Dimanche trase o gură de aer şi spuse, bătăioasă:

— Şi acum ce mai vrei?

Don Juan luă din mâna lui Corentin punga cu cei o mie de pistoli şi o puse pe masă.

— Afară! izbucni madam Dimanche. Ieşi de aici, cu norii şi berzele tale, sau încep să strig! Îţi ridic tot cartierul în cap!

— Doamnă Dimanche, poate că nu ştiţi.

— Nici nu vreau să ştiu!

Don Juan îşi scoase pumnalul. Denise păli în timp ce madam Dimanche scoase un strigăt ascuţit.

— Fiica mea, ne-a ucis!

Don Juan îşi ridică braţul înarmat, în timp ce Denise cădea în genunchi şi văduva îşi începea rugăciunea morţii. îşi ridică, deci, braţul înarmat cu pumnalul şi, dintr-o singură lovitură, despică punga cu pistoli.

Gestul fu pe cât de neprevăzut, tot atât de irezistibil.

Într-o clipă, madam Dimanche simţi cum îi dispare mânia, rămânând uluită.

Monezile de aur se rostogoliră cu un zgomot vesel în raţa ochilor unei Denise încântate şi unei doamne Dimanche sufocată de emoţie.

— Ce înseamnă asta? murmură aceasta din urmă.

— Zestrea! izbucni don Juan, exasperat. Zestrea! Zestrea Denisei!

— Zestrea?

— O mie de pistoli! Zece mii de livre! Zece mii!

— Păi, de ce n-aţi spus-o mai repede, seniore?

— Parcă ce! Pe toţi dracii, m-aţi lăsat să scot o vorbă? Vedeţi că intenţia mea a fost dintre cele mai lăudabile. Tot aşa va spune şi soţul Denisei.

— Soţul? bolborosi madam Dimanche, simţind cum i se învârte capul.

— Soţul? repetă la rândul ei Denisa, curioasă.

— Ce soţ? Care soţ? continuă văduva. Nu există nici un soţ!

— Dacă există zestre, neapărat este şi un soţ, spuse don Juan.

Acest raţionament o împietri pe biata văduvă şi Denisei îi păru de neînlăturat.

— Asta-i zestrea! spuse don Juan arătând pistolii – şi ăsta-i soţul, adăugă el, arătându-l pe Jacquemin Corentin.

"Aha, îşi spuse Corentin, dezmeticit. Încep să înţeleg, acum!"

— El e soţul cu zestrea? întrebă buimăcită madam Dimanche, fără a-şi da prea bine seama de ce spune.

— Jacquemin Corentin? făcu timidă şi Denise.

"Nu mai înţeleg nimic, îşi spunea văduva dar zestrea există şi ăsta-i esenţialul. Zece mii de livre! Vecini se vor în bolnăvi de ciudă." "Bătălia din noaptea asta. Bătălia de la palatul d'Arronces gândi don Juan. Nu înseamnă nimic pe lângă asta pe care vreau eu acum s-o câştig cu ajutorul minciunii! Don Juan, te admir."

Şi-şi şterse fruntea.

— Hai, Jacquemin. Sărută-ţi nevasta, continuă el.

— Stai! exclamă madam Dimanche. Căsătoria trebuie să se facă aşa cum trebuie. Sigur, e posibil ca acesta să fie obiceiul în Spania, de acord, mai ales că zestrea este destul de mare ca să-i îmbolnăvească pe vecini. Dar noi nu ne aflăm în Spania, suntem aici. În strada Saint-Denis.

— În chiar inima Parisului, spuse Corentin.

— Din cauza asta pretind să se refacă, aşa cum trebuie, căsătoria, în chiar prezenţa soţului şi nu a voastră, oricât de onorabil aţi fi. Până atunci, nimeni nu îmi va săruta fiica. Are doar dreptul să vină de două ori pe săptămână să-i spună câteva cuvinte Denisei.

— Consimt, spuse don Juan.

— Două precauţii sunt mai bune decât una. Fiica mea nu va muri căsătorită de două ori.

"Asta-i bună! gândi Corentin, la cazul ăsta de bigamie nu s-au mai gândit judecătorii!"

— Deci vom conveni asupra zilei, sfârşi madam Dimanche, când ne vom reîntoarce la biserica Saint-Merri, o dată pentru totdeauna.

— Şi va fi definitiv, o asigură Jacquemin.

— Ei bine, Corentin, reluă don Juan, fiindcă ţi-ai câştigat permisiunea, spune câteva cuvinte soţiei tale.

Jacquemin păli puţin şi ochii i se tulburară. Aruncă o privire furişă spre uşă, ca şi când ar fi avut intenţia s-o şteargă. Dar se resemnă şi se îndreptă curajos spre fată, îi luă mâna şi-i spuse:

— Denise, nu ştiu dacă într-o bună zi mă vei iubi, fiindcă toate oglinzile mi-au demonstrat că figura mea nu este una

dintre acelea care să le facă pe tinere să o îndrăgească. Dar te asigur că inima mea, oricât de umilă ar fi ea, e plină de tine. Dacă e nevoie să mor pentru a-ţi asigura fericirea, mor bucuros. Când îmi vei face onoarea şi bucuria de a deveni soţia mea. Îţi promit să fac tot ce-i posibil pentru a vă asigura fericirea, în aşa fel încât să nu regreţi că m-ai preferat locul altuia.

Aceste cuvinte modeste dar sincere şi ferme, fuseseră spuse cu un accent de sensibilitate adevărată încât madam Dimanche îşi şterse ochii cu şervetul pe care-l avea atârnat de mijloc şi exclamă:

— Pe legea mea, bine spus. E chiar mai frumos decât stelele, perlele şi castelele din Spania, fie spus, fără a-l jigni pe seniorul aici de faţă.

Denise nu era decât o fată cu mult bun simţ şi o inimă mare.

Pur şi simplu, ea fu emoţionată.

Îşi întinse obrazul şi, închizând ochii, îi spuse:

— Pentru că suntem deja căsătoriţi şi urmează să ne căsătorim a doua oară. Puteţi să mă sărutaţi: nu-i nici un rău în asta.

De această dată Corentin se înspăimântă: "Dumnezeule, sunt pierdut! exclamă el în sinea sa. Ah! Nasul ăsta! Blestemat nas! De ce nu l-am ascultat pe don Tenorio atunci când a vrut să-mi taie jumătate din el!"

Totuşi, trebui să se execute.

Se aplecă, închise ochii, chemând toţi sfinţii în ajutor şi cu o hotărâre bruscă, hotărâtă de o mare disperare, o sărută pe mica Denise. Da, o sărută pe amândoi obrajii!

Capitolul XV Don Juan împrumută bani prietenilor săi.

Pe la amiază don Juan fu trezit de jupân Grégoire care, cu boneta în mână, îi spunea:

— Domnul conte de Loraydan se află aici şi solicită o audienţă monseniorului.

— Audienţă? se făcu auzită vocea aspră a lui Loraydan care tocmai intră în cameră cu sprâncenele încruntate.

Haida-de, jupân Grégoire, văd că-ţi cunoşti meseria. Dar, fii bun şi lasă-ne singuri, după ce tragi perdelele, să se facă puţină lumină.

Jupânul Grégoire se grăbi să execute cel de-al doilea ordin, dar înainte de a se retrage întrebă dacă monseniorul doreşte să mănânce, pentru a pune masa, la care don Juan îi răspunse că are o foame de lup dar n-ar vrea să coboare pentru a mânca.

Într-o clipă fu în picioare şi-l rugă pe Loraydan să mai aibă răbdare câteva minute şi să-l aştepte în camera alăturat.

Şi într-adevăr, după câteva minute apăru proaspăt ca un nou născut.

Când tocmai se apropia de Loraydan, câţiva băieţi, sub supravegherea lui jupân Grégoire aduseră masa gata pusă. Loraydan, rugat să facă onorurile mesei, refuză, spunând că tocmai mâncase, dar acceptă cu plăcere un pahar de vin de Spania.

Înfometat, don Juan se aşează la masă şi atacă în grabă toate felurile.

Loraydan venise cu intenţii mai degrabă ostile.

Demnul conte era furios. După ce se gândise mai bine ajunsese la concluzia că don Juan îl costa cam scump şi venise să-i spună acum că pe viitor să nu mai conteze pe punga sa – cu alte cuvinte, pe drept cuvânt, pe punga domnului Turquand.

Şi Loraydan atacă subiectul cu brutalitate, cu o grosolănie voită.

— Trebuie să recunoşti, senior Tenorio, că până acum v-am făcut mai multe servicii decât mi-aţi făcut dumneavoastră, mie. Pe drumul spre Corderie, v-am salvat de o acuzaţie capitală. Însărcinat de suveranul vostru şi de a-l meu să vă caut şi să vă ucid, v-am transformat în prietenul meu. Prima dată v-am dat douăzeci de mii de livre, a doua oară, patru zeci de mii. Şi ce-aţi făcut pentru mine? Nici măcar n-aţi reuşit să mă scăpaţi de acea Léonor Ulloa şi am venit pentru a vă avertiza.

Loraydan se opri brusc, stupefiat. Don Juan se răsturnase în fotoliu şi izbucnise într-un hohot de râs sonor şi vesel.

— Pe tot iadul! izbucni Loraydan.

— Dragă conte.

Şi din nou izbucni în râs.

— Niciodată, nimeni nu mi-a râs aşa, în nas, spuse Loraydan care se ridicase în picioare, cu pumnalul în mână.

— Iertare, conte, doar nu vrei să mă ucizi!

Şi răsturnat în fotoliu, don Juan continuă să hohotească, mai să-şi dea sufletul.

Livid, Loraydan ridică mâna înarmată.

— Tenorio, voi asculta ordinele primite! Voi lovi!

— Loveşte! Tot e mai bine decât să mor de râs!

Şi încă o dată fu cutremurat de râsul de până atunci. Loraydan îşi aruncă pumnalul în celălalt colţ al încăperii şi imediat Juan Tenorio îşi recapătă calmul. Se şterse la ochi şi continuă cu un fel de veselie amară:

— Luaţi loc, seniore conte. Şi dacă vă consideraţi ofensat, sunt gata să vă dau satisfacţie. Dar, vă rog să fiţi convins că n-am avut intenţia asta. Beţi, conte, cunosc vinul ăsta în care am recunoscut viile din ţara mea, beţi, beţi cu bucurie, beţi această rază de soare. Dragă conte, sunteţi un gentilom perfect şi îmi place mândria voastră deoarece în adâncul ei îmi pare că revăd unele fantome. Şi cum eu iubesc fantomele, deoarece ele sunt, poate, mai reale decât însăşi viaţa. Dar lăsaţi-mă să vă spun că luaţi viaţa prea în serios. Mi-ar plăcea să vă văd râzând mai des, ori măcar surâzând. Beţi, conte. Vă jur că această licoare are în ea virtuţi nebănuite.

Loraydan rămase zăpăcit de tot acest discurs, atât de zăpăcit încât, maşinal, apucă paharul şi-l goli. Vinul era într-adevăr, remarcabil, deoarece jupân Grégoire îşi dădea toată osteneala pentru a-şi satisface clienţii.

— Senior Tenorio, vinul este, într-adevăr, demn de toată lauda, dar cred că-l plătiţi prea scump.

— Ce vreţi să spuneţi? se zbârli don Juan.

— Însoţindu-I cu o cuvântare gata să omoare şi pe cel mai răbdător gentilom. Sunteţi prea vorbăreţ, senior Tenorio!

— Ei, dragă conte. Vorbăria este pentru întâlnirea dintre doi prieteni, ceea ce vinul înseamnă pentru un prânz copios. Vorbăreţ? Asta-i o laudă care mă onorează.

"Oare îşi bate joc de mine?" se întrebă Loraydan.

— Orice ar fi, continuă el cu voce tare, trebuie să vă informez că nu mai am bani.

— Cum asta? Nu-i posibil! exclamă don Juan, ridicându-se nelinişţit.

— Ba-i foarte posibil şi am venit special să vă spun asta.

Dar don Juan, apucându-l de mână, îl trase cu forţa până în camera sa şi deschizând cufărul:

— Iubite conte, spuse el, iată cele patruzeci de mii de livre din litieră, neatinse, mai bine spus, ce a mai rămas din sumă pentru că am luat zece mii de care aveam urgentă nevoie.

"Zece mii de livre deja! îşi spuse Loraydan. Dar omul ăsta mănâncă banii!"

— Luaţi, conte, luaţi cu amândouă mâinile, continuă don Juan. Nu vă fie teamă că mă lăsaţi fără bani: nimic nu-l poate ruina pe Juan Tenorio, sfârşi el cu gravitate, în timp ce, cu coada ochiului îl urmărea pe conte, întrebându-se cu groază de ce sumă urma să-l deposedeze acesta.

— Sunteţi chiar aşa de bogat? întrebă Loraydan, nu fără un oarecare respect şi invidie în glas.

— Nu vă temeţi că mă strâmtoraţi. Am fost înştiinţat de un curier că intendentul meu îmi va trimite o mie sau două de dubloni.

— Dacă-i aşa. spuse Loraydan.

"Hopa! gândi don Juan. O să comită infamia de a mă crede pe cuvânt?"

Şi se pregăti să închidă cufărul.

— Dacă-i aşa, continuă Loraydan, sunt liniştit în ce vă priveşte. Închide cufărul, senior Tenorio. Astăzi, cel puţin, nu am nevoie de serviciile dumitale.

— Îmi pare rău că nu vă pot fi de folos, spuse don Juan.

Dar imediat închise cufărul, aşezându-se pe el. Imediat se ridică şi adăugă nepăsător:

— Oricum, sunt la ordinele voastre, conte, Juan Tenorio ştie să-şi plătească datoriile.

— Să nu mai vorbim despre asta, spuse Loraydan.

— Ceea ce vă datorez e sfânt.

— Asta-i acum! Într-adevăr.

— Datorie de recunoştinţă, dragă conte, de recunoştinţă şi prietenie.

— Mă pui în încurcătură.

— Nu, deloc! Şi acum, că m-am achitat de datorie în faţa voastră, trebuie să mă achit şi faţă de un altul.

Şi don Juan, gânditor, se apropie de fereastră în faţa căreia se opri.

— Fără îndoială, puse Loraydan pe un ton serios, că şi celălalt va fi la fel de satisfăcut de modul cum vă veţi achita, dacă veţi proceda cum aţi procedat cu mine.

— Oh! făcu don Juan cu nepăsare, nu-i vorba de bani, e vorba de o datorie de spadă.

— O datorie de spadă? făcu Loraydan, devenind brusc atent.

— Da, da. Viteazul, Elother de Ponthus. trebuie să mă bat cu el.

Loraydan păli.

— Aşa este, spuse el cu răceala. Unde şi când urmează să duelaţi?

— Pe legea mea, habar n-am, continuă don Juan. Îl întreb chiar acum. Nimic nu-i mai rău decât un duel amânat.

— Şi cum veţi face asta?

— Mă duc la el. Politeţea îmi cere să mă prezint personal pentru a-l întreba când şi unde urmează să ne batem. Mă duc chiar acum, nu trebuie decât să traversez strada. Locuieşte chiar vizavi.

Loraydan aproape că se sufocă de bucurie.

— Aşa e, pe legea mea. Uitasem că Ponthus locuieşte aici.

— Asta numai din cauză că nu ţii duşmănie, conte.

— Exact. Chiar ăsta-i şi motivul pentru care uitasem.
— El bine. Dragă conte. Să ieşim. Mă însoţeşti până la Ponthus?
— O clipă! spuse Loraydan. Mai ai din vinul acela de Spania?
— Aha! Deci v-a plăcut.
Şi-i turnă un pahar pe care contele îl bău cu înghiţituri mici.
Tenorio îl privi atent şi-şi spuse:
— Ce aveţi, conte? Sunteţi palid de parcă aţi fi ieşit din mormânt?
— Nimic, făcu Loraydan, o ameţeală. Vinul mă ajută. Gata, nu mai am nimic. Vinul ăsta e o adevărată doctorie.
Don Juan arunca o privire neliniştită spre cufăr, gândind: "Am căzut în cursă! O să-mi ceară să-l împrumut şi cine ştie ce sumă-mi va cere. O să mă ruineze!"
— Asta este. Senior Tenorio. Mă simt sufocat de re mu scări şi când stau să mă gândesc, simt cum în în roşesc.
— Nici nu se vede, conte, sunteţi atât de livid încât i se face omului teamă. Dar cu ce prilej remuşcările acelea?
— Să spunem, continuă volubil Loraydan, că v-am dat la început douăzeci de mii de livre şi pe urmă patruzeci de mii. Dacă socotesc eu bine, asia înseamnă şaizeci de mii.
— Socotiţi de minune, spuse don Juan.
Se aşeză hotărât pe cufăr.
— Şi totuşi, nu!
— Cum asta!
— Nu am pus bine bazele calculului.
— Şi cum ar fi trebuit făcută socoteala? întrebă don Juan, neîncrezător.
— Pe toţi dracii, începu să râdă Loraydan, o fac aşa cum cred eu că trebuie făcută. Şaizeci, e o cifră care nu-ţi spune nimic. Dar o sută! O sută de mii de livre? Ei, asta da, cifră rotundă. Rezultă de aici, scumpul meu senior, că mai datorez patruzeci de mii de livre pe care le veţi încasa de la mine oricând veţi dori.

— Ei, la naiba! Dacă asta aţi vrut să spuneţi, trebuie să mărturisesc că aveţi un mod extraordinar de a socoti, spune don Juan complet aiurit. Dar mai adineauri spuneaţi.

— Că nu mai am bani? Ei, vedeţi, de aici şi remuşcările mele. Ce vreţi, parcă nu mai eram eu, cinasem şi foarte prost. în fine, vinul de Spania a reparat totul. Sper că-mi veţi ierta această slăbiciune.

— Oh! Da, sigur, iubite conte. Şi cu cea mai mare plăcere voi veni să încasez diferenţa, fiindcă văd că ţineţi mult la acest lucru pentru a scăpa de remuşcări. Spuneţi, deci, că de mâine?

— Chiar de azi, dacă doriţi. Trimiteţi pe cineva la palatul meu şi cele patruzeci de mii de livre îi vor fi date pe loc. Acestea fiind spuse, vă spun la revedere, fiindcă sunt chemat de câteva afaceri grabnice la Luvru şi nu vreau să mă las aşteptat.

Şi cu aceste cuvinte, Loraydan se îndreptă spre uşă, lăsând pe loc un don Juan stupefiat de acest deznodământ neaşteptat, el care început fusese neliniştit de ceea ce va urma.

Dar, brusc Loraydan se reîntoarse:

— Apropo, iubite seniore Tenorio, aţi spus că vreţi să vă bateţi chiar azi cu seniorul de Ponthus?

— Chiar acum. Ponthus e un om de onoare. Dacă-i voi explica starea în care mă aflu, adică faptul că sunt perfect sănătos, cu nervii destinşi, vesel şi cu spirit de aventură, nu mă îndoiesc că va accepta să se plimbe cu mine la Pré-aux-Clercs.

— Aha! exclamă Loraydan cu voce slabă.

— Nu vă temeţi, spuse Juan Tenorio. Mă simt în formă şi sunt sigur că-l vor ucide.

Loraydan se cutremură.

Să i-l ucidă pe Ponthus! Să-l smulgă răzbunării lui!

— Senior Tenorio, spuse el cu voce aspră, din prietenie pentru mine, vă rog să amânaţi pentru mâine acest frumos

proiect. Adevărul este că pentru această seară am nevoie de un prieten sigur şi m-am gândit la voi.

— Mulţumesc, conte!

— Dacă s-ar întâmpla să fiţi rănit? Iată, chiar vreau să vă rog la nici măcar s nu ieşiţi din han până mâine. Sunteţi de acord?

Mirat, don Juan îl privea pe Loraydan cu un vag sentiment de spaimă, fără ca măcar să ştie de ce. Loraydan îl văzu că se codeşte:

— Vreau cuvântul vostru! izbucni el. Cuvântul vostru că toată ziua şi toată noaptea nu veţi ieşi de aici! Don Tenorio, tocmai v-am dăruit patruzeci de mii de livre. Nici chiar regele nu dă o asemenea sumă fără a fi constrâns de necesitatea de a plăti un devotament sau de a potoli o ură, de a răsplăti o acţiune sau o lipsă de acţiune. Mă înţelegeţi, Juan Tenorio?

— Nu, spuse acesta cu gravitate. Nu înţeleg nimic. Şi tocmai asta mă supără cel mai mult.

— Nu are importanţă dacă înţelegeţi sau nu! Tenorio, în numele prieteniei pe care spuneai că mi-o porţi, în numele alianţei ofensive şi defensive pe care am încheiat-o, te rog să-mi acorzi asta. Tenorio, e vorba de interese mult prea mari. E vorba de viaţa mea!

Prin mintea lui Juan Tenorio trecu un fulger.

— Motivul, spuse el cu aceeaşi gravitate, este puternic. Ar trebui, deci, să vă dau cuvântul meu că nu mă voi bate astăzi cu Clother de Ponthus. Dar seniorul de Ponthus este un spirit fermecător şi cu asta m-a sedus. Vreau să-l ucid, e drept şi asta ar fi pentru mine o mare tristeţe, dar în luptă cinstită, la lumina zilei, faţă în faţă. Conte, cuvânt pentru cuvânt: daţi-mi mai întâi dumneavoastră cuvântul că nu-l veţi ucide azi pe Clother de Ponthus sau că nu veţi pune pe cineva să-l ucidă.

Ştergându-şi fruntea. Loraydan spuse fără ezitare:

— Vă dau cuvântul meu că nu voi încerca să-l ucid pe acest om şi nici nu voi pune pe altcineva să-l ucidă.

— În acest caz, vă dau şi eu cuvântul că nu mă voi mişca din camera mea până mâine.

Şi Loraydan, în timp ce ieşea, gândea: "Nu, nu, nu-l voi ucide pe Ponthus. Nu nobila mea spadă trebuie să împlinească destinul; aici e nevoie de securea călăului!"

În timp ce Don Juan îşi spunea: "Acest Loraydan s-a gândit la o oarecare blestemăţie la care Juan Tenorio nu are dreptul să ia parte. Pentru că mi-am dat cuvântul că nu voi ieşi din camera mea, imediat ce blestematul de Corentin se va înapoia, îl voi expedia la seniorul de Ponthus cu rugămintea de a mă vizita!"

Dar don Juan nu se gândea şi la oboseală sa. Oboseală care-l încercase mult cu o zi înainte şi care acum se răzbună. Întins pe pat, uită ciudată vizită a lui Loraydan şi fantastica poveste cu cei patruzeci de mii de livre, uită totul.

Îl cuprinse un somn apăsător care dură întreaga zi şi o bună parte din noapte.

Capitolul XVI Şeful jandarmilor primeşte vizita lui Ban-Frumos.

În ziua precedentă, Ban-Frumos primind liber din partea stăpânului său, plecă să se întâlnească cu Jacquemin Corentin care şi el la rândul său, avea zi liberă. Cei doi jupâni, deveniţi prieteni pe neaşteptate, se îndreptară spre Ane-Marchand unde-i regăsiră pe cei doi: omul cu cicatrice şi cel fără de teamă. Avu loc una din interminabilele partide de zaruri în cursul căreia Jacquemin îşi pierdu şi cea din urmă pară, drept care, spre ora şase seara, li se făcură din nou foame şi sete, aşa încât, două ore după ce hangiul închisese uşile şi ferestrele pentru a respecta regulamentul stingerii, se prăbuşiră cu toţii sub masă şi adormiră ca şi când s-ar fi aflat într-un pat domnesc.

Se făcuse deja zi plină, cam ora zece dimineaţa, când se treziră şi constatară că le este din nou foame şi sete.

Lurot-fără-de-frică mărturisi chiar că, atâta timp cât va mai avea asupra lui o monedă de aur, nu va înceta să-i fie

foame şi sete, declaraţie care fu confirmată imediat de Pancrace-cu-cicatrice.

Jacquemin Corentin se ruşina acum, văzându-se într-o asemenea companie, dar se resemnă, spunându-şi că-i este sete şi că cei doi tâlhari, la urma-urmei, îi salvaseră viaţa.

Şi petrecerea reîncepu.

Puţin după ora douăsprezece, Jacquemin anunţă că pentru el sosise vremea să se întoarcă la hanul Ghicitoarei şi plecă, întrebându-se neliniştit ce va păţi din partea lui don Juan.

Era tocmai momentul în care contele Loraydan părăsea hanul după scena descrisă în capitolul anterior.

La rândul său şi Ban-Frumos îşi aminti în mod vag, poate puţin cam târziu, că trebuie să părăsească Parisul împreună cu stăpânul său; voi să plece, dar Lurot şi Pancrace afirmară cu solemnitate că ştiu în strada Saint-Antoine o cârciumă unde se bea un hidromel pe cinste.

Deci, trioul, braţ la braţ, se îndreptă spre strada Saint-Antoine, ajungând curând la cârciuma cu pricina. Erau tocmai pe cale de a intra.

Şi deodată, Ban-Frumos le spuse cu voce repede şi şoptită:

— Intraţi, fârtaţilor şi aşteptaţi-mă aici, vin imediat.

Lurot şi Pancrace dădură din umeri, convinşi că Ban-Frumos voia să le tragă clapa.

— E un ticălos, spuse unul din ei, vrea să-şi cruţe punga.

— Mai degrabă cred că-i un băutor slab care vrea să-şi cruţe gâtlejul, spuse celălalt.

Oricum, intrară amândoi în timp ce Ban-Frumos o luă la sănătoasa.

Ban-Frumos urmărea un gentilom pe care tocmai îl observase.

Şi gentilomul era Amauri de Loraydan.

Palatul şefului jandarmilor, domnul Croixmart, se afla situat la capătul străzii Saint-Antoine.

Aproape vizavi de intrarea palatului, se înalţă formidabila siluetă a unei fortăreţe: Bastilia Saint-Antoine, a cărei sumbră formă apasă în mod trist acel colţ de Paris.

Loraydan intră hotărât în palatul Croixmart. Pe urmele sale pătrunse şi Ban-Frumos, care intră tot atât de hotărât.

Şi-n sinea să îşi spunea: "Spânzurat să fiu dacă nu fac cea mai mare prostie din viaţa mea. Eu la şeful jandarmilor!"

Oricum, intră în modul cel mai natural, de parcă ar fi fost aşteptat.

Atât de natural, încât gărzile însărcinate cu paza intrării găsiră că Ban-Frumos este valetul contelui de Loraydan.

Acesta din urmă tocmai urca monumentala scară. Ban-Frumos se ţinea după el. Şi totuşi, era alb de spaimă.

Tocmai îşi dădea seama, ca în vis, că situaţia devine înfricoşătoare, uitând că n-are decât să coboare şi să plece pentru a-şi salva pielea. Dar nu coborî.

Contele intra într-o anticameră uriaşă în care se regăseau aceleaşi grupuri, aceleaşi măşti, aceeaşi tăcere de pe scara – tăcere făcută din murmure nedesluşite.

În spatele lui Loraydan se strecură şi Ban-Frumos printre aceste grupuri care se dădeau la o parte, lăsându-l să treacă şi invitându-l, poate… fiindcă Loraydan, fără a le da nici cea mai mică atenţie, trecu într-o altă anticameră, urmat îndeaproape de Ban-Frumos.

Cu această ocazie, Ban-Frumos se trezi într-o cameră uriaşă, pustie, rece şi sumar mobilată. Numai câteva fotolii.

Îl văzu pe conte cum deschide o uşă şi dispare.

Apropiindu-se de uşă, un om îmbrăcat în negru îl opri:

— Tu, nerodule, aşteaptă-ţi aici stăpânul.

— Bine! spuse Ban-Frumos. Dar dacă mă cheamă?

— În cazul ăsta vei deschide această uşa şi vei fi în cabinetul monseniorului Croixmart. Dar până atunci, nu te mişca de aici.

Ban-Frumos se lipi de uşă, înspăimântat de cuvintele: cabinetul monseniorului Croixmart.

"Ce dracu' caut eu aici? îşi spuse el. Numai vinu-i de vină!"

În depărtare se auzi un fluierat scurt şi omul care tocmai îl oprise pe Ban-Frumos se repezi şi deschizând o uşă laterală, dispăru. după câteva secunde se întoarse în

anticameră… doar câteva secunde. Timp în care Ban-Frumos, nu mai puţin înspăimântat, continua să-şi spună: "Ce dracu' am venit să fac aici? Numai vinu-i de vină, numai vinul!"

Dar în acelaşi timp, cu un gest rapid şi precis, unul dintre acele gesturi aproape reflexe care se fac când e vorba de viaţă şi de moarte, întredeschise uşa de care se sprijinea.

Auzi zgomotul unor voci.

Ban-Frumos asculta cu cea mai mare atenţie.

După cinci minute, Ban-Frumos se dezlipi de uşă.

Era palid şi tremura.

Îndreptându-se spre omul în negru, îi spuse:

— Calul stăpânului meu mă nelinişteşte. Mă duc până la grajduri. Seniorul de Loraydan ţine la el chiar mai mult decât la mine!

— Şi bine face, rânji acesta. Hai, cară-te şi ţine-ţi gura!

Ban-Frumos îşi plecă fruntea şi plecă. Trecu din nou prin anticamera plină de lume, recoborî scara cea mare. şi ieşi cu sufletul la gură din palat, ajungând curând în cârciuma unde-l aşteptau Lurot şi Pancrace.

— De băut! strigă el cu o voce spartă. Să mă bată Dumnezeu dacă nu sunt pe punctul de a leşina!

După cum am văzut, Loraydan intrase la domnul Croixmart fără nici o oprelişte pe care, un oricare altul, indiferent de rangul ce-l avea, ar fi întâmpinat-o.

După scena de la Luvru, Croixmart dăduse anumite ordine în ce-l priveşte pe Loraydan, considerându-l pe conte drept reprezentantul regelui.

Deci, Loraydan intră în cabinetul şefului jandarmilor cu faţa luminată de o bucurie formidabilă.

— Domnule, am venit să vă anunţ…

— Că aţi aflat locul unde se află seniorul de Ponthus, spuse Croixmart.

— Da, dar aţi aflat?

— Altuia conte, i-aş fi spus că am fost informat de excelentul meu serviciu de spionaj. Dar, cum sunteţi aici în

calitate de amabasador al Maiestăţii Sale şi cum nu vreau s-o înşel pe Maiestatea Sa, vă spun că figura dumneavoastră m-a informat.

— Figura mea?

— Da. Şi încă o strigă în gura mare. Nu vă mai încredeţi în figură voastră conte. Figura vă trădează, stăpâniţi-o.

— Mulţumesc, spuse Loraydan. Dar nu-mi voi pune mască. Sunt dintre cei sinceri, şi, la urma-urmei, la ce bun atâtea ascunzişuri? Sunt ceea ce sunt. Să nu mai vorbim despre asta. Şi pentru a reuşi în afacerea noastră, vă spun că sunt mândru că am reuşit acolo unde copoii dumneavoastră au dat greş.

— Regele o va afla, conte, fiindcă mie îmi place dreptatea; încă în seara asta regele va fi informat de zelul vostru. Şi acum, să fiu sincer, trebuie să vă spun că n-am trimis pe nimeni să cerceteze locul în care s-ar putea ascunde seniorul de Ponthus.

— Ei, asta-i! Ce vrea să însemne asta?

Croixmart surâse, un surâs livid şi continuă:

— Assta înseamnă că nimic pe lume, într-o afacere de poliţie, nu-i mai bun decât doi copoi: dragostea sau ura. Dumneavaostră eraţi stăpânit de unul din aceste sentimente. Poate de amândouă. Pentru a-l descoperi pe de Ponthus contam numai şi numai pe dumneavoastră.

— Aşa o fi, spuse Loraydan, gânditor. În tot cazul, informaţia m-a costat destul de scump.

— Cât?

— Patruzeci de mii de livre.

— Frumoasa sumă, spuse pe un ton sceptic Croixmart, care în altă împrejurare l-ar fi tăcut pe Loraydan să sară cât colo.

— Domnule comandant, spuse contele dând din umeri, vă îndoiţi de sumă, dar nu-mi pasă. Aş fi dat şi o sută de mii de livre.

— Vă cred, spuse grav Croixmart.

Şi notându-şi grăbit ceva pe o hârtie:

— Banii vă vor fi restituiţi, conte. Şi spuneţi că de Ponthus se afla?

— În strada Saint-Denis, chiar în faţa hanului Ghicitoarei, în locuinţa unei anume doamne Dimanche. E rândul vostru, domnule comandant! Trebuie că încă din această noapte domnul de Ponthus să se afle în temniţă. Într-o oră, chiar…

În acest moment Ban-Frumos îşi întrerupse trasul cu urechea. Într-o oră! Cuvântul ăsta îl biciuia, îl înspăimânta. Începuse să-l îndrăgească pe Clother căruia îi salvase viaţa la palatul d'Arronces.

Deci, Ban-Frumos nu mai rămase să asculte mai departe şi plecă… Vom vedea cât de mult a greşit.

— Într-o oră? continuă Croixmart. Nu, nu e bine. Vom aştepta noaptea pentru a înconjura locuinţa din strada Saint-Denis. Este inutil să înfricoşam populaţia şi mai ales e periculos să vadă că arestăm, un gentilom.

— Dar nu-i adevărat, trebuie chiar acum.

— Din acest moment Ponthus îmi aparţine! i-o tăie cu răceală comandantul.

Şi lovi cu un ciocan de argint într-un clopoţel. Apăru imediat un bărbat care înainta cu paşi rapizi şi oblici. Era mic de statură, uscat, cu o figură comună, mai degrabă urâtă.

— Joli-Frisé, spuse Croixmart cu voce slabă, ai pe cineva bun la îndemână?

— Monseniore, ar fi Fossoyeur, care.

— Foarte bine. Duceţi-vă amândoi la hanul Ghicitoarei.

— În strada Saint-Denis. Cunosc.

— În faţa hanului se află locuinţa unei anumite doamne, Dimanche. Acolo stă în gazdă un gentilom. Clother de Ponthus. Îl veţi supraveghea, deoarece diseară îl vom aresta.

— Îl voi urma oriunde se va duce, spuse Joli-Frisé în aşa fel încât la momentul hotărât, unul din noi vă va anunţa locul în care se află gentilomul.

— Îmi place de line, Joli-Frisé. Şi acum, nu mai pierde nici un minut.

— Vă dau fiecăruia câte o de pistoli dacă gentilomul va fi arestat! spuse Loraydan.

Joli-Frisé dispăru imediat, cu o strâmbătură de bucurie pe faţă.

Ridicându-se, Croixmart spuse:

— Puteţi s-o informaţi pe Maiestatea sa că în seara asta seniorul de Ponthus se va afla la Temple. Nimic nu ne va împiedica să-l arestăm deoarece voi şi eu de faţă.

— Şi eu! sublinie Loraydan.

Şi acum să ne întoarcem în cârciuma în care Ban-Frumos îşi reîntâlni cei doi tovarăşi.

Tocmai isprăvise de explicat situaţia lui Lurot şi Pancrace şi acum trăgea concluziile:

— Aşa cum v-am spus, seniorul de Ponthus este generos şi veţi fi răsplătiţi din belşug. Există în tot Parisul ăsta un loc în care am putea să-l ascundem până mâine?

Omul cu cicatrice dădu din cap:

— Parisul e mare şi orice-i posibil. Şi cel care nu se temea de nimic:

— La Paris se găsesc de toate. E Luvru, e Temple. cine dracu' l-ar căuta pe rege la Luvru? Şi cine ar îndrăzni să-l aresteze la Temple pe temnicerul şef?

Din cauza hidromelului se aflau într-o stare de nepăsare şi bunătate exagerată.

Bmi-Frumos îi scutură zdravăn, spunându-le pe un ton solemn:

— Cufărul seniorului Ponthus, cufărul nostru, e plin de aur. Aşa că lăsaţi vorbăria şi să ne grăbim.

— Îmi place aventura asta, spuse Pancrace. Să-l scoatem din încurcătură pe senior e o chestie grozavă.

— Trebuie să-l adăpostim la loc sigur, bombăni Ban-Frumos.

— Sunt locuri sigure la Notre-Dame.

— În strada la Hache, se grăbi să spună Pancrace, îl găsim şi pe Porcul-care-înţeapă.

— Asta voiam să spun şi eu, spuse Lurot. Da, e un loc bun.

— E-n regulă, afacerea-i încheiată, spuse Ban-Frumos, la drum şi repede.

Grăbit, trioul părăsi în viteză cârciuma şi se îndreptă spre strada Saint-Denis.

Capitolul XVII Léonor d'Ulloa, sora Christei.

În această dimineaţă, Clother de Ponthus îşi aştepta valetul, pe Ban-Frumos căruia îi dăduse învoire cu o zi mai înainte. Şi am văzut cum îşi folosise această zi.

Seniorul de Ponthus voia acum să-i comunice lui Ban-Frumos ultimele ordine cu privire la călătoria lor în Spania.

Treaba era urgentă, acesta fiind singurul mod în care putea s-o protejeze pe Léonor de o nouă tentativă lui Loraydan. Şi presupunea bine că Loraydan este mult mai periculos pentru fiica comandorului, decât don Juan. Putea presupune, chiar dacă se înşela, că Léonor îi poate face faţă lui don Juan.

Dar Loraydan! Acesta era adevăratul duşman. Cu adevărat redutabil.

Singura modalitate de a o apăra pe Léonor de Loraydan era să o ducă în Spania.

Dar Ban-Frumos întârzia.

"Cred că a dat de băutura, gândi Ponthus ridicând din umeri. Trebuie să mă descurc singur, "

Gândise acestea fără a se mânia deloc şi fără a mai aştepta, părăsi casa.

Prima lui grijă a fost să se ducă la u staţie de trăsuri unde, pentru cinci mii de livre, închirie o litieră solidă trasă de doi cai puternici. Litiera era pentru Léonor d'Ulloa. În ce-l priveşte, Ponthus îşi avea calul său în grajdurile hanului Ghicitoarei. Odată cu litiera, închinase şi un vizitiu care,

după cum îi fusese lăudat, cunoştea bine drumul şi era capabil să-i ducă în cel mai scurt timp în Spania. Vizitiu şi litieră, trebuiau să fie prezenţi pe la unsprezece noaptea la poarta Temple, După care, luându-l pe proprietarul staţiei de trăsuri, îl duse cu el la un negustor de pietre preţioase unde mai vânduse deja un diamant. Acolo deşurubă mânerul spadei şi scoase două din cele unsprezece diamante ce-i mai rămăseseră din moştenirea mamei.

Negustorul îi oferi treizeci şi cinci de mii de livre şi Clother le acceptă fără tocmeală. Odată plătită litiera, Clother mai rămase cu treizeci de mii de livre pe care Ie duse în camera sa şi le încuie în faimosul cufăr pe care, cu câteva ore mai înainte, Ban-Frumos îl amintise celor doi fârtaţi, Lurot şi Pancrace. Din suma respectivă reţinuse însă cinci mii de livre pe care le băgase într-un sac.

Terminând toate acestea, Clother se duse să se intereseze de valetul său la madam Dimanche.

Văduva îl asigură că nu-l văzuse pe blestematul de Ban-Frumos căruia, lucru ciudat, încă îi mai purta duşmănie pentru faptul că la un moment dat îi demonstrase că don Juan Tenorio nu-i Jacquemin Corentin.

Clother puse sacul pe colţul mesei:

— Draga mea gazdă, îi spuse el, aici sunt cinci mii de livre, din care veţi lua trei mii pentru zestrea Denisei. Celelalte două mii de livre sunt pentru valetul meu, Ban-Frumos, căruia i le veţi da din partea mea spunându-i că, dacă vrea, să vină să mă întâlnească la Sevilla, în Spania. Dacă nu vrea, mă poate aştepta aici. Asta în caz că nu reuşesc să dau de el până când plec.

Punându-şi astfel ordine în afaceri, Clother de Ponthus, acum cu inima mai uşoară, se îndreptă spre palatul d'Arronces. Fiindcă, la urma-urmei, Léonor trebuia să hotărască asupra călătoriei.

"Am luat hotărâri în numele ei gândi el, şi am decis ca la noapte, la ora unsprezece să plecăm în Spania. Dar o să fie

de acord? S-a întors la palatul d'Arronces? Nu, nu cred să fi comis această imprudenţă. şi atunci?"

— Tu Marcellus eris, murmură intendentul Jacques Aubriot, văzându-l pe Clother de Ponthus păşind pragul porţii.

— Monseniore, continuă el cu voce mai tare, nobila doamnă d'Ulloa se află în capelă şi vă aşteaptă. Sunt însărcinat cu onoarea de a vă comunica.

Clother păli.

Venise la palatul d'Arronces cu ideea că, fără îndoială, nu o va găsi pe Léonor. Şi ea îl aştepta!

Iată ce se petrecuse:

Atunci când Béreng?re se întoarse în camera ei însoţită de Léonor, îl găsi pe Turquand care, chiar dacă era mirat, nu lasă să se vadă nimic, făcându-i fiicei comandorului o primire călduroasă. Dar în sinea sa gândea: "Trebuie să schimb mecanismul plăcii de marmură."

Pus la curent din câteva cuvinte, Turquand dădu dovadă de o adevărată risipa de ospitalitate fiindcă nu mai înceta să-i spună Léonorei că-i face o adevărată onoare casei sale alegând-o drept refugiu şi în care putea locui atât timp cât doreşte, oferindu-se să o scoată din Paris, sub o escortă puternică şi să o ducă până în oraşul pe care aceasta îl va alege, pentru a scăpa de urmărirea acelui Juan Tenorio. Numele lui Juan Tenorio era singurul nume pe care Léonor îl dezvăluise.

După care, ordonă menajerei, madam Médarde, să pregătească cea mai frumoasă cameră a casei.

Mulţumindu-i, Léonor îi spuse că nu va rămâne aici.

— Sunt o d'Ulloa, spuse ea şi sunt în stare să mă apăr de don Juan. Nu vreau să-i dau acestuia impresia că mi-e frică de el. Palatul d'Arronces a fost donat tatălui meu de regele Francisc I, în consecinţă, aceea este casa mea. Atât timp cât împrejurările mă obligă să rămân în Paris, voi locui în palatul care-mi aparţine şi sunt hotărâtă să merg acolo chiar mâine dimineaţă.

— În acest caz, spuse Turquand, v-aş fi recunoscător dacă aţi consimţi să vă reîntoarceţi pe acelaşi drum, adică prin tunelul subteran. Dacă au lăsat ceva spioni prin împrejurimi, n-aş vrea ca aceştia să se întrebe cum se poate ca o persoană, care a dispărut în mod misterios din capela palatului, este văzută ieşind din locuinţa mea.

După ce-şi spuse rugămintea, Turquand ieşi, lăsându-le pe cele două fete singure. Amândouă se priviră surâzând.

— Vă datorez viaţa, spuse Léonor.

— Dacă-i numai asta, atunci sunt fericită, îi răspunse Béreng?re.

Când se lumină de zi, Léonor d'Ulloa, cu toate insistenţele lui Turquand şi a fiicei sale, se hotărî să se întoarcă la palatul d'Arronces. Turquand deschise dulapul din camera fiicei sale, şi, cu o torţă în mână, coborî scara în spirală până ajunse la galeria pe care o străbătu, urmat de cele două fete. În curând ajunseră în cavoul în care se afla sicriul Agnesiei. Mecanismul plăcii de marmură funcţiona la fel de bine.

Cele două fete se îmbrăţişară cu regret, promiţându-şi una alteia să se revadă curând…

În acea clipă, privirile Léonorei se opriră asupra inscripţiei gravată pe sicriul de piatră… şi numele Ponthus o făcu atentă. Luă torţa din mâna lui Turquand şi citi inscripţia, cuvânt cu cuvânt: "La 30 decembrie din anul 1518, eu, Phlippe, senior de Ponthus, am depus aici rămăşiţele pământeşti a celei ce a fost Agnes de Sennecour moartă din cauză că a fost înşelată de Francisc, regele." "Philippe, senior de Ponthus!" murmură Léonor, cutremurându-se. Şi, întorcându-se spre Turquand:

— L-aţi cunoscut pe acest senior de Ponthus?

Turquand făcu un gest de negaţie.

— Cunoaşteţi, măcar, povestea celei ce odihneşte în acest sicriu?

Încă odată Turquand negă. Dar spuse:

— Toată povestea se află în aceste cuvinte. Citiţi: Moartă din cauză că a fost înşelata de Francis, regele. E nevoie de mai mult?

— E adevărat, spuse Léonor. O femeie poate muri pentru că a fost înşelată. Ştiu asta.

Şi imaginea Christei îi apăru în minte.

O secundă mai târziu se afla în capela palatului d'Arronces, în urma eî Turquand închizând placa de armură. Léonor putea crede că visase.

Ieşi încet din capelă, spre marea uluială şi poate, în secret, spre marea spaimă a lui Jacques Aubriot care, ca urmare a acestui fapt, rămase convins că Léonor d'Ulloa era protejată de forţe divine, ceea ce făcu că respectul pentru ea să se schimbe într-o veneraţie aproape religioasă. Ca un majordom de casă mare, Jacques Aubriot nu lăsă să i se ghicească nici uluiala şi nici spaima. Se mulţumi doar să facă o plecăciune adâncă în faţa fiicei comandorului, aşteptând ca aceasta să-i adreseze câteva cuvinte, după care spuse şi el:

— Cred că este de datoria mea să anunţ nobilei stăpâne ca tânărul gentilom, seniorul de Ponthus, a părăsit palatul teafăr şi nevătămat.

La întrebările Leonnrei, îi povesti în câteva cuvinte tot ce se întâmplase în parc, povestire care ar fi putut începe cu cuvintele: Infandum regina, jubes renovare. şi pe care Léonor o ascultă cu mult interes.

Ceea ce trebuie să specificăm aici este faptul că Léonor luă la cunoştinţă, dacă nu iară emoţie, cel puţin fără mirare, cum Clother de Ponthus ieşise din învălmăşeală – teafăr şi nevătămat, după cum spunea majordomul.

Poate că un fel de presimţire îi spunea că tânărului nu i se poate întâmpla nimic şi că o credinţă secretă o asigura că Clother nu putea muri din acea noapte.

Toată acea zi şi noaptea care-i urmă, plus o bună parte din ziua următoare şi-o petrecu punându-şi aceeaşi întrebare: "De ce omul care a pus-o pe Agnes de Sennecour în sicriul

de piatră se numea Philippe de Ponthus? De ce acest gentilom, care este tatăl lui Clother, a dus acolo sicriul Agnesei moartă din cauză că a fost înşelată de regele Franţei?"

Deci, a doua zi dimineaţă, Léonor se îndreptă spre capelă, atrasă de o curiozitate de neînvins.

Majordomul o salută şi-i spuse victorios că palatul d'Arronces este acum în stare de asediu: servitorii erau înarmaţi până-n dinţi, patrule cutreierau parcul palatului, poarta palatului fusese închisă şi acum era păzită cu multă grijă.

— Dezarmaţi toţi servitorii, spuse liniştită Léonor, încetaţi patrulările şi deschideţi poarta palatului.

Când va sosi seniorul de Ponthus, anunţaţi-l că-l aştept în capelă.

Majordomul rămase consternat, dar dădu ascultare poruncilor, murmurând:

— Să deschid poarta pentru oricine! Eu! Ba o să i-o închid în nas şi Maiestăţii Sale dacă vine încărcat cu daruri. timeo danaos et dona ferentes. câtă dreptate avea marele Homer.

În capelă, în faţa mormântului comandorului, Léonor stătea gânditoare: "Acolo, îşi spunea ea, sub una din aceste dale, se afla caseta de fier pe care seniorul de Ponthus venise s-o caute pentru a-şi afla povestea numelui său, povestea mamei sale şi poate şi a adevăratului său tată."

Deodată auzi zgomot de paşi în spatele său.

Întorcându-se, îl văzu pe Clother care tocmai se înclina adânc.

— Fii binevenit! exclamă ea. Sunt fericită să vă revăd după lupta de astă noapte, teafăr şi nevătămat, Şi-i întinse mâna, pe care el nu îndrăzni să i-o sărute, strângându-i-o doar uşor, cu vârful degetelor.

— Trebuia să rămân în viaţă fiindcă trebuie să vă apăr pe parcursul călătoriei pe care o veţi face în curând.

— Ce călătorie?

— Spre Sevilla. Vă voi însoţi până acolo, dacă sunteţi de acord să vă încredeţi spadei lui Ponthus. În Spania nu veţi mai avea de ce vă teme de contele Loraydan, care vă vrea moartea din cauze pe care încă nu le cunosc. Atât timp cât vă aflaţi la Paris, nu există altă speranţă decât moartea lui. Îl voi ucide. Mă voi întoarce pentru asta când voi şti că sunteţi în siguranţă, printre ai voştri. De ce nu-l ucid acum? L-am provocat, dar a refuzat duelul. Şi la urma-urmei, o lovitură de spadă e o lovitură de spadă. M-ar putea răni sau chiar ucide. Şi atunci aţi fi la mâna lui. Am venit să vă cer să mă lăsaţi să hotărăsc şi pentru voi. Dacă moartea sau viaţa mea nu vă este indiferentă, spuse el cu voce tremurătoare, vă rog să ascultaţi de sfatul meu: plecaţi, doamnă, plecaţi cât mai repede.

— Când trebuie să plec?

— Fiţi gata pentru noaptea asta, la ora unsprezece. Voi veni să vă iau şi va voi duce la poarta Temple unde veţi fi aşteptată de o litieră. În acest fel nimeni nu-ţi va da seama ce se întâmplă la palatul d'Arronces.

— Bine, astă seară, la ora unsprezece, voi fi pregătită, spuse Léonor.

Şi aruncă o privire asupra mormântului.

— Oh! Sicriul comandorului! spuse repede Clother. Voi ordona să fie şi el transportat la Sevilla!

Dintr-o privire fata îi mulţumi pentru că-i ghicise atât de repede gândul. Şi asta fu totul.

Mai schimbară câteva cuvinte, stabilind ca în absenţa Léonorei şi până la reîntoarcerea lui Clother din Spania, palatul d'Arronces să-şi ducă acelaşi mod de existenţă, continuând să fie locuit de servitori sub conducerea lui Jacques Aubriot, singurul care urma să fie înştiinţat cu toate evenimentele.

După care se despărţiră.

Capitolul XVIII Porcul care omora muştele1 de la o sută de paşi.

Clother de Ponthus părăsi palatul d'Arronces în acea stare de spirit care face ca totul să ţi se pară posibil.

Trecând prin faţa palatului lui Loraydan, văzu un om care-l privea cu un respect temător. Era Brisard. Valetul lui Loraydan, care privea în stânga şi în dreapta să vadă dacă nu-i pică de undeva vreun scud care i-ar fi permis să o întindă la cârciuma din apropiere unde-şi făcea veacul de obicei şi Ban-Frumos. În aşteptarea asta trebuia să aibă răbdare, până acum neapărând nici o pleaşcă. Deci, Brisard, rămas fără bani, căuta din ochi toate crăpăturile, doar-doar o găsi ceva, filosofând în sinea sa asupra prostului obicei, pe care-l au scuzii de a nu se plimba pe drum.

Văzându-l pe Clother de Ponthus, Brisard, recunoscându-l, fu cuprins de înfiorare. După ce-l salută, se retrase câţiva paşi.

Clother se îndreptă spre el:

— Nu cumva eşti valetul contelui de Loraydan?

— Da, domnule, sunt.

— Mă cunoşti?

— Sigur că da! Cu toate că nu mai aveţi figura aceea palidă. N-am putut afla niciodată, monseniore, cum aţi reuşit să ieşiţi. Mai rău este că n-am ştiut niciodată cum aţi reuşit să intraţi. Vreţi şi acum să intraţi?

— Nu, spuse râzând Clother. Sau numai dacă stăpânul tău, fiind acasă, vrea să-şi măsoare spada cu a mea.

— Domnul conte nu se află la palat, spuse Brisard. Nu-l văd decât din când în când. Pentru câteva zile mai grele pe an, mă bucur în rest de timp liber, berechet, de dreptul de a vorbi, de a pleca şi a veni când vreau, să dorm jumătate de zi iar cealaltă jumătate să nu fac nimic şi când am chef, să mă duc la cârciuma din colţ. Dar, ca să revin la vizita voastră, ce trebuie să-i spun stăpânului?

— Ei bine, te las pe tine să alegi. Tu vei fi arbitrul.

— Atunci, nu-i voi spune nimic, seniore.

— Şi de ce nu? Ce idee ai?

— Să fiu sincer, seniore, aş fi tare necăjit dacă vi s-ar mai întâmpla ceva. Îmi vorbiţi de parcă n-aţi fi gentilom, sau cel puţin, eu aş fi. Ochii voştri nu sunt dispreţuitori şi aveţi o voce blândă. În concluzie, vă doresc toată fericirea pe care v-aţi dori-o. Dacă vreţi să daţi ascultare umilelor mele sfaturi, păziţi-vă. Dacă n-ar fi vorba decât de un duel, n-aş spune asta, dar. seniorul conte de Loraydan are mai multe feluri în care poate scăpa de un duşman şi printre aceste feluri, nu spada-i cel mai periculos.

— O ştiu prea bine! se cutremură Ponthus.

— O spuneţi, domnule, fiindcă v-aţi amintit de acea cămăruţă în care v-a fost foame şi sete. Dar nu ştiţi nimic, nu ştiţi nimic!

— Ei bine! Atunci spune-mi ceea ce nu ştiu!

— Nu ştiţi că seniorul de Loraydan este marele favorit al regelui – Dumnezeu să-l aibă în pază! – nu ştiţi că monseniorul Loraydan n-ar avea de spus regelui decât un singur cuvânt despre cine vrea el şi acel cineva ar dispare imediat într-una din temniţele de la Temple, din Châtelet sau de la Bastilia Saint-Antoine. Şi asta nu-i totul. Seniorul de Croixmart este prietenul intim al contelui de Loraydan!

— Şi cine-i ăsta, seniorul de Croixmart? întrebă Ponthus.

— Moartea însăşi, domnule. E bănuiala, e ruină, e prăpădul. Este închisoarea. Ciuma şi blestemul. Tortură în sala de interogatoriu, cu membrele zdrobite şi oasele rupte. E stâlpul infamiei şi spânzurătoarea. Seniorul de Croixmart, domnule, este prietenul contelui de Loraydan, şi este comandantul şef al jandarmilor! Păziţi-vă, credeţi-mă, păziţi-vă cu grijă!

— Cred că aşa am să şi fac, spuse Ponthus, întunecându-se.

Dar imediat Clother scutură din cap. I se păru că atâta bucurie care-l încercase mai înainte, nu-i drept să se risipească aşa, brusc, ca fumul bătut de vânt. I se părea că este în stare să-şi apere fericirea împotriva tuturor, fie chiar şi a regelui, fie chiar şi a comandantului şef al jandarmilor.

— Ei, hai, făcu el vesel, eşti un băiat drăguţ, ţine asta.

Brisard înhaţă cei trei sau patru pistoli ce-i erau oferiţi, în timp ce Ponthus o luă din loc fericit.

"Nu mă mai mir deloc, îşi spuse Brisard, care se îndreptă imediat spre cârciumă, nu mă mai mir de loc dacă, mergând acum pe drum, voi da ochi cu alte monede fără stăpân."

Clother de Ponthus o luă pe strada Saint-Denis.

Pe când era gata să păşească pragul locuinţei sale, îl văzu apărând aproape în fugă pe valetul său, Ban-Frumos, urmat de doi vlăjgani care miroseau de la distanţă a tâlhari.

— Ce-i cu ăia? întrebă Clother.

— Domnule, ei m-au ajutat noaptea trecută în bătălia de la palatul d'Arronces, spuse Ban-Frumos.

— Aha! ei sunt cei doi viteji? Urcă sus, deschide cufărul şi ia un pumn de pistoli.

— Domnule, spuse Ban-Frumos seniorul de Loraydan a spus comandantului şef al jandarmilor că, aici, în locuinţa numitei Dimanche, chiar în faţa hanului Ghicitoarei, vă va putea găsi. Trebuie ca într-o oră să fiţi închis la Temple. Domnule, au spus: într-o oră şi ora s-a scurs deja! Dacă ţineţi la viaţă, nu mai staţi aici!

Pe buzele lui Clother apăru un surâs înfricoşător.

Dar imediat se stăpâni şi-şi calculă şansele. Să rămână, asta ar fi însemnat bătălia, şi-n bătălie poate l-ar fi întâlnit pe Loraydan măcar şi un minut! Da, dar să rămână înseamnă că Léonor ar fi fost abandonată. Arestat sau ucis, ce s-ar fi întâmplat cu Léonor? Singură, faţă în faţă cu geniul răului, ce putea face ea?

Clother fremăta.

— Veniţi, domnule, veniţi! Vă spun că a trecut deja ora!

— Şi la Porcul-care-înţeapă este un adăpost pe cinste! spuse Pancrace.

— Unde mai pui că omoară muştele de la o sută de paşi! continuă Lurot

— Să mergem! spuse brusc Clother.

Cei doi vlăjgani mergeau în faţă, după ei urma Clother, coloana terminându-se cu Ban-Frumos în chip de ariergardă.

Şi în urma lui Ban-Frumos venea Joli-Frisé şi Fossoyeur, mergând ca doi gură-cască parizieni care se vântură de colo-colo.

— Ce părere ai, spuse Fossoyeur, ai auzit, nu? Se pare că Porcul-care-înţeapă omoară muştele de la o sută de paşi. Nu cumva noi suntem muştele?

— Oh! răspunse Joli-Frisé. Alcyndore nu-i chiar aşa de rea. Şi dacă se duc spre ea şi intră la Porcul-care-înţeapă, n-avem decât să stăm la o sută douăzeci de paşi.

— Ia te uită! Ce simplu e! Nici nu m-am gândit, pe legea mea! Cât sunt de prost.

Şi Fossoyeur suspină, exasperat de propria-i prostie. Repetase de atâtea ori în stânga şi în dreapta că este prost, încât toată lumea începuse s-o creadă, mai puţin comandantul şef al jandarmilor.

Lurot şi Pancrace vorbeau despre cufăr şi se întrebau cam cât hidromel ar fi băut de un pumn de pistoli.

După ce părăsiră strada Saint-Denis, li se părură că au scăpat de orice pericol. Ban-Frumos se apropie de Ponthus şi-i povesti cum l-a urmărit pe Loraydan până la cabinetul comandantului jandarmilor. Ponthus îl ascultă cu atenţie.

— Vei fi răsplătit, nu te îndoi de asta, spuse el.

— Ştiu, monseniore!

— Ban-Frumos, aici mă părăseşti. Întoarce-te la madam Dimanche care-ţi va da două mii de livre. Sunt ale tale.

— Două mii de livre! Ce de bănet, Doamne.

— Ascultă-mă cu atenţie. Vei lua din cufăr cele douăzeci şi cinci de mii de livre pe care le-am pus acolo şi le vei duce la jupân Josse, proprietarul staţiei de trăsuri de la care am închiriat o litieră. Ai grijă să nu-mi uiţi mantaua de călătorie. Pui banii în litieră, după ce-ţi cumperi un cal pentru tine. Să fii bine înarmat. La ora zece seară îmi vei lua calul de la Ghicitoarei şi, împreună cu litiera şi vizitiul

veţi merge să mă aşteptaţi la poarta Temple. Voi fi şi eu acolo pe la ora unsprezece. M-ai înţeles?

— Douăzeci şi cinci de mii de livre, de la jupân Josse. Mantaua. Calul dumneavoastră de la hanul Ghicitoarei. Un cal pentru mine. Arme. Ora zece în faţa porţii de la Temple.

— Şi mai ales, de acum până diseară, nu mai ieşi nicăieri. Încuie-te la hanul Ghicitoarei şi încearcă să nu bei prea mult.

— Domnule, eu nu beau decât atunci când mi-e foame. Până când nu veţi părăsi Parisul, nu-mi va fi foame.

— Acum, du-te, Ban-Frumos, contez pe tine.

— Dumnezeu să vă păzească!

Clother de Ponthus îşi continuă drumul, urmându-i pe Pancrace şi Lurot, urmat fiind, la rândul său, de Fossoyeur şi Juli-Frisé. În ce-l priveşte pe Ban-Frumos, acesta se întoarse în strada Saint-Denis unde fu încercat de două surprize: prima era aceea că jandarmii nu luaseră casa cu asalt, după cum crezuse el şi a doua, atunci când constată că nu-i face nici o plăcere să mânuiască pistolii din cufăr, nicidecum să mai şi şterpelească din ei.

"Ce ciudat animal mai e şi omul! meditä el o clipă. Aici sunt douăzeci şi cinci de mii de livre, adică o avere. Când operam pe drumurile din Périgord, mi-aş fi vândut şi sufletul pentru o asemenea sumă. Acum îmi risc pielea şi încă bucuros, fără ca măcar să doresc banii ăştia. Cum te mai schimbă timpul! Sau poate că-i vorba de aerul Parisului... "

Clother de Ponthus şi ceilalţi doi ajunseră curând în strada Hache, o străduţă nu mai lungă de două sute de paşi şi destul de îngustă, trei călăreţi mergând unul lângă altul n-ar fi avut loc. Străduţa era mărginită de case curate şi liniştite, cu aspect aproape monahal, graţioase totuşi, cu uşile lor arcuite în partea de sus, cu ferestrele în formă de ogivă şi cu decoraţia zidurilor în care predomina voluta şi frunza de acant. Era unul dintre cele mai liniştite locuri din Paris şi cârciuma Porcul-care-înţeapă, cu firma ei

zgomotoasă şi ameninţătoare producea impresia unui soldăţoi rătăcit printre călugăriţe.

Stăpâna localului se numea Alcyndore.

Trecuse de treizeci de ani dar făcea parte dintre femeile care-şi păstrau silueta zveltă, nepăsându-i de vârstă. În ce priveşte figura, poate nu era o mare frumuseţe, dar era drăguţă şi seducătoare, având doi ochi magnifici dar neliniştitori prin fixitatea privirilor, în ochii ei nu se văzuse niciodată bucurie sau tristeţe. Râdea deseori, permiţând să arate două şiraguri de dinţi albi, mici şi ascuţiţi, dar ochii nu-i râdeau niciodată. Uneori chiar şi plângea, cu faţa ascunsă într-un şervet de mătase, dar în ochi nu-i apărea nici o lacrimă.

Totdeauna era fardată cu o grijă meticuloasă şi avea arta ei anume de a-şi aranja părul.

Imaginaţi-v-o deci pe Alcyndore, în corsajul ei de catifea, foarte decoltat, în fustă de mătase acoperită de bijuterii de un model ciudat, dar foarte frumos şi care soseau de nu se ştie unde, trimise de nu se ştie cine, la gât purtând un colier de rubine, cu degetele încărcate de inele, imaginaţi-v-o cu eternul ei surâs pe buze, dar nu şi în ochi, imaginaţi-v-o ca pe o prinţesă, sclipind de bijuterii şi apucând o tigaie în care urma să pregătească o omletă la focul uriaş din sobă.

Alcyndore era primitoare cu toată lumea, oricine ar fi fost, sărman sau bogat, ticălos în zdrenţe sau gentilom plin de dantele. Da, cu toată lumea. mai puţin muştele şi sergenţii jandarmeriei sau ai poliţiei.

Spionul putea să se deghizeze oricum ar fi crezut de cuviinţă.

Era de ajuns ca Alcyndore să-l privească un minut şi imediat îl descoperea.

Aştepta mai întâi ca spionul să ceară de băut, după care se apropia de el, surâzătoare, spunându-i pur şi simplu:

— Amice, trebuie s-o ştergi.

Omul se oţăra, spunea că-i dreptul lui să intre într-o cârciumă deschisă tuturor, amenința că se va plânge. Atunci

Alcyndore scotea din corsaj un pumnal cu mânerul împodobit cu pietre scumpe dar cu lama extrem de ascuţită, şi-i spunea:

— Porcul-care-în ţeapă! Fereşte-te de porcul care înţeapă!

Şi, pe legea mea, omul dispărea imediat.

Dispărea fiindcă începuse deja să circule tot felul de poveşti şi legende prin corpurile de gardă, în care se vorbea despre oameni care până la urmă ieşiseră. dar cu picioarele înainte!

Dar de unde naiba venea această, să nu-i zicem ură, deoarece luându-ne după indiferenţa ochilor ei, Alcyndore nu era capabilă nici de ură, nici de iubire, să spunem, pur şi simplu, de unde venea această aversiune încăpăţânată pe care Alcyndore o avea faţă de oamenii legii?

Cititorul, poate, e pe cale să se întrebe îngrijorat dacă nu cumva vrem să-i servim aici inevitabila dramă a tinereţii: nu, în nici un caz; e sigur că la mijloc este vorba de o dramă, o dramă tragică după cât se pare şi pe care numai puţini iniţiaţi din Curtea Miracolelor o cunoşteau – dar această dramă nouă ne este străină. Ştim numai că e vorba de un rege al Argot-ului şi pe care un comandant şef al jandarmilor jurase că-l va înjunghia ca pe un porc, cu gâtul deasupra unui hârdău pentru a-i aduna sângele. Înfricoşătoarea ameninţare se împlinise? Şi ce legătură putea să fie între frumoasa Alcyndore şi respectivul rege al Argot-ului condamnat să sângereze de viu ca un porc? Sunt întrebări la care nu am găsit nici un răspuns.

Omul cu cicatrice şi cel care nu se temea de nimic se duseră drept la Alcyndore şi-i spuseră câteva cuvinte în şoaptă, arătându-i pe Clother de Ponthus care tocmai se aşeza la o masă. Femeia îl privi cu atenţie câteva momente după care veni la el şi-i spuse în şoaptă;

— Sunteţi în siguranţă aici, pentru oricât timp doriţi. Înţelegeţi-mă bine: am spus în siguranţă şi aşa este.

După care se îndepărtă, mergând să supravegheze bunul mers al bucătăriei. Lurot şi Pancrace primiră de la seniorul

de Ponthus o răsplată atât de mare, încât îşi dublară mulţumirile, mulţumiri respinse de acesta cu o politeţe delicată.

Cei doi nu părăsiră cârciuma. Se retraseră într-un ungher mai întunecat şi începură să joace partida lor de zaruri, mai ales că acum aveau şi bani.

Clother de Ponthus îşi petrecu acolo restul zilei, plănuind plecarea şi călătoria, după aceea întoarcerea la Paris şi provocarea pe care i-o va adresa lui Loraydan.

Clother era vesel şi orele treceau repede.

Sosi şi noaptea. Clother cină cu poftă, lăudând bucătăria localului şi mulţumind din inimă stăpânei, după care, deoarece bătea de ora nouă, ieşi pe uşă.

Ajuns în străduţa întunecată, o luă la dreapta şi începu să meargă cu repeziciune.

În apropierea capătului străzii, în faţa sa, bubui o voce poruncitoare:

— Nu se trece pe aici!

Capitolul XIX Alcyndore.

În întuneric, seniorul de Ponthus zări o linie triplă de obiecte strălucitoare, suliţe sau halebarde. Fu sigur că toţi aceşti oameni se găseau acolo special pentru el. Dar îşi spuse că, poate, este vorba doar de un simplu rond de noapte. Oricum, îl năpădi sudoarea şi murmură: "Nu am dreptul să mă las arestat! Léonor, la ora unsprezece voi fi la tine!"

Făcu cale-ntoarsă şi retrecu prin faţa cârciumii ale cărei obloane trase nu lăsau să se strecoare nici o geană de lumină.

Fără să se grăbească ajunse în celălalt capăt al străzii unde-i fu dat să audă aceleaşi cuvinte:

— Nu se trece pe aici!

În el se dezlănţui o furie rece şi necruţătoare, dar instinctul îi spuse că trebuie să tacă. Dacă vocea i-ar fi fost recunoscută, poate că ar fi fost arestat pe loc.

Clother tăcu şi făcu cale-ntoarsă. În timp ce mergea, îşi spunea: "Fie. Strada-i încercuită. Dar de unde să ştiu că pe mine mă caută? După toate posibilităţile, comandantul jandarmilor nu cunoaşte locul în care mă aflu. Dacă l-ar fi cunoscut, de ce nu a venit în timpul zilei? Să vedem. Să las să treacă furtuna şi după ce-şi vor fi terminat treaba, plec şi eu. Cred că voi ajunge tocmai la timp la poarta Temple."

Era disperat.

Ştia prea bine că el era cel căutat şi nu un altul.

Şi într-o criză de durere care-i sfâşia inima strigă în sinea sa: "E pierdută! E pierdută!"

Fiindcă toată problema asta era: el, prins sau ucis, Léonor era pierdută. Cu o rapiditate înfricoşătoare o văzu în puterea lui Loraydan, o văzu cum se luptă împotriva lui Juan Tenorio, ca în noaptea trecută în parcul palatului d'Arrnnces. Îi văzu lacrimile, îi auzi strigătul disperat chemându-l în ajutor.

Un licăr de nebunie îi trecu prin capul înfierbântat şi cu o voce furioasă, aproape dementă, urlă în noapte:

— Loraydan! Loraydan! Loraydan!

— Aici sunt! răspunse o voce îndepărtată, impregnată de o bucurie sălbatică. Aici sunt, Ponthus! Ai puţină răbdare şi vin şi eu imediat.

Lucru ciudat: Clother nu-l auzi, tot aşa cum nu-şi auzise propriul strigăt.

"Cine să mă fi trădat? Se întreba el. Ban-Frumos? Poate. Ăştia doi? Şi asta-i posibil. Dar ce importanţă mai are cine m-a trădat? Sunt trădat şi ăsta-i principalul! Şi doar mi s-a spus să am grijă de puterile răului ce zac în Loraydan. Nu m-am păzit îndeajuns. N-am fost destul de convins că viaţa şi libertatea mea aparţin Léonorei, N-am iubit de ajuns. Numai eu sunt vinovat!"

După ce bătu în uşă, intră din nou în cârciuma a cărei uşă fu imediat zăvorâta. Alcyndore veni imediat:

— Ce vi s-a întâmplat? Aveţi o faţă de mort.

— Strada-i înconjurată de oamenii jandarmeriei, spuse maşinal Ponthus.

Alcyndore se întoarse spre Lurot şi Pancrace, adormiţi de acum, şi-i examina câteva clipe.

— Nu, nu ei sunt de vină, spuse ea. Şi, la urma-urmei, puţin contează vinovatul.

Stătu să se gândească puţin în timp ce-l supraveghea pe Ponthus a cărei faţă acum se înroşea, acum devenea palidă, după cum gândurile îl năpădeau.

— Nu sunteţi dumneavoastră omul care să se teamă le temniţă, de tortură sau de moarte, spuse ea rar. Şi totuşi, vă văd disperat. E vorba de dragoste, fără îndoială.

— Da! spuse Clother într-un suflet.

Şi, privind în jurul său, ca şi când ar fi căutat o cale, adăugă:

— Dacă aş fi avut bani ca un rege, i-aş fi dat pe toţi pentru a nu muri decât mâine.

— Credeţi că au venit să vă aresteze? întrebă Alcyndore.

— Sunt sigur!

— Ce pot face pentru dumneavoastră?

Şi cuvintele îl îmbărbătară pe Clother.

— O pană, spuse el. Şi hârtie. Cerneală. Repede.

Alcyndore se grăbi şi Clother începu să scrie: "Doamnă, vă puteţi încrede în omul care vă va aduce această scrisoare. Vă cer să plecaţi imediat, fără a mă mai aştepta. Vă voi reîntâlni imediat ce va fi posibil. Dacă credeţi că sunteţi viaţa mea, dacă credeţi că trebuie să vă păstraţi în viaţă, pentru mine, aşa cum şi eu cred că trebuie să mă păstrez în viaţă pentru dumneavoastră, atunci, doamnă, ascultaii-mă. Dacă plecap, mă salvaţi. Ascultaţi-mă, chiar dacă nu mă înţelegeţi; plecarea nu pe dumneavoastră vă salvează, ci pe mine."

Împături hârtia şi o sigilă fără grabă, cu gesturi precise.

Şi această hârtie o închise într-alta, pe care scrise: "Ban-Frumos, aşteaptă-mă până la miezul nopţii în apropierea porţii de la Temple. Dacă n-am sosit până atunci, du-te cu

litiera la palatul d'Arronces, dă-i doamnei d'Ulloa scrisoarea alăturată şi pune-te la dispoziţia ei pentru călătoria care trebuie să se facă imediat, fără nici o întârziere. Ban-Frumos, dacă mă asculţi orbeşte, îţi voi datora viaţa. Dar dacă şovăi, sper să trăiesc destul de mult ca să am ocazia să-ţi zbor creierii.

Clother, senior de Pontluts.

Reciti cele scrise şi sublinie grijuliu sfârşitul mesajului, începând cu cuvintele: Dacă şovăi.

"De ce această îndoială, care, de fapt, este o insultă" murmură el.

Şi cu voce tare:

— Aveţi un om sigur?

— Îl am pe Tournebroche care face mai mult decât un om în asemenea ocazii.

Şi, făcând un semn, se apropie un copilandru.

— Ascultă-l pe acest gentilom şi fă tot ce-ţi va spune.

— Te vei duce, începu Clother, la hanul Ghicitoarei unde vei întreba de un anume Ban-Frumos. Mă înţelegi?

— E obişnuit cu asemenea lucruri, spuse Alcyndore.

— Sigur că da, domnule! spuse şi Tournebroche.

— Dacă Ban-Frumos nu se află la hanul Ghicitoarei, vei întreba de el la madam Dimanche, a cărei locuinţă se află chiar în faţa hanului. Dacă nici acolo nu se află, te vei îndrepta spre poarta Temple unde vei vedea o litieră. Acolo îl vei găsi pe Ban-Frumos şi-i vei da hârtia asta.

Copilul luă hârtia, o ascunse în cămaşă şi-i răspunse:

— Ban-Frumos va primi scrisoarea în mai puţin de o oră.

— Poate că nu ştii că stradă-i înconjurată de jandarmi?

Tournebroche dădu din umeri, dispreţuind un asemenea obstacol şi dispăru.

Clother scoase un hohot de râs nervos, în timp ce-şi spunea, uşurat: "Acum e salvată!"

Alcyndore se îndreptă repede spre uşă, o întredeschise, aruncă o privire rapidă în stânga şi în dreapta, privi în

întuneric, ascultă tăcerea nopţii, după care se întoarse, spunându-i:

— Se pregătesc. În câteva minute vor fi aici. Ce veţi face?

— Voi ieşi, doamnă. Voi ieşi mulţumindu-vă şi asigurându-vă că nu vă voi uita niciodată. Voi ieşi şi o dată în stradă, mă voi arunca împotriva lor, încercând să trec. Adio, doamnă.

— Ia te uită! făcu ea, râzând, îmi spuneţi "doamnă", aşa cum îmi spun toţi borfaşii. Gentilomii îmi spun, pur şi simplu, Alcyndore. Nu sunteţi gentilom?

Clother tresări, invadat de gânduri amare. În sinea să îşi spunea: "Şi, la urma-urmei, cine sunt eu? Cine sunt? Dumnezeu ştie ce voi afla după ce voi descoperi caseta de fier în care Philippe de Ponthus a scris numele tatălui şi a mamei mele!"

Se cutremură.

— Adio, spuse el repede.

Şi se îndreptă spre uşă.

Dar Alcyndore îl apucă de braţ şi-i spuse cu o voce ciudată:

— Unde vreţi să vă duceţi?

— V-am mai spus, răspunse mirat Clother.

Mirat mai ales din cauza tonului cu care-i fusese pusă întrebarea şi de expresia de o batjocură infernală ce se citea pe chipul Alcyndorei.

Aceasta, cu un surâs înfricoşător, îi spuse aproape în şoaptă:

— Rămâneţi. Visam de mult să-mi închid cârciuma după o ultimă lovitură a mistreţului care înţeapă. Mi-aţi prezentat ocazia. Nu plecaţi. iată. deja e prea târziu pentru a mai ieşi!

— În numele regelui! se auzi de afară o voce puternică şi calmă, de un calm ce-ţi dădea fiori.

— Croixmart! Croxmart!

Numele trecu de la o masă la alta, după care, în cârciumă, se lăsă tăcerea.

Nemişcat, Clother murmură: "Fie! Mă voi bate aici, fiindcă trebuie să fiu liber, trebuie!"

Alcyndore deschise uşa larg.

Strada era luminată puternic de mulţimea torţelor. Şi în această lumină apăru un grup de temut: erau gărzile de jandarmi, în armuri, cu căşti, înarmaţi ca de război, cu halebardele în mână. În faţa gărzilor se aflau cinci sau şase gentilomi, printre care se puteau vedea domnii Sansac şi d'Essé, încadrându-l pe contele de Loraydan; în faţa acestora se aflau doi ofiţeri de poliţie şi un herald care purta însemnele regale; în spatele lor se ascundeau Fossoyeur şi Joli-Frisé; în faţa ofiţerilor şi a heraldului, chiar lângă uşă, îmbrăcat în catifea neagră, cu mâna pe garda spadei, ca o statuie a neîndurării, era comandantul şef al jandarmilor, monseniorul de Croixmart.

Cu o voce aspră, lividă de ură, Alcyndore întrebă:

— Ce vrei, comandante?

Croixmart îi făcu semn să tacă şi cu aceeaşi voce calmă:

— Retrage-te, femeie, trebuie să văd interiorul cârciumii.

Şi ea se dădu puţin într-o parte.

Bandiţii stăteau fiecare la locul lui; totuşi, unii dintre ei continuau să mănânce şi să bea. Cerşetorii erau de-acum stană de piatră şi aşteptau neliniştiţi.

Comandantul jandarmilor întrebă:

— În numele regelui, Clother, senior de Punthus, se află aici?

— El este, spuse Joli-Frisé. El este domnul senior.

Şi Clother, de la locul lui:

— Cine îndrăzneşte să vorbească în numele regelui?

— Eu, Honoré-Juste Prieur de Croixmart, comandantul jandarmilor regali. Voi sunteţi Clother, senior de Ponthus?

Făcând repede trei paşi înainte, Loraydan se alătură comandantului şi spuse:

— El este!

— Loraydan.

Strigătul înspăimântător ieşi din pieptul lui Clother.

— Da, eu! spuse acesta.

Aceeaşi criză de furie şi disperare care-l încercase mai înainte, se dezlănţui acum în mintea lui Clother. Se ghemui

ca pentru a sări. Dar în aceeaşi clipă văzu cum Croixmart face un semn oamenilor săi, care se dădură înapoi şi înţelese că manevrau pentru a-l scoate afară. Atunci se opri.

Cu un gest fulgerător îşi scoase spada şi spuse:

— Seniore comandant şi voi, domnilor care purtaţi spada de gentilom; ascultaţi-mă: îl acuz de laşitate pe contele de Loraydan, aici de faţă. În faţa voastră îi spun că nu are nici un drept de a mai purta pinteni şi spadă. Domnilor, încă odată îl acuz de laşitate pe contele Loraydan. Dacă vrea să spele această ruşine, îl provoc la duel, pe viaţă şi pe moarte, acum şi aici. Dacă voi fi ucis, scopul misiunii voastre va fi îndeplinit. Dacă-l voi ucide, jur să mă predau imediat. Loraydan, spada lui Ponthus te aşteaptă.

Ştergându-şi fruntea asudată, Loraydan răspunse cu o voce spartă:

— Puţină răbdare, seniore Ponthus! Va veni şi ora mea!

Şi imediat Loraydan dispăru din privirile lui Ponthus, ca de altfel şi dintr-ale comandantului jandarmilor.

În cadrul uşii apăru heraldul care, desfăşurând un pergament, începu să citească la lumina unei torţe ţinută de Fossoyeur:

— În numele regelui, Din ordinul monseniorului Croixmart, comandantul şef al jandarmilor, Eu, Pierre Arnaud, herald, îndreptăţit pentru aceasta.

Spunem spre ştiinţa tuturor:

Primo: e declarat trădător şi rebel domnul Clother, senior de Ponthus, dovedit că a adus jignire regelui, acuzat fiind pentru aceasta de lez-maiestate.

Secundo: Toţi sergenţii de jandarmi sau de poliţie sunt însărcinaţi cu arestarea acestui gentilom în orice loc s-ar afla el şi să-l prindă pe sus numitul senior şi să-l predea justiţiei regale: toţi supuşii acestui oraş sunt obligaţi să-l predea.

Terţio: Oricare va fi dovedit că a dat ajutor gentilomului de Ponthus, sau a încercat să-l sustragă cercetărilor, va fi declarat trădător şi rebel şi va fi supus, aceleiaşi pedepse.

Quatro: Se vor da trei sute de scuzi celui ce-l va preda, viu, pe seniorul de Ponthus şi jumătate din sumă celui care-l va preda mort.

Terţio şi mai ales quarto fuseseră citite cât se poate de rar şi cu voce tare.

Heraldul se retrase şi din nou, comandantul jandarmilor făcu un pas înainte.

Aştepta un minut în timp ce tăcerea nopţii cuprindea strada şi cârciuma. Nu se auzea decât câteva geamuri ce se închideau, deschise de vecinii prea curioşi şi care, văzând despre ce-i vorba, se retrăgeau cât mai discret posibil.

Ce mai aştepta Croixmart?

De la prima privire recunoscuse clientela care era răspândită pe la mese, în ciuda stingerii care se dase cu mult timp înainte. îi recunoscuse. erau înalţi demnitari ai Curţii Miracolelor. conţi, marchizi şi duci ai regatului Argot.

Aştepta. ei bine, aştepta ca trei sau patru dintre aceştia să sară asupra lui Clother de Ponthus şi să ceară recompensa promisă.

Se scurse aproape un minut într-o tăcere deplină.

Comandantul jandarmilor, ridicând nepăsător din umeri, continuă:

— Seniore de Ponthus, vă predaţi regelui?

— Am provocat un om la duel pe viaţă şi pe moarte, spuse de Ponthus. Ce poate crede regele despre mine, el care este un gentilom desăvârşit, dacă, în mod voit m-aş înfunda într-una din închisorile sale?

— Răbdare! strigă Loraydan.

— Hei! Voi ăştia de aici, atenţie! spuse cu asprime comandantul jandarmilor. Vreau să uit că v-am găsit aici şi că meritaţi cu toţii închisoarea pentru lucrul acesta.

Printre bandiţi se făcură auzite câteva râsete batjocoritoare.

— Tăcere! spuse Croixmart cu calmul său de maşină atotputernică. Cine vrea să iasă, e liber s-o facă fără nici o supărare din partea noastră.

Alcyndore începu să râdă, un râs înfricoşător, plin de o ură imensă.

— Şi cei ce vor să rămână, spuse ea, sunt liberi s-o facă, pe cuvântul meu. Cine vrea să plece? Cum! Nu vrea nimeni? Nu doriţi iertarea ce vi se acordă? Păcat, comandante! Şi voi, ăştia, cerşetorilor şi tâlharilor, ce mai aşteptaţi? N-aţi auzit că sunteţi iertaţi? Haide, plecaţi! Cum? Nu vreţi? Spuneţi în continuare nu?

Şi din nou se înstăpâni o tăcere înfricoşătoare.

Alcyndore nu mai râdea; cu voce gravă, spuse:

— Vezi, comandante? Porcul-care-înţeapă ascultă mai degrabă de tigrul care mângâie! Cine ar fi crezut? Cuvântul Alcyndorei e încă preferat. Şi cuvântul comandantului jandarmilor, ştii tu ce înseamnă pentru ei?

Scuipă la picioarele lui Croixmart.

— Ăsta-i cuvântul tău, câine!

Se dădu un pas înapoi şi-i trânti cu putere uşa în nas.

— Gărzi, comandă şeful jandarmilor, arestaţi pe seniorul de Ponthus şi pe toţi cei care se află înăuntru!

Capitolul XX În faţa gardului palatului d'Arronces.

Conform instrucţiunilor primite, copilul, Tournebroche, se duse drept la hanul Ghicitoarei. În ce priveşte trecerea barierei gărzii jandarmilor, pentru el a fost un joc. S-a apropiat pur şi simplu de ei, plângând cu sughiţuri:

— Un doctor! Un spiţer! Vă rog, spuneţi-mi unde pot găsi măcar un spiţer, moare mama!

— Un spiţer? făcu unul din soldaţi. Pe legea mea, îl ştiu pe şchiopul de Thomas, stă aici, aproape, lângă poarta Saint-Eustache. Tot el a făcut-o bine şi pe fetiţa mea. Hai, dă fuga, micuţule!

Deci, Tournebroche o luă la fugă şi ajunse repede în strada Saint-Denis, având şi norocul să-l găsească pe Ban-Frumos tocmai în momentul când acesta, călare pe calul ce-l cumpărase cu câteva ore mai înainte, trăgea de dârlogi calul lui Clother aflat până atunci în grajdurile hanului Ghicitoarei.

Asigurându-se că avea într-adevăr de-a face cu destinatarul scrisorii, îi dădu hârtia, spunându-i:

— Poftiţi, seniore Ban-Frumos. Sunteţi martor că am îndeplinit misiunea. Bună seara, domnule!

Şi plecă tot atât de repede, cum venise, lăsându-l pe esta aiurit.

Imediat se apropie de el Jacquemin Corentin.

— Dacă reuşeşti să mă faci să înţeleg ce glăsuieşte acest mesaj, îţi promit că voi spune peste tot că este adevărat!

— Ei, na! Pe sufletul meu, am citit. E surprinzător. Ascultă.

Şi-i citi de două ori la rând misiva lui Ponthus, lectură pe care Ban-Frumos o ascultă cu deosebită atenţie, întipărindu-şi în minte fiecare cuvânt. Când se sfârşi, Ban-Frumos murmură:

— Să mă ia dracu'.

— Fii liniştit, o să se întâmple şi asta, spuse Corentin.

— S-a întâmplat ceva. ce anume? Fir-ar să fie, trebuie să ascult de ordinul stăpânului meu fiindcă seniorul de Ponthus spune că de asta depinde viaţa lui. Trebuie şi totuşi, pe toate coarnele dracilor! Trebuie să ştiu ce s-a întâmplat! Jacquemin, te-am salvat de la stâlpul infamiei, îţi jur că voi mărturisi peste tot că e adevărul. Jacquemin, trebuie să te duci imediat în strada Hache, după care voi veni să mă găseşti la poarta Temple unde-mi vei spune ce se întâmplă la Porcul-care-înţeapă. Du-te, Jacquemin. Dacă faci asta pentru mine, îţi voi înapoia tot ce ţi-am câştigat.

— Mă duc! spuse Corentin liniştit.

Şi din partea lui, această promisiune era un mare sacrificiu deoarece don Juan îl amenințase cu o bătaie zdravănă dacă încearcă să se depărteze de han fie doar şi pentru o oră.

Ban-Frumos se sui din nou în şa şi se îndreptă spre staţia de trăsuri unde găsi litiera care-l aştepta gata de drum. La aproape o sută de paşi de poarta Temple, Ban-Frumos opri litiera şi începu să aştepte.

Puţin după ora unsprezece apăru şi Jacquemin Corentin.

Îi povesti că strada Hache e blocată la ambele capete de gărzile de jandarmi şi că-i fusese imposibil să treacă de ele.

— N-am văzut nimic, adăugă el, dar în schimb am auzit multe. Strada-i plină de zarvă, de strigăte de moarte. E sigur că se bat, se bat cu multă furie.

Ban-Frumos rămase tăcut.

— Ce spui despre asta? întrebă Corentin.

— Spui că strada Hache e burduşită de soldaţi?

— Până peste poate. Şi strigă toţi ca turbaţii că vor să-l omoare pe seniorul de Ponthus, bietul gentilom!

— Strigă, canaliile, strigă! De ce ai citit scrisoarea?

— Tu mi-ai cerut-o! Şi jură că o să-i facă de petrecanie.

— Of, Doamne! Ce necaz că nu pot. Dar de ce dracu' s-a'ntâmplat să te afli chiar acolo şi să-ţi dau să citeşti? Cine te-a rugat să fii acolo tocmai atunci?

— Păreai destul de mulţumit atunci.

— Şi ce crezi tu? Spune-mi-o de-a dreptul! Crezi că se va descurca?

— Vai! spuse Jacquemin, cred că la ora asta.

— Blestem! Şi să nu pot. Ce Dumnezeu te-a făcut să-mi citeşti scrisoarea aia care mă leagă de mâini şi de picioare, nefericitule?

— Păi, bine, chiar tu mi-ai cerut lucrul ăsta.

— Nu-i adevărat, mincinosule!

— Ban-Frumos, am impresia că aiurezi, spuse cu demnitate bietul Corentin.

— Aiurez, eu? Aiurez? urlă Ban-Frumos. S-a mai văzut o asemenea neruşinare? Stai puţin, să te mai văd vreodată legat la stâlpul infamiei. Vei vedea dacă voi mai mişca măcar un deget pentru tine.

Dar Corentin nu-l mai asculta de mult. Sărmanul o luase la fugă astupându-şi urechile pentru a nu mai auzi strigătele şi blestemele lui Ban-Frumos.

Abia când îşi dădu seama că Jacquemin nu mai e de faţă, Ban-Frumos conteni cu înjurăturile, dar continuă să se blesteme pe el însuşi.

"Îl voi răzbuna pe nefericitul senior de Ponthus, îşi puse el. Dar acum trebuie să-i execut ultimul ordin. Mort sau viu, contează pe mine. Fie că va trebui să lupt împotriva tuturor şi tot o voi duce pe doamna d'Ulloa în Spania."

Şi aşteptă până când orologiul din turnul Temple bătu ora douăsprezece.

"Nemernicul de Jacquemin mi-a citit: la ora douăsprezece fix! La drum, omule. Să mergem fără frică. Dracu' ştie ce se va mai întâmpla, dar trebuie să ascult de ordin."

Şi Ban-Frumos, însoţind litiera, ajunse curând la alatul d'Arronces.

Coborî din şa şi se apropie de poartă cu intenţia vădită de a o escalada; dar poarta se deschise imediat şi un om apăru, spunându-i:

— Am onoarea de a-l întâmpina pe seniorul de Ponthus şi de a-l conduce la dona Léonor care-l aşteaptă.

— Sunt trimis de seniorul de Ponthus, spuse Ban-Frumos şi trebuie să-i vorbesc imediat doamnei d'Ulloa.

— Veniţi, spuse majordomul, care-l recunoscu pe valetul lui Ponthus.

— Litiera aceasta, făcu Ban-Frumos, ca şi cei doi cai, nu trebuie să fie văzuţi pe stradă.

— Voi da ordin să fie introduşi în grajdurile palatului. Urmaţi-mă.

Câteva minute mai târziu, Ban-Frumos se afla în faţa Léonorei d'Ulloa care aştepta îmbrăcată în haine de călătorie.

— Sunteţi singur? întrebă ea cu o voce schimbată. Unde-i seniorul de Ponthus?

— Această scrisoare vă va lămuri pe deplin, nobilă doamnă.

Léonor o deschise repede şi o citi, cuvânt cu cuvânt. Când termină, era palidă. Întrebă cu voce sugrumată:

— Ce s-a'ntâmplat? Spuneţi-mi adevărul.

"Poate altul să vă spună, gândi Ban-Frumos, nu eu."

Şi cu voce tare:

— Pe legea mea, nobilă doamnă, nu ştiu decât atât: am primit ordinul să fiu aici cu litiera la miezul nopţii, iată-mă. Am primit ordinul de a vă înmâna scrisoarea, m-am executat. Am primit ordinul de a vă sta la dispoziţie în vederea călătoriei ce trebuie începută chiar din această clipă, aştept să vă urcaţi în litieră.

— Ei bine, spuse Léonor, nu mai plec.

Şi agită un clopoţel.

Jacques Aubriot apăru imediat.

— Acest om viteaz va rămâne în palat până când va sosi seniorul de Ponthus, îi spuse ea. Aveţi grijă să aibă o cameră bună şi să nu-i lipsească nimic.

— Nu vreţi să plecaţi? murmură Ban-Frumos sufocat. Dar, doamnă, Jacquemin Corentin mi-a citit că seniorul de Ponthus doreşte ca această călătorie să se facă imediat, fără nici o întârziere! Nemernicul m-a înşelat? Sau doar s-a lăudat că ştie să citească? Ce se întâmplă?

Léonor luă din nou scrisoarea, o citi şi-i spuse lui Ban-Frumos:

— Este exact cum aţi spus. Dar nu voi pleca. Fiţi liniştit, îmi iau orice răspundere.

— Dar. dar. dacă seniorul de Ponthus o ia pe drumul spre Spania, crezând că vă va întâlni, în timp ce dumneavoastră rămâneţi aici, până unde o să meargă aşa?

— Fiţi liniştit, spuse Léonor. Seniorul de Ponthus, de cum va putea să se mişte liber, va veni drept aici.

— Şi eu trebuie să rămân în palat?

— N-aţi primit ordinul de a-mi sta la dispoziţie?

Nemaiavând ce spune, Ban-Frumos îl urmă pe majordom.

În această noapte, Léonor nu putu să doarmă. Nici măcar nu urcă în camera ei. Rămase în sala de primire, aruncând din când în când câte o privire spre scrisoarea lui Ponthus, ascultând tăcerea nopţii, luptând împotriva spaimei şi a disperării.

Când se lumină de ziuă, ieşi din sală şi nici măcar nu-şi dădu seama că se clatină şi că acrul tare al dimineţii o

înfioară.

Merse până la poarta palatului pe care o întredeschise şi rămase acolo timp îndelungat, ascultând cu speranţa că ceva se va întâmpla pe drumul spre Corderie.

Şi deodată, pe la ora zece dimineaţa, unul dintre zgomotele străzii începu să se amplifice şi să se apropie de palatul d'Arronces în faţa căruia se opriră curând trei călăreţi escortaţi de opt jandarmi şi urmaţi de aproape treizeci de gură-cască din partea locului.

Doi dintre călăreţi sunară din trompete.

O tăcere apăsătoare cuprinse mică ceată.

Atunci, al treilea călăreţ care purta livreaua cu însemnele regale, desfăşură un pergament şi începu să citească cu voce tare.

Era heraldul regelui.

Şi ceea ce citea el în numele regelui nu era altceva decât scrisoarea care-l declara pe Clother de Ponthus trădător şi rebel, dovedit de crimă de lez-maiestate şi prin care se cerea supuşilor fideli să-l predea viu contra a trei sute de scuzi, sau mort, pentru jumătatea sumei.

Un bărbat urmărise toată această scenă.

După ce mulţimea se împrăştie şi călăreţii plecară, privirile sale nu o mai slăbiră pe Léonor. O văzu clătinându-se şi căzând, dar nu făcu nici o mişcare pentru a-i veni în ajutor.

Cel care pândea astfel, nu era altul decât Amauri, conte de Loraydan.

Văzând-o căzând, murmură:

— Atinsă! Atinsă drept în inimă! Da, totul îmi merge de minune şi fiica bravului comandor va şti şi ea ce înseamnă să-l. Pe cuvântul meu, n-o urăsc. Dar de ce mi s-a aşezat în drum? Nenorocire ei, mai ales că-l iubeşte pe mizerabilul ăsta! Nenorocire ei şi pentru faptul că este iubită de el! Haide, e timpul să văd ce se mai întâmplă în strada Hache.

Dar în acest moment uşa locuinţei lui Turquand se deschise repede şi Béreng?re alergă spre Léonor. Era

însoţită chiar de Turquand şi urmaţi de trei sau patru servitori.

Contele de Loraydan auzi câteva ordine scurte şi văzu cum Léonor este ridicată şi dusă. dusă în locuinţa lui Turquand!

Şi-n acelaşi timp, acesta intră în parc – fără îndoială, pentru a-i înştiinţa pe servitori de ce se întâmplase şi că stăpâna lor se află în siguranţă la el acasă.

Amauri de Loraydan rămase nemişcat, buimăcit de f cele văzute.

Léonor d'Ulloa se afla la Béreng?re! Ce lovitură groaznică! Şi-şi spuse: "Sunt pierdut. Fiica comandorului îi va vorbi despre mine. Îi va spune că, din ordinul regelui, sunt logodit cu ea. Sunt sigur că-i va spune! Nimic nu o poate opri să nu-i spună. Sunt pierdut. Totul e pierdut. Şi Béreng?re şi averea ei. Totul se va prăbuşi. Ce-mi rămâne de făcut?"

Se dădu înapoi câţiva paşi, adăpostindu-se într-un fel de cocioabă din spatele locuinţei lui Turquand şi i fără a-şi mai lua nici un mijloc de precauţie, scoase un fluier de argint şi dădu un semnal puternic. Două minute mai târziu apărea şi madam Médarde, îndreptându-se direct spre cabană.

— Străina asta, pe care tocmai au dus-o în casă, nu trebuie lăsată nici măcar un minut singură cu Béreng?re, spuse Loraydan. Mă înţelegeţi? Nici o vorbă nu trebuie să-şi spună. Să fiţi tot timpul între ele. Asta-i pentru fericirea logodnicei mele. M-aţi înţeles?

— Aşa va fi, monseniore. Iubita mea copilă, pentru fericirea ei aş face orice, spuse cu sinceritate Médarde. Aşadar, această nobilă doamnă este periculoasă?

— Da! Şi pentru a-i asigura fericirea, pentru a îndepărta pericolul, trebuie să o hotărăşti pe Béreng?re să vină să vorbească cu mine, dar nimeni să nu afle. Trebuie! Înţelegi? Trebuie! Ştii, femeie, ce ţi-am promis.

— Banii nu înseamnă nimic pentru mine, spuse Médarde, dar totuşi privirea i se aprinse. Fericirea copilului e totul pentru mine. I-am vorbit şi am sfătuit-o în fiecare zi. Dar încă se mai codeşte. şi se miră.

— Nu trebuie să se mai mire. Nu trebuie să mai ezite…

— Încă două trei zile şi se va hotărî, poate. vă iubeşte atât de mult.

— Ei bine, de cum se va hotărî, trimite imediat după mine la palat, sau mai degrabă vino chiar dumneata. Dacă nu mă vei găsi acolo, ordonă-i valetului meu să mă caute imediat. Va fi de-ajuns. În aceeaşi noapte voi fi aici, în cocioabă asta, între zece şi unsprezece.

Şi Loraydan continuă, sfârşind convorbirea:

— Femeie, ca să vezi că gândurile mele sunt cinstite, vei fi de faţă la convorbirea mea cu Béreng?re. Trebuie să fii de faţă şi să mă ajuţi s-o salvez.

— Da! spuse Médarde, liniştită de-acum. Vă voi ajuta din toată inima, chiar de-ar fi să-mi dau viaţa pentru asta.

— Madam Médarde, vei fi răsplătită regeşte.

— Nu pentru asta o fac, monseniore.

Şi privirile-i luciră.

— Madam Médarde, suma pe care v-am promis-o.

— Este o sumă uriaşă, monseniore!

— O dublez!

Médarde primi vestea că pe o lovitură de măciucă. Deja începuse să-şi facă în minte tot felul de calcule.

Loraydan părăsi cocioaba şi se strecură de-a lungul gardurilor vii până când, ajuns în dreptul unei spărturi, trecu dincolo şi curând ajunse chiar la palatul său. Brisard se afla acolo.

— Ai cumpărat chingile alea? întrebă Loraydan.

Brisard intră în grajd şi se întoarse cu o pereche de chingi noi-nouţe pe care le arătă stăpânului său.

— Bine, spuse contele. Acum ascultă-mă cu atenţie, caraghiosule. În fiecare seară, la ora şapte voi fi aici. Mâine, poimâine, sau poate chiar mai repede, va veni o femeie aici, la palat. Nu-ţi va spune decât atât: "E timpul." Îmi vei da imediat ele ştire. Ai reţinut cuvintele?

— E timpul, repetă Brisard.

— Foarte bine. Ascultă. Dacă nu uiţi şi-mi dai imediat de ştire, te aşteaptă un scud de aur. Dar dacă din nenorocire o să uiţi, te leg gol-goluţ de inelul ăsta şi-ţi trag o mamă de bătaie cu chingile astea până nu vei mai avea piele pe tine.

Brisard rămase zăpăcit de tot ce auzise. Liniştit din partea asta, Loraydan ieşi în grabă şi, rânjind, îşi spuse: "Şi acum în strada Hache!"

Capitolul XXI Logodnica lui Clother de Ponthus.

Era aproape ora şase dimineaţa şi tocmai se terminase cel de-al patrulea atac. Focurile pe care soldaţii le aprinseseră în timpul nopţii pentru a se încălzi aruncau străluciri sinistre asupra scenei din faţa cârciumii Porcul-care-înţeapă, dând la iveală uşa smulsă din balamale, ferestrele de la parter sparte şi o grămadă de alte rămăşiţe: geamuri sparte, mese făcute bucăţi, fiare răsucite, câteva pumnale, două sau trei halebarde şi şuvoaie de sânge.

Unsprezece soldaţi morţi şi patru răniţi: acesta era ora bilanţului celor patru atacuri din timpul nopţii.

Cât despre oamenii din cârciumă, nu se ştia nimic despre ei.

Nu se ştia nici măcar dacă seniorul de Ponthus mai trăia.

Comandantul jandarmilor nu avea nici măcar o zgârietură. Şi cu toate acestea, la fiecare atac el se afla în frunte.

După ce şi cel de-al patrulea atac eşua, soldaţii fiind aruncaţi în stradă, Fossoyeur îl luă deoparte pe Joli-Frisé şi-i spuse încet:

— Nobilul conte de Loraydan se pare că-i foarte emoţionat. Lucru curios: mirosul sângelui îi dezleagă limba aşa cum mie mi-o dezleagă mirosul vinului. Pe sufletul meu, parcă-i beat.

— Ei, şi? îl întrerupse Joli-Frisé, neîncrezător.

— Cum, ei şi? Beţia te face palavragiu. În noaptea asta a povestit la trei dintre prietenii săi multe lucruri. lucruri pe care eu le-am auzit. Şi am mai auzit şi alte cuvinte spuse de stăpânul nostru, monseniorul de Croixmart, Dumnezeu să-l aibă în pază.

— Ce-ai auzit?

— Din nefericire pentru mine, trebuie să fim doi, sau, poate, cine ştie, chiar trei.

— Ba deloc! spuse indignat Joli-Frisé. Şi doi sunt prea mulţi. Spune-mi prietene, ce-ai auzit?

— Din suma totală, vreau cinci mii de livre în afară de partea mea.

— Să dea ciumă-n tine, sceleratule!

— Asta este. Adio, Joli-Frisé.

— Stai, prietene! Cinci mii de livre în afară de partea ta.

— Bine, jur! Şi acum, spune-mi ceai auzit.

— Degeaba! suspină Fossoyeur. Am să-ţi spun totul, în amănunt: dacă seniorul de Ponthus e ucis în luptă, ne luăm adio de la tot. Dar dacă reuşeşte să scape şi Dumnezeu poate că-l ajută, e un gentilom de ispravă, trebuie să-l prindem şi încă viu.

— Cum? Unde? Spune odată, nefericitule!

— Cum? spuse Fossoyeur. Poate că sunt prea prost ca să-ţi explic cum trebuie, dar o să vezi. Unde? Păi acolo unde va trebui să vină să fie prins. Acolo unde va veni, chiar dacă va fi pe moarte, chiar dacă va fi nevoit să se târască, acolo îl vom prinde! Urmează-mă!

Câteva ore mai târziu la palatul d'Arronces:

De cum îşi recapătă cunoştinţa, Léonor d'Ulloa se întorsese înapoi, la palat şi urcase în camera ei. Acum părea foarte calmă, figura îi era mai vioaie şi ochii-i străluceau. Dar totul nu-i decât aparenţă. Inima-i este sfâşiată de groază şi prin minte-i trec fel de fel de planuri cu o viteză pe care numai disperarea ţi-o dă şi dintre care numai unul i se pare realizabil. Deci îl va pune în practică.

Se îmbrăcă în grabă, dar fără a uita nici un detaliu al costumului de ceremonie. Şi când termină cu îmbrăcatul, apăru ca o tânără nobilă madrilenă într-o zi de recepţie la curtea lui Carol Quintul, încât camerista nu-şi poate opri o exclamaţie de admiraţie.

— Oh! Doamne, cât de frumoasă sunteţi!

Léonora surâse şi aruncă o privire în oglindă.

Observând că e gata să lăcrimeze, îşi duse batista la ochi şi murmură:

— Nu, nu, fără lacrimi, trebuie să fiu frumoasă, trebuie.

Jacques Aubriot apăru în uşă:

— Pregăteşte-mi litiera, aceea cu perdele de brocart pe care tatăl meu a comandat-o special pentru recepţiile de la Luvru.

— În câteva minute totul va fi gata! răspunse majordomul. Da, doamnă, au sosit la palat doi pelerini din ţările nordului care se îndreaptă spre Roma pentru a-l vedea pe Sfântul Părinte şi ne roagă să Ie oferim adăpost.

— Sunt bineveniţi. Poate că rugăciunile lor. vedeţi să nu le lipsească nimic şi spuneţi-le că în palatul d'Ulloa pot rămâne cât timp vor.

Şi majordomul ieşi pentru a îndeplini ordinele. Câteva clipe mai târziu coborî şi Léonor. În vestibul dădu de Ban-Frumos care o aştepta.

— Sunt sigură că ştiţi unde se află seniorul de Ponthus. Spuneţi-mi imediat.

Ban-Frumos rămase uluit.

"De unde naiba ştie? Cine i-o fi spus?"

Léonor nu ştia, dar era sigură. Nimeni nu-i spusese nimic, dar dragostea e mai puternică decât orice.

— Ei bine, spuse Ban-Frumos, este. sau mai degrabă era în noaptea trecută, în strada Hache împreună cu Lurot-cel-fără-frică şi cu Pancrace-cel-cu-cicatrice la cârciuma Porcul-care-înţeapă, la Alcyndore, doamnă. E un adăpost destul de bun, având în vedere că poate omorî spionii poliţiei de la o sută de paşi. Sărmanul gentilom cred că a fost trădat fiindcă blestematul de Jacquemin Corentin mi-a spus că strada era plină de gărzi şi toţi erau puşi pe moarte.

— Trebuie să mergeţi în strada Hache, spuse Léonor.

— Mă duc, pe legea mea şi lângă el, cu pumnalul în mână.

— Nu, îl întrerupse Léonor, nu trebuie să vă lăsaţi ucis şi nici arestat. Trebuie să aflu ce s-a întâmplat. Duceţi-vă să

vedeţi şi să ascultaţi, după care vă veţi întoarce şi-mi veţi spune totul.

Ban-Frumos o luă repede din loc în timp ce Léonor urcă în litieră, salutată până la pământ de cei doi pelerini. Şi lucru curios, unul dintre ei se luă după litieră, urmărind-o de la depărtare, După ce traversă Parisul, litiera ajunse la Luvru şi se opri în faţa porţii din strada Saint-Germain-l'Auxerrois. Léonor se prezentă ofiţerului de gardă care o ajută să coboare şi o conduse într-o anticameră unde se afla comandantul garnizoanei palatului.

Domnul de Bervieux, el era comandantul, o rugă pe Léonor să aştepte câteva secunde şi se grăbi să intre în cabinetul regal. După un minut, el însuşi o conduse în faţa regelui care, pe un ton sever, îi spuse:

— Aţi venit să-mi spuneţi că-n cele din urmă cedaţi rugăminţilor sărmanului Loraydan?

Léonor se apropie de fotoliul în care era aşezat regele şi, căzând în genunchi, îi spuse cu o voce rugătoare:

— Sire, am venit să cer dreptate Maiestăţii Voastre.

Francisc se aplecă şi luând-o de mână, o ridică repede.

— Despre ce dreptate-i vorba? Vorbiţi fără teamă. Comandorul, tatăl vostru, ne-a adus multe servicii importante aşa că fiica lui are tot dreptul la bunăvoinţa noastră regală. Dreptate pentru ce? Pentru cine?

— Dreptate pentru Clother, senior de Ponthus.

— Pentru acel rebel?

Şi Léonor, cu o simplitate tragică:

— Pentru logodnicul meu, Sire!

— Deci Loraydan a avut dreptate? Nu pot crede că Léonor d'Ulloa şi-a putut uita datoria şi că s-a îndrăgostit de un mizerabil pe care-l aşteaptă călăul. Cum! Îndrăzniţi să spuneţi că sunteţi logodnica acestui om? Vă dau opt zile de gândire, după care mă veţi anunţa prin logodnicul vostru, contele Amauri de Loraydan, că aţi sfârşit cu nebunia de a vă coborî până la un asemenea trădător.

Léonor se îndreptă cu demnitate. Cu privirea sa limpede şi vitează îl priveşte pe Francisc I.

— Sire, spuse ea, vă cer dreptate pentru soţul meu. Clother senior de Ponthus. Neg, chiar şi vouă, dreptul de a-l declara pe seniorul de Ponthus trădător. Pun drept gaj pentru el tot ce posed în Spania şi în Franţa, inclusiv numele d'Ulloa. Pentru aceasta vă cer dreptate deplină.

— O veţi avea!

Aceste cuvinte le rosti cu o voce întunecată, care începea să-i tremure de furie, după care adăugă:

— În întregime: judecătorii vor decide. Ferească Dumnezeu să credeţi că pun la îndoială cuvântul vostru, sprijinit de un asemenea gaj. Dar autoritatea regelui trebuie respectată. Seniorul de Ponthus va fi judecat. Nevinovat, va fi pus în libertate. Vinovat, va fi condamnat. Puteţi pleca, doamnă.

Léonor nu se înşelă: suna a condamnare, a condamnare la moarte.

Şovăi o secundă, gata să implore. Dar nu! Nu iertare a venit ea să ceară, ci dreptate. Se înclină în faţa regelui aşa cum o cerea ceremonialul curţii şi cu o voce hotărâtă spuse:

— Fiica comandorului d'Ulloa e sigură, începând din această zi, că nu se poate aştepta la dreptate din partea regelui Franţei.

Drept orice răspuns, Francisc I se întoarse spre comandantul gărzilor sale care, impasibil, asistase la toată această scenă.

— Bervieux, spuse el, audienţa s-a terminat. Condu-o pe fiica comandorului d'Ulloa pe care vărul meu, împăratul Carol, a încredinţat-o grijii mele, înainte de a-mi pune mai mult răbdarea la încercare. Până când rebelul Clother de Ponthus va fi arestat, ai grijă să nu mai iasă din palat. Duceţi-vă, doamnă; dacă mai persistaţi în atitudinea voastră ciudată, voi fi nevoit, spre marele meu regret, să vă consider şi pe dumneavoastră tot o rebelă.

Lucru curios: Léonor părăsi Luvrul mai puternică decât intrase. Va lupta împotriva tuturor, chiar şi împotriva judecătorilor pentru a-l apăra pe cel pe care-l numise soţul său.

În faţa porţii palatului d'Arronces erau postaţi soldaţi: Léonor era prizonieră. Nu le dădu nici o atenţie. Dar forţele îi erau la capăt. Se refugie în capelă şi începu să se roage.

Dar nu îngenunche nici în faţa altarului, nici în faţa sarcofagului comandorului: îngenunche în faţa plăcii de marmură pe care se afla gravat numele Agnes de Sennecour!

Şi iată cum îşi începu rugăciunea:

— O, tu, care ai murit înşelată fiind de regele Francisc I, o, tu, cea care ai fost înmormântată de Philippe de Ponthus.

Capitolul XXII Regina Argotului.

Era într-o zi de duminică.

Duminică, prima zi din februarie a anului 1540.

Parisul află fără prea multă emoţie că gărzile domnului de Croixmart se bătuseră întreaga noapte pentru a pune mâna pe câţiva rebeli aflaţi într-o cârciumă din stradă Hache: Parisul era obişnuit cu asemenea încăierări.

Acum Croixmart se pregătea pentru asaltul final. Dăduse toate ordinele necesare ofiţerilor săi. Îşi împărţise gărzile în grupe care, rând pe rând trebuiau să ia cu asalt cârciuma. În acel moment, din cârciumă ieşi o femeie. Se opri o clipă în faţa uşii prăbuşite şi se îndreptă apoi spre comandantul jandarmilor.

Femeia era palidă şi se clătina, dar era stăpânită de o hotărâre de neînduplecat.

— Uite că a apărut una, spuse Croixmart. Arestaţi-o şi duceţi-o imediat la spânzurătoarea de la Hale. Ordinul regelui!

Femeia făcu un gest tragic: dintr-o smucitură îşi sfâşie rochia lăsându-şi gâtul gol şi cu un deget arătă o rană adâncă din care sângele continua să curgă, spunând printre horcăituri:

— Degeaba, comandante. Nu voi ajunge până la Hale. În câteva minute mor.

Croixmart reţinu gărzile care tocmai se repezeau spre ea.

— Ce vrei? tună el.

— Monseniore, spuse ea, Alcyndore m-a trimis. Vrea ca unul din ofiţerii voştri să meargă la Porcul-care-înţeapă, să-i arate nu ştiu ce.

Şi se prăbuşi. Dar, ridicându-se pe mâini, continuă:

— Mi-am îndeplinit comisionul şi sunt mulţumită. Alcyndore mi-a dat mereu să mănânc atunci când mi-era foame şi să beau când mi-era sete.

Făcu un efort uriaş pentru a mai rezista câteva momente, şi, cu o voce înfricoşătoare, strigă:

— Trăiască regina Argot-ului!

După acest ultim efort, căzu moartă.

Cadavrul fu ridicat şi dus de acolo, în timp de Croixmart spunea ofiţerilor săi:

— Ce naiba o mai vrea şi afurisita aia?

— Monseniore, spuse unul dintre ci, poate că vrea să ne predea rebelul. Dacă-mi ordonaţi, mă duc eu.

— Nu, eu mă voi duce, spuse acesta.

Făcu câţiva paşi, după care se întoarse spre ei şi le spuse:

— Dacă nu mă întorc în douăzeci de minute, atacaţi. Şi mai ales nu uitaţi că seniorul de Ponthus trebuie prins de viu.

Şi intră.

Înainta printre sfărâmăturile de mese şi scaune şi se apropie de Alcyndore. Aceasta era că întotdeauna, cu surâsu-i ascuţit pe faţa, neavând nici o expresie în ochi, cu degetele pline de inele iar rochia-i de mătase verde părea că nici măcar nu fusese atinsă.

Stătea în picioare, în faţa bandiţilor şi femeilor care respinseseră cele patru atacuri din timpul nopţii.

Toţi aceştia erau aliniaţi în ordine: numai că erau întinşi pe jos, cu capul spre perete, toţi ţepeni, cu ochii daţi peste cap. erau morţi.

Unii muriseră în timpul atacurilor, alţii ca urmare a rănilor primite.

Printre aceştia se afla şi Lurot-fără-de-teamă, care de acum nici că se mai temea de cineva. Pancrace-cu-cicatrice nu se afla întins pe jos.

Râzând, Alcyndore făcu o reverenţă lui Croixmart spunându-i:

— Chiar tu ai venit, comandante? Câtă onoare pentru biata mea cârciumă. Haideţi, domnilor conţi, marchizi şi duci ai regatului Argot, salutaţi-l pe comandantul şef al jandarmilor celuilalt regat. Nu? Iertaţi-i, comandante. Te vor saluta atunci când vei merge să-i întâlneşti în iad.

Croixmart continua să rămână nemişcat, pe faţa lui necitindu-se nici dispreţ, nici mânie. Alcyndore continuă:

— Oamenii tăi au avut ceva de lucru, ce-i al lor i-al lor. Acum nu mai suntem decât trei în viaţă: eu, Alcyndore, acela care este pivnicerul meu şi celălalt, care nu este din regatul Argot. e din regatul tău.

Şi făcu un gest la care, întorcându-se, Croixmart îl văzu pe Clother de Ponthus.

Hainele-i erau sfâşiate, dar nu era rănit, mai puţin o zgârietură la braţ. Pe figură-i stăruia un aer straniu pe care surâsul ascuţit nu reuşea să-l îndulcească. În mână ţinea mai multe spade şi mâna-i era roşie de sânge.

Comandantul deschise gura ca pentru a-i vorbi, dar tăcu. Clother îl privea fix. Croixmart îşi întoarse capul şi rămase gânditor câteva momente. După care dădu din umeri, ca şi când ar fi vrut să spună că nu face decât să se supună unui ordin atacând pe acest gentilom căruia nu-i putea fi reproşat nimic.

Se întoarse spre Alcyndore:

— Femeie, dacă până-n douăzeci de minute nu ies de aici, vor ataca. Grăbeşte-te, timpul presează. Ce vrei să-mi arăţi?

Alcyndore surâse şi începu să se joace cu inelele:

— Voiam să-ţi spun, comandante, că nu mai suntem în viaţă decât trei oameni. În ce priveşte ceea ce vreau să-ţi

arăt, dacă eşti curios trebuie să coborî acolo.

Şi cu un semn îi arătă uşa de la pivniţă. Oricât ar fi fost de stăpân pe el, Croixmart avu un gest de neîncredere.

— Coborâţi, domnule, răspund eu pentru viaţa voastră.

Comandantul se întoarse spre seniorul de Ponthus şi-l salută cu gravitate. După care începu să coboare urmat îndeaproape pe Alcyndore.

Pivniţa era uriaşă, uscată şi perfect aerisită. Se compunea din trei încăperi succesive. Se putea trece dintr-una într-alta prin nişte treceri arcuite, neînchise de nici o uşă, excepţie tăcând ultima încăpere care avea o uşă de fier. dar care acum se afla larg deschisă.

Croixmart văzu că primele două încăperi erau slab luminate, lumina venind din cea de-a treia şi ultimă, încăpere.

— Aici, spuse Alcyndore cu a volubilitate de vrăbiuţă şi cu o evidentă mândrie de bună gazdă, aici, în butoaiele astea uriaşe se află vinuri de peste tot; sunt din cele mai bune; la Alcyndore totdeauna s-au servit vinuri bune. Hai, vino, comandante, adăuga ea, trecând în a doua încăpere. Aici ţin vinurile din Burgundia: vezi sticlele astea: sunt unele care au chiar mai mult de douăzeci de ani. Vrei să guşti? Nu? Cum vrei. De altfel, te-aş sfătui mai degrabă pentru lotul acesta ce mi-a fost adus din ţinutul Loirei. Vouvray şi Saumur. Sau poate că-ţi place mai mult cele din Champagne? Sau din Bordeaux. ce preferi?

— Grăbeşte-te, spuse Croixmart. Cele douăzeci de minute trec.

— Ei şi! Lasă-le să treacă, comandante. Lasă să curgă vinul. Lasă să curgă sângele. Uite, vezi, am aici trei butoiaşe care mi-au fost aduse tocmai de la Alicante, din Spania şi ăla de la Malaga. Vinurile din Spania, dragul meu, sunt pentru un buchet, trandafirul. Şi acum să-ţi arăt capodopera pivniţelor mele.

Şi intră repede în cea de-a treia încăpere.

Croixmart o urmă şi iată ce văzu:

Cincisprezece butoiaşe zdravene se aflau îngrămădite, unul peste altul, aranjate în formă de piramidă până în tavan. Rândul de jos număra cinci butoiaşe, următorul, patru şi aşa mai departe.

Simetria piramidei era menţinută de traverse de fier care, implântate în sol, se uneau sub plafon.

În faţa acestui ciudat eşafod se afla o măsuţă şi un taburet.

Pe măsuţă se aflau două lumânări de ceară mai multe sticle şi un pahar.

Pe taburet se afla aşezat un om, un om care nu-şi întoarse capul atunci când intră Croixmart. Stătea acolo liniştit, ca un băutor sinistru şi tăcut, golind dintr-o sorbitură paharul plin, cu un aer de satisfacţie.

Nu era altul decât Pancrace-cu-cicatrice.

— Aici se află cel mai bun vin al meu, spuse Alcyndore. Am lăsat să se scurgă puţin din el pentru a-i putea admira culoarea. Priveşte.

Luă una dintre lumânări şi o apropie de sol. până la o dâră lungă de pulbere răspândită în faţa celor cinci butoiaşe de la bază, butoiaşe care erau unite legate între ele prin cinci fitile, câte un fitil de fiecare butoiaş.

Şi tocmai deasupra acestei dâre de pulbere îşi plecă Alcvndore lumânarea: dacă Alcyndore ar fi apropiat-o mai mult, totul ar fi sărit în aer.

Cele cincisprezece butoiaşe erau pline, toate, cu pulbere.

Ciudata piramidă nu era decât o mină formidabilă. Ridicându-se liniştită, Alcyndore puse lumânarea pe masă şi spuse:

— Am pregătit asta de multă vreme. Nu te nelinişti, pulberea e bună, am avut grijă s-o verific.

Ridică ochii spre tavan.

— Chiar sub strada Hache. Un singur cuvânt strigat de mine, de sus şi pivnicerul meu va da foc pulberii. Şi atunci, Alcyndore, comandant, gărzi, cadavre şi toţi cei ce mai trăiesc, toţi împreună se vor înălţa… Vino, comandante.

Când ajunseră în cârciumă, Alcyndore, cu faţa crispată şi cu vocea plină de ură, îi spuse:

— Acum poţi să dai ordinul de atac.

Comandantul ieşi din cârciumă.

Clother de Ponthus se apropie de Alcyndore.

— Am auzit totul, îi spuse el.

— Excelent, domnule, îi răspunse ea făcându-i o reverenţă graţioasă. Lăsaţi-mă să vă privesc puţin. Asta mă mai relaxează, o figură ca a voastră, după ce am fost nevoită s-o suport pe cealaltă.

— Am auzit totul, continuă Ponthus. Deci la această muncă infernală aţi folosit în timpul nopţii mai mulţi din oamenii voştri?

— Sigur. Trebuiau transportate butoiaşele, trebuiau aranjate, consolidate, în fine, trebuiau făcute toate pregătirile pentru marele salt al comandantului şi gărzilor sale,.

— Ascultaţi-mă, doamnă. Nu-i vorba numai de comandant şi de gărzile sale. Mal e vorba şi de locuitorii din împrejurimi. Sunt femei, copii. Nu vreau!

— Nu vreţi? făcu râzând Alcyndore.

— Nu. Şi chiar dacă domnul Croixmart ar ordona acestor oameni să-şi părăsească locuinţele, toi n-aş fi de acord! Asemenea lucruri nu-mi fac plăcere. Să mă bat cu un om, faţă în faţă, da. Dar în ce priveşte ceea ce aţi pregătit dumneavoastră, sunt hotărât să împiedic cu orice preţ.

— Aţi face asta? întrebă Alcyndore pe un ton ciudat

— O voi face! spuse Ponthus.

— Inutil!

Şi-i apucă cu blândeţe mâna, spunându-i pe un ton şi mai blând:

— Sunt fericită că am luptat pentru dumneata,., veniţi.

Şi coborî în pivniţă, urmată de Clother. Mergea repede, aproape că alerga. Cuprins de un presentiment înfricoşător, Clother voi s-o ajungă din urmă şi ţâşnU Prea târziu! Prea târziu! Şi într-o viziune de coşmar care avu durata unui

fulger, în timp ce inima aproape încetase să-i mai bată, în timp ce, cu ţin suprem efort, murmură: "Adio Léonor!" văzu, da, văzu cum Alcyndore apucă cu violenţă lumânarea, se aplecă, o apropie de dâra de pulbere. pulberea pâlpâie şi se aprinse brusc, într-un nor de fum negru. Clother îţi închise ochit şt repetă: "Adio, Léonor!" Te-am iubit."

De-abia ieşit din cârciumă, comandantul dădu câteva ordine. În câteva cuvinte scurte, explică situaţia locotenentului său, domnul de Parsac:

— Femeia asta a pregătit o mină. Trebuie s-o surprindem printr-o acţiune fulger. Zece soldaţi să mă urmeze, pentru moment sunt suficienţi. Eu voi merge. Taci: e misiunea mea. Ascultă: dacă are timp să dea foc la mină, imediat după explozie vei năvăli printre ruine şi vei cerceta totul: sunt sigur că există o ascunzătoare pentru ea şi pentru rebel. Trebuie să-i prinzi vii. Vei raporta regelui că am murit la datorie şi să aibă grijă de fiica mea, Acum, retrage restul oamenilor până la capetele străzii. Vei năvăli imediat după explozie, dacă aceasta se va produce. Adio, Parsac.

— Domnul să vă aibă în pază, monseniore!

Zece oameni înarmaţi se apropiam de comandant.

Restul, aproape o sută de soldaţi, se retraseră spre ca getele străzii.

Întorcându-se spre cei zece, Croixmart le ordonă cu voce calmă:

— Urmaţi-mă! Şi-n acel moment.

Am spus mai înainte că o mulţime de parizieni se îngrămădiseră în împrejurimile şi la cele două capete ale străzii Hache: mulţi gură cască care, într-un du-te-vino, râdeau, îşi aruncau tot felul de glume, se certau, se înjurau.

— Aha! Sosesc întăriri!

— Daţi-vă la o parte! Loc! Faceţi loc!

— Ia te uită! Oamenii regelui vin să-i ajute!

Mulţimea se retrase, oamenii privind acum mai de la distanţă, cu ochii holbaţi de curiozitate, se auzeau zgomote surde care se apropiau rapid, zgomotul unei trupe în mers

şi deodată izbucniră urlete înfricoşate, femeile înspăimântate năvălind prin prăvălii, prin curţile caselor, bărbaţii erau răsturnaţi, călcaţi în picioare. Panica deveni generală şi avu loc o retragere dezordonată a mulţimii, care striga îngrozită:

— Bandiţii! Bandiţii! Bandiţii!

Apărură după colţ.

Înaintau cu paşi repezi, cadenţaţi, strânşi unii într-alţii, viziune înspăimântătoare presărată cu scânteieri de suliţe, de securi, de spade grele, din mijlocul lor răsunând o lozincă sinistră:

— Argot! Argot! Argot vine-n ajutor! Loc! Faceţi loc pentru Argot!

Câţi puteau fi? Poate că mii. Oameni în zdrenţe, bărboşi şi pletoşi, cu figuri sinistre, cu ochi scânteietori, guri schimonosite din care ieşea acelaşi strigăt sălbatic:

— Alcyndore! Alcyndore! Regina! Regina Argot-ului!

În momentul în care şeful suprem al jandarmilor tocmai voia să ia cu asalt cârciuma, auzi aceste strigăte înfricoşătoare; se întoarse şi se repezi urlând furios: "Înainte!" şi atunci se produse o ciocnire înspăimântătoare. Nu dură decât un minut sau două. La intrarea în strada Hache se întâmplă ceva în genul unui val uriaş care, uneori, răscoleşte oceanul, un vârtej grozav, o vânzoleală turbată din care se auzeau strigăte de ură, înjurături furioase, gemete de agonie, blesteme şi vârtejul trecu.

Vârtejul!

Trecu într-o grămadă de nedescris de capete hidoase, de arme ridicate ameninţător, distrugând orice împotrivire a celor o sută de soldaţi ai comandantului pe care acesta îi adusese cu el, puţini dar viteji, totuşi neputincioşi să facă faţă valului dezlănţuit care-i măturа… şi valul trecu!

Intrase printr-un capăt al străzii Hache, se rostogolise de-a lungul ei, ieşise prin celălalt capăt, m se îndepărtă.

Valul trecuse.

Pe stradă, din loc în loc, se vedeau cadavre în fel ele fel de poziţii. cam o duzină de cadavre, soldaţi sau bandiţi. Erau şi vreo douăzeci de răniţi, dar printre ei nici un bandit: Curtea Miracolelor îşi lăsase morţii, dar nu şi răniţii.

Comandantul, urmat de trei ofiţeri şi de câţiva soldaţi se repeziră în cârciumă. Îi explica domnului de Parsac:

— Alcyndore şi Ponthus precis că s-au retras împreună cu bandiţii. E inutil să-i mai căutăm aici. Nu-i nimic, justiţia, autoritatea regală tot îşi vor lua revanşa. Chiar dacă ar fi să cer regelui să-mi permită să asediez Curtea Miracolelor, din care voi face un rug imens şi mizerabilii ăştia îşi vor primi pedeapsa pe care o merită. Oricum, trebuie să ne grăbim să distrugem mâna pregătită de acea femeie. Viaţa oamenilor din împrejurimi depinde doar de o scânteie. Urmaţi-mă. Nu. Nu cu torţe: aduceţi felinare bine închise.

Găsiră prin împrejurimi câteva felinare pe care oamenii le foloseau în grajduri. Coborâră în pivniţa cu comandantul în frunte şi ajunseră în cea de-a treia încăpere.

— Luaţi butoiaşele, unul câte unul şi duceţi-le în stradă, comandă Crnixmart, Domnule de Parsac, veţi veghea ca nimeni să nu se apropie de ele şi cât mai curând le veţi transporta în pivniţele de la Bastilta-Saint-Antoine.

Şi comandantul se apropie de mină cu un felinar în mână.

Se aplecă şi cercetă dâra de pulbere pregătită de Alcyndore.

Domnul de Parsac privea şi el.

Se ridicară încet. palizi.

— Drace! făcu locotenentul. Am scăpat ca prin urechile acului! De ce naiba n-o fi făcut explozie?

— Da, spuse gânditor domnul de Croixmart, dâra de pulbere a ars! Nemernica de Alcyndore i-a dat foc.

— Monseniore, poate că auzind strigătele complicilor ei, a reuşit s-o stingă.

— Nu, nu. a ars în întregime.

— Poate că a tăiat fitilele. Oricum, e un miracol că am scăpat.

Şi locotenentul îşi şterse fruntea plină de transpiraţie.

"Un miracol, gândi comandantul. Da. Şi totuşi. cine ştie. cine ştie dacă pentru onoarea Parisului n-ar fi fost mai bine că acest miracol să nu se fi produs şi ca strada Hache să fi sărit în aer? Poate că am fi murit. Dar regatul ar fi fost scăpat de această plagă care se numeşte Curtea Miracolelor. erau peste o mie de nemernici. ce hecatombă frumoasă! Şi ce sfârşit grozav pentru marele comandant al jandarmilor!"

— Monseniore! îl strigă unul dintre soldaţi cu o voce ciudată.

O scară fusese rezemată de sinistrul eşafodaj din butoiaşe şi omul, din vârful scării, ridică unul dintre de, din vârful piramidei.

— Ce se întâmplă? tresări Croixmart,

— Monseniore, spuse omul, BUTOIAŞUL ĂSTA E GOL.

— Gol? se miră Croixmart.

— Complet gol, monseniore, Coborârâ butoiaşul şi-l sparseră imediat; nu conţinea şi nici nu conţinuse vreodată nici o grăunţă de pulbere.

Cercetară şi butoiaşele din rândul următor.

Erau goale!

Şi goale erau şi cele de dedesubtul lor, goale, toate erau goale!

În pivniţă nu se aflase altă pulbere decât aceea care formase dâra căreia Alcyndore, în faţa lui Ponthus, îi dăduse foc.

Mina infernală nu fusese decât un simulacru.

Ne aflăm în Curtea Miracolelor, o oră mai târziu.

Clother de Ponthus tocmai ieşea din una din acele prăvălii în care se putea cumpăra orice, de la costumul bogatului gentilom până la cele mai nenorocite zdrenţe, de la nobila spadă de luptă până la plebeul cuţit de vânătoare. Alcyndore spusese un cuvânt prăvăliaşului şi acesta îşi pusese tot ce avea la dispoziţia seniorului de Ponthus care, cu hainele sale numai zdrenţe, n-ar fi putut face nici măcar

o sută de paşi în afara regatului Argot fără a fi arestat. Dar Clother refuzase să accepte o spadă, cu toate că a sa fusese ruptă în luptă. Din mânerul scobit al restului rămas, scoase un diamant, cel mai frumos dintre toate pietrele ce-i mai rămăsese şi îl oferi Alcyndorei care-l aştepta afară.

— Păstraţi-l, iubita mea gazdă, nu ca pe o răsplată sau o amintire din partea mea, ci în amintirea frumosului gest pe care l-aţi făcut atunci când aţi dat foc dârei de pulbere pentru a-mi demonstra că butoiaşele erau goale şi că acea mină înspăimântătoare nu era decât o păcăleală.

Alcyndore luă piatra preţioasă, admirând-o ca o cunoscătoare ce era, şi-i spuse:

— O păstrez ca pe o amintire din partea voastră, nobile gentilom. În ce priveşte mina, am ştiut încă de aseară că vitejii regatului meu îmi vor veni în ajutor. N-am vrut decât să-l fac pe comandant să-şi întârzie ultimul atac şi să mai câştig ceva timp. La momentul care mi s-a părut potrivit, i-am arătat mina ca să-l fac să fie mai răbdător. Dar Croixmart e un om dur: tocmai voia să ne atace atunci când, devansând ora convenită, vitejii mei ne-au venit în ajutor. Să nu mai vorbim despre asta. Ce veţi face acum?

— Dar dumneavoastră? întrebă Clother privind-o ţintă pe Alcyndore.

Aceasta începu să râdă, dând din cap:

— Aici sunt la mine acasă. Sunt în tot atâta siguranţă precum cealaltă regină este la Luvru. Soldaţii comandantului de jandarmi sunt nişte viteji dar niciunul din ei nu va avea curajul să pătrundă în regatul meu. Regele are în jurul său căpitani care au cucerit multe cetăţi, dar niciunul nu va fi în stare să cucerească regatul Argot.

Şi făcu un gest furios de ură şi sfidare, după care continuă:

— Niciodată!

— Atunci, adio, buna mea gazdă. Urmaţi-vă destinul. Eu trebuie să mi-l urmez pe al meu.

Clother aruncă o privire în împrejurimi care, în aparenţă cel puţin, erau liniştite. Câţiva cerşetori se deghizau în şchiopi sau ciungi, alţii se împodobeau cu răni false, un grup de ţigănci repetau un dans în timp ce una dintre ele le ţinea tactul cu ajutorul unei tamburine; câţiva copii se distrau imitând un furt în timp ce o bătrânică spunea un bocet. În liniştea acestui regat se simţea un aer de nelinişte, înfricoşător. Unde se găsea acum infernala trupă a acelor o mie de demoni? În ce gaură întunecată? Unde dispăruse valul?

Clother murmură:

— Ne vom mai revedea oare vreodată?

— Lumea e mică, răspunse Alcyndore.

— Adio, doamnă.

— Adio!

Capitolul XXIII Discuţia prietenească dintre Fossoyeur şi Joli-Frisé.

Clother de Ponthus părăsi Curtea Miracolelor şi se îndreptă spre palatul d'Arronces. Unica precauţie pe care şi-o luă fu de a evita strada Saint-Denis, presupunând că locuinţa sa este supravegheată.

Se opri un moment într-un colţ mai pustiu al străzii Temple ştergându-şi fruntea de sudoarea rece ce-o scălda şi ascultându-şi bătăile repezi ale inimii, înfricoşătoarea noapte, cele patru atacuri, amintirea cadavrelor aliniate la zid, cu Alcyndore în picioare, vorbindu-i comandantului, înspăimântătorul minut în care ea dăduse foc dârei de praf de puşcă, formidabila năvală a bandiţilor, trecerea valului care-i absorbise şi-i dusese ca pe un fir de pai, totul îi dispăru din minte. Chiar şi imaginea Léonorei se estompă. Se gândea: "Într-o zi, în landele din Périgord, eram în drum spre Paris şi foarte grăbit să ajung aici; fără nici un motiv am întors calul şi fără motiv m-am îndreptat spre acel han părăsit; nu am de ce mă plânge, deoarece acolo mi-am găsit fericirea şi răsplata dată de Dumnezeu: fericirea de a-i oferi ajutorul spadei mele Léonorei. Dar de ce, fără motiv, am

întors spatele Parisului atunci când voinţa mea era să ajung aici cât mai repede? Şi de ce, în acest moment, mă simt îndemnat să mă opresc, când dorinţa mea este de a ajunge cât mai repede la palatul d'Arronces? Ce motiv?

— Nu trebuie să o luaţi pe drumul spre Corderie, spuse repede o voce distinctă.

Clother tresări şi privi în spatele său. Văzu un om care, oprit la trei paşi de el, îi făcea o plecăciune adâncă cu multă eleganţă.

— Ban-Frumos!

— El însuşi, domnule! Să fiu ars în cuptorul lui Belzebut dacă nu sunt, pe legea mea, fericit că vă revăd viu şi nevătămat tocmai când mă aşteptam să vă aflu mort, spânzurat ori sfâşiat.

— De ce, gâfâi Ponthus, de ce mă sfătuieşti să n-o iau pe drumul spre Corderie?

— Eu? exclamă Ban-Frumos zăpăcit.

— Tu! spuse Ponthus ieşindu-şi din fire. De ce mi-ai spus asta?

— Ei, fir-ar să fie! Pe coarnele diavolului! Să fiu trăsnit dacă nu monseniorul a spus cuvintele alea!

— Eu am spus asta?

— Sigur că da. Şi pe sufletul meu dacă n-aveaţi vocea unuia care vorbeşte parcă în somn. După părerea mea, dimpotrivă, trebuie s-o luaţi pe drumul spre Corderie fiindcă sunteţi aşteptat la palatul d'Arronces.

— Ban-Frumos, spuse Clother, de ce n-ai plecat în noaptea asta?

— Să fiu ars de viu, domnule, dacă n-am făcut totul pentru a asculta de poruncile ce mi le-aţi dat în scrisoare, martor mi-e şi afurisitul de Jacquemin Corentin care mi-a citit scrisoarea! Dar nobila doamnă a refuzat să plece! Susţinea că trebuie să rămână pe loc şi să vă aştepte, deoarece primul drum al vostru, de cum veţi fi liber, va fi la palatul d'Arronces.

— Atunci să mergem! spuse Clother grăbindu-şi paşii.

Şi inima-i bătea mai să-i spargă pieptul.

— Da, domnule, dar pentru a vă putea urma mi-ar trebui sufletul lui Jacquemin cel puţin. Şi în dimineaţa asta, când doamna a ieşit să se ducă la Luvru.

— La Luvru!

— Da. Mi-a ordonat atunci să alerg în strada Hache pentru a observa totul, dar mi-a interzis să mă las ucis. Ăsta-i adevărul.

— Aşa că, de când ai plecat, n-ai mai văzut-o pe seniora d'Ulloa?

— Nu, domnule.

— Şi litiera de călătorie?

— E încă la palat. Şi calul meu la fel, ca şi calul dumneavoastră. N-aveţi decât să daţi ordinul de plecare.

— Hai, să mergem!

Ajunseră curând pe drumul spre Corderie şi alergară până la colţ, de unde se putea vedea în depărtare poarta palatului d'Arronces.

Un om tocmai ieşea dintr-un ungher al gardului viu unde se ascunsese şi le tăie calea.

— Ei, na! făcu Ban-Frumos, unul dintre pelerinii găzduiţi la palat de doamna d'Ulloa şi cu care am băut în dimineaţa asta un pahar de vin pe care ni l-a dat majordomul.

— Da, viteazule Ban-Frumos. Sunt trimis de nobilă şi milostiva doamnă pentru a vă spune că trebuie să aşteptaţi aici.

Ponthus păli.

Simţea în aer ceva rău.

Un fel de teamă îi strângea gâtul şi nici nu mai putea vorbi.

— Să aştept? exclamă Ban-Frumos.

— Să vă aşteptaţi stăpânul, pe seniorul de Ponthus.

— Iată-l pe seniorul de Ponthus, spuse Ban-Frumos.

Pelerinul scoase un fel de suspin şi spuse făcând o înclinaţie adâncă:

— Cerul fie lăudat! V-aţi salvat deci, domnule!

— Vorbeşte, pelerinule! izbucni Clother. Ce s-a întâmplat?

— Priviţi, monseniore! Priviţi poarta palatului d'Arronces.

— Soldaţi! făcu Ban-Frumos scoţând o înjurătură puternică. Trebuie să fugim!

Clother aruncă o privire spre palat şi văzu soldaţii – soldaţii pe care-i trimisese acolo domnul de Bervieux din ordinul regelui pentru a o împiedica pe Léonor să iasă până când rebelul nu va fi prins.

Strânse cu putere mâna pelerinului:

— Ce s-a întâmplat cu doamna d'Ulloa? Vorbeşte odată!

— Nimic rău, domnule! Nimic rău! Această milostivă doamnă a ieşit din palat fără nici o supărare. Dar iată ce s-a întâmplat pe urmă: prea milostiva doamnă s-a dus la Luvru unde, după câte am înţeles eu din cele câteva cuvinte auzite, a fost să-l vadă pe bunul nostru rege.

— Hai, spune mai repede!

— După aceea au apărut şi soldaţii. Sunt cel puţin o sută în palat, în parc şi afară. Şi au primit ordinul de a-l aresta pe seniorul de Ponthus şi de a-l duce imediat la Temple. Din această cauză, văzând-o pe nobilă doamnă în pragul disperării, tovarăşul meu şi cu mine i-am oferit umilele noastre servicii. Atunci ne-a rugat să ne aşezăm pe drumul acesta şi să-l aşteptăm pe viteazul Ban-Frumos recomandându-i, în cazul în care îl va vedea pe seniorul de Ponthus, să-l împiedice cu orice preţ să ajungă la palatul d'Arronces.

— Ar însemna să ne aruncăm în gura lupului, spuse Ban-Frumos.

Clother începu să se simtă cuprins de furia pe care o mai încercase înainte. Un moment îl încercă ideea să se repeadă la soldaţi, să-i insulte şi să-i provoace. Dar se stăpâni imediat.

— Spuneţi că doamna d'Ulloa a părăsit palatul?

— Pentru a vă aştepta, seniore, pentru a vă aştepta! Tovarăşul meu cunoaşte pe aici, prin apropiere o familie cinstită de burghezi care i-a oferit nobilei doamne

posibilitatea de a vă adăposti. Şi nobila doamnă a acceptat. Gărzile, neavând ordinul de a acţiona împotriva ei, i-au permis, cu destul de multă greutate, să iasă. Şi tot aşa, nu s-au opus ieşirii unei litiere trasă de doi cai pe care vizitiul a dus-o într-un loc pe care nu-l cunosc şi pe care vi-l va comunica ea.

Văzând gărzile, auzind cuvintele spuse de pelerin, toate detaliile concordând perfect cu situaţia, lui Clother îi dispăru orice bănuială.

Dar ce-ar fi putut bănui?

Nu fusese el avertizat de acel presentiment ciudat în strada Temple care-i spunea să nu se ducă la palatul d'Arronces?

Se pare că în mintea sa, Clother confunda palatul d'Arronces cu drumul spre Corderie!

Deoarece continuă să acorde importanţă acelui presentiment ciudat, ar fi trebuit să-şi spună că drumul spre Corderie nu însemna absolut deloc palatul d'Arronces.

Pelerinul lăsă să-i mai scape încă o dată din piept acel suspin pe care l-am mai amintit şi continuă:

— Tovarăşul meu a condus deci pe milostiva doamnă în locuinţa aceea în timp ce eu m-am postat aici pentru a-l aştepta pe viteazul Ban-Frumos. Sper, monseniore, că-mi veţi fi martor în faţa nobilei doamne că mi-am îndeplinit misiunea.

— Să mergem! spuse Ponthus. Pelerinule, vei fi răsplătit.

Pelerinul dădu colţul străzii Temple şi la o sută de paşi mai departe se opri în faţa unei locuinţe mai degrabă nobilă decât burgheză. Uşa se întredeschise şi celălalt pelerin apăru, spunând:

— Slavă Domnului. Doamna d'Ulloa începuse să se neliniştească.

Primul intră Clother, urmat de Ban-Frumos şi de pelerin care zăvorî imediat uşa.

Seniorul de Ponthus se trezi într-un vestibul destul de mare, mobilat elegant. Trei uşi comunicau cu interiorul

locuinţei; în fundul vestibulului, în semiîntuneric, se putea observa o scară. Toate acestea Clother le observă dintr-o privire. Se întoarse spre cei doi pelerini care se rezemaseră de uşa de la intrare:

— Ei bine, ce mai aşteptaţi? Conduceţi-mă!

În aceeaşi clipă, Fossoyeur şi Joli-Frisé îşi dădură la o parte pulpanele raselor lor de pelerini, scoaseră fiecare câte un pumnal puternic şi strigară:

— Croixmart! Croixmart, ajutor!

— Trădare! urlă Ban-Frumos.

Dintr-un salt fu asupra celor doi pelerini şi, smucind pumnalul din mâna lui Fossoyeur, i-l împlântă acestuia în piept. În acelaşi timp, Clother de Ponthus voi să se repeadă şi ei, dar nu avu nici măcar timpul să-şi tragă spada – ciotul de spadă. Douăzeci de braţe îl înşfăcară şi fu răsturnat, zdrobit sub greutatea a zece poliţişti tăcuţi, îndemânatici şi rapizi. Trecuseră doar câteva secunde din momentul intrării sale în vestibul şi se afla întins pe podea, legat şi cu căluşul în gură. totul era sfârşit.

Clother îşi închise ochii, cuprins de disperare. Aproape de el, Ban-Frumos în aceeaşi situaţie îşi spunea: "Aici mi s-a sfârşii cariera. Dar sunt consolat că am reuşit să-l trimit în iad pe unul din pelerini. Hm! Da, dar celălalt a scăpat, blestematul. Consolarea-i deci pe jumătate."

Poliţiştii stăteau acum nemişcaţi şi o tăcere deplină stăpânea vestibulul. Erau acum cam treizeci. La strigătul scos de cei doi spioni, năvăliseră prin cele trei uşi deodată, operând cu o promptitudine şi o hotărâre remarcabilă. Nu erau soldaţi, oameni vorbăreţi, în stare doar să necăjească strada. erau şi ei spioni, adevăraţi spioni care ştiau cum să acţioneze. Şeful lor direct, Joli-Frisé, îi ceruse chiar în aceeaşi dimineaţă de la comandantul şef al jandarmilor; după o discuţie rapidă cu domnul de Guitalens, guvernatorul închisorii Temple, Joli-Frisé îşi postase oamenii: în chiar locuinţa guvernatorului, acesta chiar socotindu-se fericit să-l ajute pe Joli-Frisé, în consecinţă pe

Croixmart, ştiut fiind că un ajutor dat comandantului şef al jandarmilor însemna o avansare rapidă.

Când totul fu terminat, domnul de Guitalens coborî scara nepăsător şi-i îndepărtă pe poliţişti cu un gest de dezgust – nu fiindcă meseria lor l-ar fi scârbit, cum s-ar fi putut crede, dar aceştia erau prost îmbrăcaţi, murdari şi miroseau urât, pe lângă el, un gentilom elegant Aruncă o privire indiferentă spre cei doi prizonieri şi spuse:

— Să fie duşi imediat la Temple. Şi voi ăştia, căraţi-vă repede, vreau să-mi aerisesc locuinţa. Unde-i Joli-Frisé?

Poliţiştii, cu aceeaşi rapiditate tăcută, se grăbiră să execute ordinul: într-o clipă seniorul de Ponthus şi Ban-Frumos fură ridicaţi, puşi pe umeri şi duşi de acolo. Trupă de spioni se risipi, dar unul dintre ei, înainte de-a pleca, răspunse întrebării guvernatorului:

— Monseniore, unul dintre rebeli l-a lovit pe Fossoyeur cu pumnalul. Înainte de a muri, acesta a vrut să-i spună câteva vorbe lui Joli-Frisé: uitaţi-i pe cei doi în colţul acela, unul spovedindu-l pe celălalt.

Fossoyeur înţelesese că va muri. Joli-Frisé se apropie imediat de el.

— Ce vrei? întrebă acesta. Ce te-a apucat?

— Ceea ce mă nelinişteşte părăsind această viaţă e faptul de a şti că cei şase sute de pistoli pe care-i am în camera mea ar putea fi furaţi de vreun nemernic.

— Şase mii de livre! făcu Joli-Frisé, devenind atent.

— Hai, apropie-te, vreau să-Ji spun unde-i ţin ascunşi. mai aproape, de-abia pot vorbi. apleacă-te. simt că nu mai pot.

— Grăbeşte-te, pe toţi dracii! spuse Joli-Frisé, care imediat se aruncă în genunchi în faţa rănitului.

Se aplecă şi Fossoyeur, luându-l de gât pe tovarăşul său, reuşi să se ridice puţin.

— Vorbeşte acum, spuse lacom Joli-Frisé.

— Iată despre ce-i vorba, spuse Fossoyeur. Aş fi un blestemat dacă aş crăpa lăsându-ţi numai ţie singur cei o mie de pistoli ai mei şi cei trei sute de scuzi de aur ai mei.

Şi-n aceeaşi clipă, zguduit de spasmele morţii, degetele lui osoase şi puternice strânseră ca în cleşte gâtul lui Joli-Frisé. Se auzi un scrâşnet de oase zdrobite, Joli-Frisé se cutremură, după care deveni liniştit, nemişcat, rămânând în continuare în genunchi, ca şi când ar fi ascultat o mărturisire importantă.

Domnul de Guitalens sfârşi prin a se mira de lungimea acestei mărturisiri care nu se mai termina. Intră în vestibul întrebând:

— Nu se mai termină odată?

Cum nu primi nici un răspuns, se apropie de cei doi spioni.

Amândoi erau morţi.

Capitolul XXIV "Este timpul"

Amauri de Loraydan asistase la încăierarea din stradă Hache. Când fu sigur că Clother de Ponthus scăpase, începu să plângă de furie, spunându-i lui Croixmart:

— Domnule comandant, dacă regele vă iartă, avem o socoteală de încheiat.

— Domnule, spuse Croixmart cu răceală, între noi doi există o mare diferenţă: voi vă slujiţi propria ură în timp ce eu slujesc binele public şi interesele regelui. Deci nu ne putem înţelege şi a devenit inutil ca de acum înainte să ne mai vorbim.

Croixmart întoarse spatele lui Loraydan şi acesta se întrebă dacă nu cumva să se arunce asupra lui cu pumnalul în mână. Dar totuşi se stăpâni şi se retrase. Restul zilei şi toată noaptea se zbătu în durere, furie şi teamă. Nu-şi reveni decât a doua zi dimineaţă, adică luni, 2 februarie, când află că Ponthus fusese arestat.

Dintr-o săritură fu la Temple şi-i ceru guvernatorului Guitalens să-l lase în celula prizonierului.

— Unde l-aţi băgat? întrebă el cu o curiozitate bucuroasă.

— În Micul Purgatoriu, îi răspunse acesta.

— Oh! Foarte bine! Perfect! Scumpe prieten, îi voi vorbi despre dumneata Maiestăţii Sale.

— Adevărul este că ceva mai bun ca Micul Purgatoriu nici nu aveam aici, spuse glumeţ Guitalens. În ceea ce priveşte pătrunderea domniei voastre acolo, imposibil. Rebelul este la secret. Trebuie să obţineţi un permis de la rege.

Loraydan alergă la Luvru unde-l găsi pe rege foarte bucuros.

Maiestatea Sa primise veşti bune de la împăratul Spaniei.

Acesta, dispus acum să discute cu toată sinceritatea faimoasa problemă a Milan-ului, sursa a atâtor neînţelegeri şi nenorociri, aştepta pentru aceste convorbiri, în curs de o lună, venirea ambasadorului regelui Franţei, ales de amândoi, împreună, adică soţul donei Léonor d'Ulloa, seniorul conte de Loraydan.

— Totul s-a aranjat de minune, continuă suveranul. Croixmart mi-a spus că datorită ţie a aflat unde locuieşte rebelul Ponthus. Nu-ţi vorbesc acum despre nici o recompensă fiindcă aceea pe care ţi-am rezervat-o atunci când te vei întoarce îţi va depăşi toate speranţele.

— Sire, spuse el, am totuşi de făcut o cerere Maiestăţii Voastre. Lăsaţi-mă să intru în celula seniorului de Ponthus.

— Nici nu te gândi la asta. Ce naiba vrei să-i spui mizerabilului?

— Sire, Léonor d'Ulloa m-a rugat să-i transmit câteva cuvinte şi eu am acceptat.

— Da, recunosc în tine acel spirit cavaleresc. Bine, îndeplineşte-ţi misiunea. Dar acum esenţialul este să te căsătoreşti cât mai repede cu fiica comandorului, împăratul Carol nu ne-a dat răgaz decât o lună. Eu însumi i-am acordat opt zile frumoasei neîmblânzite ca să se hotărască să te ia de soţ. Ponthus nu mai este lângă ea pentru a o face să-şi schimbe hotărârea. Trebuie deci că în opt zile totul să se termine.

— Deci mai am opt zile, spuse Loraydan gânditor.

— Opt zile. E mult. Ponthus fiind la Temple, mai vezi un alt obstacol?

— Niciunul, Sire.

Regele se ridică din fotoliu şi începu să umble agitat prin cabinet.

— Poveştile astea de dragoste mă întineresc cu douăzeci de ani, spuse el vesel. Ah! Loraydan, mi-aş da bucuros coroana ca să mai am vârsta ta. Tinereţe, tinereţe! Asta-i adevărata fericire.

— Dar, Sire, Maiestatea Voastră este încă tânără.

— Încă tânără! Ce cuvânt îngrozitor, Loraydan. Cuvânt care-mi spune că astăzi, poate, dar mâine. Loraydan, nu eşti un bun curtean, Rămase visător câteva clipe, cu privirea pierdută, după care murmură:

— Loraydan, fata aia frumoasă. acea floare plină de dragoste crescută în întuneric de individul acela. adorabila Béreng?re.

Loraydan rămase nepăsător şi surâzător. Cunoştea de acum precauţiile luate de Turquand şi faptul că locuinţa din drumul spre Corderie devenise o fortăreaţă de nepătruns. Dar inima i se umflă de amărăciune.

"Rege viclean, îşi spuse în sine. Rege scelerat care n-ai lăsat decât ruşine şi nenorocire peste tot pe unde privirea ta a pătruns, dă-mi puterea pe care o ai, fă-mi parte, la Curte, de gloria pe care o merită numele meu şi vei vedea."

— Ce spui despre asta, Loraydan?

— Mă gândeam, Sire, că regelui nu-i poate rezista nimic.

— Da, dar vezi tu, în circumstanţele acestea, nu regele acţionează, ci îndrăgostitul, asta-i problema. De altfel, adăugă Francisc I râzând, poate că regele şi îndrăgostitul, împreună, devin de neînfrânt.

— Sire, vă înţeleg foarte bine.

Loraydan era livid.

I se părea că Fiecare cuvânt al regelui era o lovitură de bici pentru Béreng?re, Nici măcar nu se mai gândea la el.

— Vei înţelege curând, continuă Francisc I. îndrăgostitul se loveşte de unele obstacole de netrecut. Casa bine păzită, servitori incoruptibili, lăsând la o parte pe o anume Médarde care ea însăşi e de netrecut. Unde mai pui tatăl,

care veghează fără odihnă. Şi atunci intervine regele. Închipuieşte-ţi că rapoartele poliţiei i-au spus regelui că acest individ, în timpul nopţii, se dedă la unele activităţi ciudate şi regele bănuieşte că acesta ar fi un falsificator de bani; Ah! Începi să te cutremuri, viteazule Loraydan, începi să înţelegi?

— Am înţeles, Sire, spuse Loraydan cu voce calmă. Regele va ordona arestarea falsificatorului.

— Şi, bineînţeles, toţi servitorii sunt nişte complici. Casa-i curăţată şi frumoasa Béreng?re, singură, plânge acum. Atunci soseşte îndrăgostitul care o consolează şi-i promite că-l va îndupleca pe rege să-i elibereze tatăl. ce spui de panul ăsta?

Loraydan fu cutremurat din cap până-n picioare şi un suspin îi sfâşie pieptul. Îşi spunea: "Dacă fac un gest necugetat, dacă-mi tremură vocea, dacă mi-ar putea citi gândurile, sunt pierdut. Curaj, Loraydan! Ţine-ţi firea, pe toţi dracii!"

— Ce-aş putea spune? spuse el cu voce tare (şi vocea nu-i tremură în timp ce zâmbea). Planul acesta, prin măiestria lui, mă uluieşte. Este imposibil să nu reuşească.

— Da, suspină regele, melancolic. Ai spus bine: măiestrie. Altădată, Loraydan, n-aş fi avut nevoie de măiestrie. Aş fi învins numai prin dragoste. Dar fiindcă asta-i nevoie acum. să ne folosim de mijloacele care nc-au mai rămas.

Şi regele, dând din cap, izbucni în râs:

— Hai, Loraydan, ai înaintea ta opt zile pentru a reuşi să te căsătoreşti cu Léonor. Gândeşte-te la dragostea ta, în timp ce eu mă gândesc la a mea. În trei-patru zile, tatăl va fi arestat şi prea frumoasă Béreng?re va fi la dispoziţia mea.

— Ei, Sire! făcu vesel Loraydan. Trei-patru zile! De ce să aşteptaţi atât? De ce nu mâine, în seara asta?

— Afaceri de stat, spuse grav Francisc I. Ducesa d'Etampes s-a certat cu nevasta marelui seneşal. Trebuie să le împac şi nu-i o treabă uşoară: vreau să am mintea limpede.

— Deci, făcu uşurat Loraydan, demnul tată se mai poate bucura încă trei zile de libertate?

— Da, răspunse râzând Francisc I. Şi i le datorează doamnei Diane care nici măcar nu bănuieşte uriaşul serviciu pe care i-l face acestui falsificator de bani obligându-mă s-o supraveghez aceste câteva zile. Hai, prietene, du-te şi pregăteşte-ţi călătoria de ambasador pe care o vei întreprinde chiar a doua zi după căsătoria ta.

— Oh! Sire, chiar în acea ziL.

— Du-te… a sosit timpul.

Loraydan tresări şi-l privi pe rege. Dar regele surâdea, în ultimele sale cuvinte nu strecurase nici o insinuare. Şi de altfel, cum ar fi putut afla regele?

Loraydan se retrase, îţi luă calul din grajdul palatului, sări în şa, traversă Parisul în galop, nepăsător la strigătele femeilor şi blestemele bărbaţilor pe care-i răsturnase în drumul său. Se gândea: "Rege viclean, trebuie să-ţi dejoc planul. Ca să reuşesc, trebuie să acţionez încă din seara asta, ce spun eu! Chiar din acest moment. Trei zile! Într-o oră îl voi preveni pe Turquand."

Descălecă în curtea palatului său. Brisard îi ţinu calul şi-i spuse:

— Monseniore, a sosit timpul…

Zguduit de veste, Loraydan făcu o asemenea figură, încât Brisard, înspăimântat, se dădu trei paşi înapoi.

— Ce-ai spus? Ce-ai spus? întrebă gâfâind Loraydan.

— Monseniore, vă jur, nu-i vina mea. Am spus doar că a sosit timpul, asta-i tot.

Şi Brisard continuă să se retragă, trăgând cu colţul ochiului, fără voia sa, spre locul unde se aflau curelele.

— Vino aici! răcni contele. Aici, imediat, tâlharule! Apropie-te! Bine. Repetă.

— A sosit vremea! spuse Brisard închizând ochii, deoarece furia contelui Loraydan părea că depăşise etapa curelelor.

Când îşi deschise ochii, văzu în faţa sa palma deschisă a stăpânului său şi în palmă doisprezece pistoli. Brisard fu

aproape orbit, dar nu făcu nici o mişcare.
— Ia-i! spuse Loraydan. Asta-i tot ce ţi-a spus femeia?
— Nu, monseniore. Mi-a mai spus: În seara asta.
Loraydan ieşi din curtea palatului în fugă. Rămas singur, Brisard numără pistolii, murmurând:
— E pentru prima dată de când îl slujesc pe monseniorul. cum de n-am aflat-o mai repede! Pe viitor ştiu ce am de făcut pentru a deschide punga contelui. N-am decât să-i spun: "Domnule, a sosit vremea!"
Loraydan ieşise din palat. Avea în faţa sa întreaga zi pentru a plănui ce să facă în acea seară. Dragostea, deci, putea să mai aştepte. Ura era mult mai presantă: Aşadar se îndreptă spre Temple, spunându-şi în sine: "Asta este cea mat frumoasă zi din viaţa mea!"
— Oh! exclamă Guitalens văzându-l, păreţi extrem de bucuros, dragul meu conte.
— Asta din cauză că regele s-a arătat mai mult decât binevoitor cu mine. Iată, dragul meu guvernator ordinul de a-mi permite să-l vizitez în celula sa pe seniorul de Ponthus.
— Şi ce naiba vreţi să-i spuneţi acestui nefericit? întrebă Guitalens, repetând fără să ştie întrebarea regelui.
— Puţine lucruri. Ştiţi, un comision din partea unei doamne. înţelegeţi, trebuie să mă supun. Haideţi, a venit vremea! sfârşi Loraydan izbucnind în râs.
— Da, făcu mirat Guitalens, a sosit vremea. Trebuie să vă însoţesc?
— Inutil. Să mi se deschidă doar uşa, atâta tot. Presupun că s-au luat toate măsurile ca prizonierul să nu poată evada?
— Orice evadare e imposibilă. Veţi vedea.
Guvernatorul citi cu grijă ordinul semnat de rege şi deasupra acestei semnături şi-o puse şi pe a sa. Chemă un temnicer şi-i dădu ordinele necesare. Loraydan urmă temnicerul.
După ce coborâră treizeci de trepte ajunseră pe un palier destul de mare pe care se aflau mai multe uşi. Pereţii erau

plini de mucegai şi pânze de păianjeni iar în jur era întuneric. În atmosfera grea de umezeală se simţeau mirosuri atât de neplăcute, încât abia se putea respira.

— Aici se află? întrebă Loraydan, abia sudând.

— Nu, monseniore, mai jos. Aicea e de-abia Marele Purgatoriu.

"Drace!" îşi spuse Loraydan vesel.

Coborârea se făcu în tăcere, încă treizeci de trepte şi Loraydan ajunse chiar la temelia fortăreţei.

Domnea o tăcere înfricoşătoare iar întunericul era de nepătruns.

Păreau că se află la sute de kilometri de străzile Parisului.

Se aflau în anticamera morţii, Acolo se aflau trei uşi de fier şi temnicerul se opri în faţa ultimei, spunându-i:

— Aceasta-i celula seniorului de Ponthus. Numărul trei, monseniore. Cea mai bună.

— Dă-mi felinarul, deschide şi aşteaptă-mă lângă scară.

Temnicerul trase cele patru zăvoare grele, răsuci cheile celor două broaşte şi deschise uşa. După ce termină toată această manevră, se retrase.

Loraydan intră şi ridică felinarul deasupra capului.

Era pur şi simplu o gaură de aproape doi-trei metri pătraţi, fără absolut nimic în interior. Pietre puse una peste alta în loc de pereţi şi pământ pe jos. În pereţi se aflau încastrate două inele groase de fier de care atârnau două lanţuri, tot pe atât de groase, la capătul cărora se aflau înlănţuite ambele mâini ale unui om.

Loraydan lăsă să cadă lumina asupra feţei omului şi timp de câteva minute se bucură în tăcere.

Clătină uşor din cap şi-i vorbi:

— Ei bine, seniore de Ponthus, nu spuneţi nimic? Vorbiţi. Vă ascult. Nu vreţi? Şi totuşi, în diferite ocazii aţi vrut să-mi vorbiţi. Chiar şi la capelă palatului d'Arronces. Şi în cârciuma din stradă Hache. V-am spus să aveţi puţină răbdare. Iată-mă acum gata să vă ascult. a sosit vremea!

Cuvântul îi fu înapoiat lui Loraydan de un misterios ecou.

— A sosit vremea!

Ponthus era cel care repetase cuvântul.

Loraydan tresări violent. Se dădu doi paşi înapoi şi se asigură că lungimea lanţurilor nu-i permite prizonierului să-l ajungă.

— Cum? izbucni el. Ce vreţi să spuneţi? De ce a sosit vremea, vorbiţi!

Omul tăcu şi continuă să-l fixeze.

Loraydan se mişcă şi murmură o înjurătură, după care spuse cu voce tare:

— Domnule de Pontbus, să nu credeţi că am venit aici pentru a vă insulta. Ce crimă aţi comis, asta-i treaba călăului să vă facă să mărturisiţi. Cum se va sfârşi afacerea asta pentru dumneavoastră? Asta-i treaba dumneavoastră şi a judecătorului. N-am venit aici decât ca un gentilom care trebuie să-şi facă datoria de politeţe. Ce spuneţi despre asta?

Omul, cu un accent de siguranţă, repetă cuvintele lui Loraydan:

— A sosit vremea!

— Ce vreme? urlă Loraydan. Ce înseamnă asta? Despre ce vreme e vorba?

Omul tăcea.

Contele de Loraydan se calmă şi, dând din umeri, continuă:

— Mă urâţi. Domnule de Ponthus. Eu în schimb, nu vă urăsc. Sau, cel puţin, nu vă mai urăsc. Vreau să muriţi liniştit. Am presupus că aveţi totuşi vreo dorinţă înainte de a urca pe eşafod, cine ştie? O veste de trimis fiicei comandorului d'Ulloa. Aş putea fi mesagerul dumneavoastră, domnule, vorbiţi dacă vreţi.

Loraydan îşi înăbuşi un surâs de bucurie: văzuse o schimbare pe faţa prizonierului, ca un fel de tic nervos.

Prizonierul continua să tacă.

Loraydan rămase şi el tăcut multă vreme. Puţin câte puţin, setea de răzbunare i se liniştea. Şi-o satisfăcuse. Niciodată

nu fusese atât de bucuros, începuse să simtă un sentiment ciudat, nu, nu milă, fiindcă mila i-ar fi destrămat bucuria, ci un fel de recunoştinţă hidoasă faţă de prizonier. Ar fi vrut să-l atingă, să se asigure că lanţurile sunt solide. Se gândi că se află într-o zi norocoasă, nu numai fiindcă îşi zdrobise duşmanul, dar şi pentru vestea dată de Brisard.

Surâse şi fără să-şi dea seama, repetă cuvintele cu voce tare:

— Aşadar, a sosit vremea!

— A sosit vremea! repetă şi prizonierul.

Loraydan tresări. Era gata să izbucnească în insulte. Cum? Ce voia să spună mizerabilul ăsta? Ce timp? se gândi că poate Ponthus înnebunise. Presupuse, de asemenea, că voia să spună: vremea dreptăţii! Vremea pedepsei! (Gânduri înspăimântătoare îi trecură prin minte şi se înfricoşa. îi era teamă de Ponthus care zăcea înlănţuit. Scoase totuşi un râs scurt, sec; retrăgându-se, îi spuse:

— Vom vedea!

Celula fu închisă din nou. Loraydan urcă repede la suprafaţă.

Trecând prin camera de tortură, îşi repetă: "Vom vedea!"

Ieşi din Temple şi se întoarse la palatul său.

Văzându-l, Brisard se apropie de el şi pentru prima dată îndrăzni să-i vorbească fără a fi întrebat. Cu faţa plină de zâmbet, convins că va ploua cu pistoli, spuse:

— Monseniorul nu a uitat că a sosit vremea?

— Curelele! urlă Loraydan. Curelele! Repede, repede, mizerabilule!

Consternat, aiurit, Brisard nu mai înţelegea nimic. Plecă să aducă cele două curele, noi nouţe, spunându-şi filosofic: "Azi sau mâine. oricum se întâmpla!"

Capitolul XXV Unde vrei s-ajungi, don Juan?

Din gura lui Jacquemin Corentin află şi don Juan despre lupta din strada Hache şi despre arestarea seniorului de Ponthus şi a lui Ban-Frumos în locuinţa domnului de Guitalens, guvernatorul fortăreţei Temple.

— Regret mult că n-am fost şi eu acolo pentru a luptă alături de seniorul de Ponthus împotriva poliţailor, spuse Juan Tenorio.

— Şi totuşi, l-aţi fi ucis în duel dacă vi s-ar fi prezentat ocazia.

— Sigur, fiindcă e un obstacol în calea fericirii mele. Dar l-aş fi ucis regretându-l. Cine ştie ce vor face cu acest gentilom?

— Toată lumea spune că i se va tăia capul pe motiv de rebeliune, complicitate cu Curtea Miracolelor şi uciderea mai multor soldaţi.

— Cum aşa! Pentru câţiva poliţişti, ultimă speţă de oameni, să fie ucis unul dintre cei mai viteji gentilomi? Ah, seniore de Ponthus, vă plâng din toată inima. Dar, spune-mi Jacquemin, n-aş putea profita de arestarea lui de Ponthus pentru a o răpi în linişte pe cea pe care o iubesc?

— Ei, asta-i! încă vă mai gândit la dona Léonor d'Ulloa?

— Mă vei ajuta, Jacquemin, trebuie să mă ajuţi! Jacquemin, ascultă-mă. Vreau să-ţi mărturisesc un secret.

— Mie, monseniore? Un secret?

— Da, Jacquemin, un secret frumos. femeia e o specie ipocrită de vieţuitoare. Aşteaptă să fie răpită pentru a se justifica în faţa propriei persoane. Ăsta-i secretul şi voi profita de el.

— Cum! făcu aiurit Corentin, ăsta-i marele secret?

— Da, Jacquemin. Aşa încât, trebuie să mă ajuţi. Toată chestia aia cu oameni înarmaţi, litiere, cai, bandiţi, toată această capcană imaginată de contele de Loraydan, îmi displăcea profund. Trebuiesc forme mai rafinate de violenţă. Loraydan a acţionat brutal. Noi doi, singuri, vom reuşi cu siguranţă.

— Şi în ce va consta ajutorul meu? spuse Corentin consternat.

— Să mă aşteptaţi în stradă sau aici. De fapt cred că ar fi mai bine să mă aştepţi aici. Ajutorul tău îmi va fi cu atât mai mult de folos.

— Foarte bine, monseniore! Dar cum veţi proceda?

— Nu ştiu nimic, încă. Şi nici nu vreau să ştiu. Fără calcule complicate, fără precauţii savante, nu faci decât să ai decepţii! Fii sigur Jacquemin că voi reuşi. Te voi preveni atunci când voi acţiona.

— Ah! monseniore, exclamă Corentin, chiar dacă-mi veţi smulge limba, aşa cum m-aţi ameninţat mai demult şi tot trebuie să vă vorbesc. Într-o zi, domnule, am văzut un mizerabil aruncând cu noroi într-o lebădă albă, fără nici o pată. Mi se pare că acum vreţi să faceţi acelaşi lucru. Nu faceţi asta, monseniore! În afară de remuşcările pe care le veţi avea, gândiţi-vă şi la ceea ce noi doi am văzut în capela palatului d'Arronces. Temeţi-vă, temeţi-vă monseniore de comandorul care ar putea ieşi din mormânt pentru a-şi apăra fiica. Ah, monseniore, gândiţi-vă la statuia comandorului!

— Jacquemin, spuse don Juan, din cauza comparaţiei cu lebăda, nu vei căpăta bătaia meritată. Cerul mă va ajuta. Dar şi tu mă vei ajuta! În ce priveşte statuia comandorului, nu te mai gândi la ea. Am invitat deja nobila piatră să cineze cu mine.

"Sacrilegiu", îşi spuse Jacquemin în sine.

— Îmi menţin invitaţia. Statuia a acceptat. Vom cina numai noi doi, ea şi cu mine, sau altfel să fiu blestemat.

"E deja! E deja!" îşi spuse Jacquemin.

— Şi tu ne vei servi la masă, sfârşi don Juan.

— Eu!

— Tu, Jacquemin, strigă don Juan cu voce înfierbântată. Tu ne vei servi. Numai dacă nu preferi în schimb să-ţi tai limba, o dată pentru totdeauna, pentru a i-o da invitatului de marmoră s-o mănânce.

Şi don Juan ieşi din cameră lăsându-l pe nefericitul Corentin pradă unei duble terori: se întreba dacă nu cumva preferă să i se taie limba decât să participe la cina aceea blestemată. Dar cum nu era prea sigur că, după ce-i va tăia limba, don Juan nu va comite totuşi sacrilegiul şi nu-l va

obliga în continuare să participle la aceasta, ajunse în cele din urmă la concluzia că trebuie să se supună, păstrându-şi astfel limba şi să servească la acea cină oferită de don Juan statuii comandorului.

Ajuns în stradă, don Juan se calmă. Îşi petrecu câteva minute stând în faţa hanului Ghicitoarei privind trecătorii, negustorii ambulanţi, umplându-şi astfel sufletul de toată această bucurie liniştită, bucurie care-l liniştea şi pe el.

După care porni în direcţia palatului d'Arronces. Oricum, încă nu avea nici un scop precis.

Era pe înserate. Pe drumul spre Corderie vântul îndoia vârful coroanelor plopilor făcând ploaia care cădea să se învârtejească.

Înfăşurat în mantaua sa, don Juan aspira cu nesaţ aerul proaspăt care, amestecat cu picăturile ploii, îi biciuia faţa. Toată această privelişte: a înserării, a ploii şi a vântului îl fermeca de parcă ar fi fost o zi însorită.

Nu mai avea mult de mers până să ajungă la fantoma albă a cărei siluetă vagă, estompată de primele umbre ale nopţii, se vedea la câţiva paşi mai în faţă, părând că-l aşteptă, siluetă care-l fermeca în continuare dând fiori inimii sale ca şi mai înainte.

— Unde vrei să ajungi, Juan Tenorio? Unde te duci?

Don Juan ajunsese în dreptul fantomei care, nemişcată, îi vorbea. Juan Tenorio se opri.

Câteva secunde se luptă împotriva gândului infernal care-i cuprinsese mintea: să se năpustească asupra Silviei şi să o doboare cu o lovitură de pumnal.

— Unde vrei să ajungi, don Juan?

După un efort de voinţă reuşi să scape de tentaţia înfricoşătoare. Respiră adânc şi fu pe punctul de a-i răspunde Silviei. Dar tăcu. Ce i-ar fi putut răspunde. Făcu doi-trei paşi, îndepărtându-se de ea.

— Unde te duci? Unde te duci? se auzea acum vocea tot mai slabă a fantomei.

Juan Tenorio se opri dar nu se întoarse. Se opri şi se aplecă sub o rafală de ploaie şi vânt. Se înfiora. Niciodată până acum nu mai auzise o voce atât de disperată. Ar fi vrut să fugă. Să fugă! Pentru că se simţea cuprins de o impresie sinistră că aceea care-i vorbea era o fantomă. Fantoma unei femei pe care o ucisese. Voi să-şi urmeze în continuare drumul.

— Unde vrei s-ajungi, don Juan? Unde te duci?

Se întoarse brusc şi văzu că Silvia, încet, intra în locuinţa sa. Aşteptă până când auzi trăgându-se zăvorul.

Atunci începu să alerge. să alerge prin ploaie şi vânt spre palatul d'Arronces!

Se opri deodată, gâfâind, înspăimântat, cu inima guta să-i spargă pieptul. vocea, vocea fantomei, mai aproape de el decât şi-ar fi închipuit, îi şoptea:

— Unde vrei s-ajungi, don Juan? Unde te duci?

Pierdut, privi în jurul său: era singur pe drumul spre Corderie, singur.

Încercă să râdă, dar dinţii îi clănţăniră. Cu un gest maşinal îşi scoase pălăria şi, netezindu-şi părul, avu senzaţia că acesta i se ridicase în sus. Bombăni furios:

— Puteri supranaturale, nu vă recunosc! Infern, Cer, nu sunteţi decât simple cuvinte. Ăsta-i adevărul!

Mai făcu câţiva paşi. şi auzi din nou vocea care spunea:

— Unde vrei s-ajungi, don Juan? Unde te duci?

Vocea era aproape de el, dar se auzea de parcă venea de la mare distanţă. Se auzea ca un geamăt, ca acelaşi geamăt pe care, pe malurile râului Bidassoa îl auzise şi comandorul d'Ulloa2.

Ridică ochii în sus şi, printr-o spărtură în nori văzu o stea care străluci o secundă. I se păru că acea stea îi trimitea avertismentul.

Brusc, fu cuprins de groază.

Cei ce-şi închipuie că poţi lupta împotriva groazei pe care o ridică misterul, care ea însăşi este un mister, aceia se înşeală. Câţi sunt dintr-aceia care au cunoscut Groaza?

Ea-l anihila pe don Juan total: gândire, imaginaţie, memorie, inteligenţă, totul se dislocă; voinţa îl părăsi şi gândurile i se opriră. Nu mai era decât o grămadă de carne prinsă într-un vârtej înfiorător.

Şi asta dură câteva minute.

După care, viaţa îşi reluă cursul, puţin câte puţin, în don Juan. Acum nu mai avea decât o singură dorinţă: să plece, să fugă, să se smulgă din Groaza aceea teribilă, nu conta prin ce mijloc, chiar dacă fugea spre moarte, chiar dacă murea.

Atunci îşi dădu seama că poate să meargă. şi merse.

Dar mergea întorcându-se pe urma propriilor săi paşi şi aşa, cu ocini aţintiţi spre cotitura drumului unde auzise vocea, ajunse în strada Temple. Atunci, ca prin minune, Groaza îl părăsi.

Don Juan îşi continuă drumul spre propria-i locuinţă. Mergea clătinându-se, aplecat, ca şi cum o oboseală uriaşă îl copleşise.

Toată această scenă se petrecea la opt zile după arestarea lui Clother de Ponthus.

Capitolul XXVI Regele Francisc hotărăşte o expediţie periculoasă.

Ne întoarcem cu câteva zile mai înainte, rugându-l pe cititor să ne însoţească pentru un moment la Luvru.

Ne aflăm în cabinetul regelui unde se şi afla acesta, la o oră după plecarea lui Loraydan. Regele se afla în compania câtorva dintre favoriţii săi, printre care Essé şi Sansac, amândoi nedespărţiţi, domnul de Saint-André, care urma să devină mareşal al Franţei, domnul de Roncherolles, tânăr gentilom de optsprezece ani care de abia îşi făcuse intrarea la Curte.

Regele se privea într-o oglindă uriaşă din cristal de Veneţia pe care papa Léon al X-lea i-o trimisese în anul semnării tratatului de la Bologna, şi murmura: "Oare sunt deja destul de bătrân ca să mi se spună că încă sunt tânăr?"

I se păru că oglinda e mai iertătoare, fiindcă Francisc I, lăsându-şi liberi curtenii şi păstrându-i numai pe cei patru de mai sus, strigă bucuros:

— Domnilor, în seara asta vom întreprinde o expediţie. Să fiţi aici la ora unsprezece, bine înarmaţi, fiindcă se pare că vom avea de-a face cu blestemaţii ăia de diavoli de la Curtea Miracolelor.

Cei patru se înclinară toţi odată.

— Şi unde vom merge, Sire? întrebă contele d'Essé, oare ştia foarte bine că regele abia aştepta această întrebare.

— Am merge chiar şi în infern, dacă asta-i dorinţa Maiestăţii Sale, sublinie Saint-André.

— Cu Maiestatea Să nu putem merge decât în cer, replică baronul de Sansac.

Micul Roncherolles tăcu. Se mulţumi să privească şi să asculte cu lăcomie: îşi făcea doar ucenicia.

— Domnilor, spuse râzând Francisc I, nu ne ducem nici în cer, nici în infern; ne vom duce, pur şi simplu pe drumul spre Corderie, chiar dacă acest drum putem spune căi în infern, după cât de depărtat este el de Luvru. Şi mai ales că-i plin de tot felul de indivizi necuraţi. Dar tot atât de bine putem spune că este şi cerul, deoarece acolo locuieşte un înger.

Deci regele revenise asupra propriei sale hotărâri de a mai aştepta câteva zile până va încerca o nouă tentativă împotriva Herenger-ei asupra hotărârii de a-şi pregăti calea punând să fie arestat tatăl ei pe motivul falsificării de bani.

Regele era sigur de complicitatea slujnicei, madam Médarde.

Îşi spunea că poate intra în acea locuinţă orişicând ar fi dorit; odată ajuns înăuntru, cei patru gentilomi vor fi îndeajuns pentru a-i ţine la respect pe cei câţiva servitori: cu ajutorul slujnicei, se însărcina să îndeplinească restul.

Nu-i spusese chiar Loraydan: De ce să aşteptaţi? De ce mâine? De ce nu chiar în seara asta?

Regele rămăsese sub impresia acestor cuvinte şi-şi repeta: "De ce nu chiar în seara asta? De ce atâta ezitări şi precauţii nedemne de mine? Vreau, pe sufletul lui Christos şi asta-i de-ajuns!"

La ora unsprezece, Sansac, Essé, Roncheolles şi Saint-André, toţi spadasini vestiţi, viteji, toţi patru fără scrupule, fără conştiinţă, deci, la ora unsprezece, cei patru gentilomi se prezentară la Luvru, înarmaţi cu spade şi pumnale de luptă, mascaţi, nu pentru a nu fi recunoscuţi, cum s-ar putea crede, dar pentru că aşa era modă care spunea că astfel te poţi apăra de soare, în timpul zilei, sau de frig, în timpul nopţii.

Regele tocmai se îmbrăca: tunică şi colanţi de catifea neagră, cizme înalte care-i – strângeau pulpa până deasupra genunchiului, tocă de catifea neagră împodobită cu perle albe, manta grea de mătase de Flandra, mănuşi din piele de căprioară, pumnal şi spadă de luptă la centură.

Ieşiră din Luvru şi, sigur, până când se înfundară în străduţele întunecate, în tăcerea Parisului adormit, fură urmăriţi de câţiva bandiţi, dar aceştia nu îndrăzniră să-i atace fiindcă toţi cinci formau un grup de temut.

Când ajunseră în colţul străzii Temple cu drumul spre Corderie, marele orologiu al ortăreţei bătu miezul nopţii.

— Să-l trezim pe Loraydan şi să-l luăm cu noi! hotărî Francisc I. Ia te uită, poarta palatului este întredeschisă. ce înseamnă asta? Să intrăm!

În curte, observară că trei dintre ferestrele de la parter erau luminate.

Se îndreptară spre acele ferestre.

O tăcere sinistră plutea deasupra palatului Loraydan…

Se simţea Groaza în aer.

Capitolul XXVII Poate puteţi spune dumneavoastră ce înseamnă viclenia feminină.

La căderea serii, pe la ora opt, contele de Lorayd îl chemă pe Brisard care se apropie neîncrezător, spinarea încă vărgată de curelele cele noi:

— Poţi să petreci noaptea unde vrei. Te vei întoarce mâine la amiază. Dacă din clipa asta mai te prind prin preajma palatului.

Şi un gest, un simplu gest, sfârşi ameninţarea.

Dar acel gest avu darul de a-l face pe Brisard s-o ia imediat din loc, îndepărtându-se de drumul ce ducea spre Corderie cu o asemenea viteză, încât traversă într-o clipă Cité şi nu se simţi în siguranţă decât atunci când ajunse la o rudă de-a sa, care locuia aproape de Universitate.

Loraydan intrase în sala de arme a palatului, sală care se afla la parter.

Chiar dacă fusese despuiată între timp de vechiul său lux, încă se mai putea mândri cu două panoplii magnifice, una de spade şi săbii, cealaltă de pumnale şi stilete spaniole şi florentine.

Se aruncă într-un fotoliu şi de acolo, cu cotul rezemat pe genunchi, cu bărbia sprijinită în palmă, singur cu gândurile sale, îşi preciza situaţia.

Trebuia să aleagă între Léonor şi Béreng?re.

Avea răgaz câteva zile până la căsătoria Să cu fata comandorului. Şi cam tot atâtea până la căsătoria cu Béreng?re.

Onoruri, avere, fericire, totul, totul depindea de el. Cu aceeaşi mână cu care-şi zdrobise adversarul, putea apuca şi fericirea supremă ca un cuceritor care, abia intrat în viaţa mondenă, mânuieşte evenimentele potrivit dorinţelor sale. Ambiţia şi dragostea îşi găseau astfel o satisfacţie strălucită.

O crimă: căsătoria cu Léonor. O altă crimă: răpirea Berenger-ei. O altă crimă: moartea lui de Ponthus. O altă crimă: trădarea regelui Franţei şi a împăratului Carol Quintul. Datorită tuturor acelor crime, fericirea era de partea sa. Era uşor şi simplu.

Cea mai mare dificultate a majorităţii oamenilor era acceptarea ideii crimei. Dar Loraydan nu era încercat de aşa ceva.

Orologiul din fortăreaţa Temple bătu ora zece.

"A sosit vremea!" îşi spuse Loraydan.

Dar se opri brusc. Simţi cum se îngălbeneşte şi câteva broboane de sudoare îi apărură pe frunte.

— Ei, asta-i bună! izbucni el, încercând să râdă. Ce înseamnă asta? Am înnebunit? Sau poate că sunt nedemn să-mi cuceresc fericirea? Numai pentru că a spus aceste cuvinte, din fundul celulei în care se află înlănţuit? Era nebun, delira. Haide, Loraydan, mergi înainte! Du-te la Béreng?re! Şi mâine te vei duce la Léonor! Vai de cel care-mi va sta în cale! Haide!

Privi în jurul său cu o teamă ciudată, tremurând.

În realitate, în timpul acestor două ore în care-şi stabilise cu grijă ordinea crimelor, nu încetase nici măcar o secundă să se gândească la nebunia lui de Ponthus care, fără motiv, îi repetase acele unice cuvinte: a sosit vremea.

Cu un efort puternic, Loraydan reuşi şi scape de acea nelinişte care nu avea nici un motiv de a exista, nici un motiv real.

Când ieşi afară, în aerul rece al nopţii, îşi regăsi întreaga luciditate şi inima îi fu cuprinsă de bucurie. Se simţi aproape înduioşat de ceea ce el numea dragostea să.

Printr-o gaură din gardul viu care mărginea drumul, ajunse în curtea Enfants-rouges şi imediat găsi cocioaba în care se hotărâse întâlnirea.

Îşi imagină figura surâzătoare a feţei, şi, imediat o văzu apărând, însoţită de madam Médarde.

Béreng?re iubea.

Întâlnirea, odată acceptată, venea hotărâtă, decisă, fără nici o umbră de bănuială. şi de ce s-ar fi temut? Pentru ea, Loraydan erau un semizeu. Îl împodobise cu toată nobleţea spirituală cu care ea însăşi era înzestrată.

Îl văzu pe Loraydan şi pasu-i deveni mai rapid. Intră prima, urmată îndeaproape de madam Medardc.

Acest scurt răgaz îi fusese de ajuns lui Loraydan pentru a-şi calcula şi a-şi pune în ordine ceea ce trebuia să facă.

Deci Médarde intră şi chiur în secunda în care intră în întunericul cocioabei, îşi dădu seama că intră în întunericul morţii: două mâini puternice îi înlănţuiră grumazul şi degeaba încercă ca să strige, nu scoase decât un geamăt slab, simţi cum pământul îi fugea de sub picioare şi se prăbuşi. Totul nu durase decât câteva secunde.

Loraydan murmură: "De-acum nu mai poate spune unde se află Béreng?re."

— Ce faceţi? Ce faceţi? bolborosi Béreng?re care rămase stană de piatră.

— Femeia asta vă trăda, spuse Loraydan, ridicându-se. Am legat-o şi i-am pus căluş ca să nu se poala elibera prea repede. Tatăl vostru va hotărî asupra soartei sale după ce-i voi povesti trădarea.

— Mă trăda? De ce? Cum?

— De ce, Béreng?re? Da, ai dreptate. Curată şi cinstită cum eşti tu, nu bănuieşti puterea aurului. Vă vânduse deja unui ticălos. Pot spune chiar că domnul Turquand, avertizat de mine, o bănuia deja.

— Deci veţi merge să-l vedeţi pe tatăl meu?

— În câteva minute va veni aici. Vino, Béreng?re. Dacă ţii la viaţa mea, vino fără nici o ezitare. După care eu mă voi întoarce să-l aştept pe tatăl tău…

Béreng?re făcu câţiva paşi înapoi, bâlbâindu-se:

— Sunteţi în pericol?

— Într-o jumătate de oră, spuse Loraydan, casa va fi înconjurată de oamenii regelui.

— Regele! Regele! se cutremură Béreng?re.

Şi se gândi că toate acele măsuri de precauţie pe care şi le luase Turquand: dulapul din camera sa, galeria subterană, soneria de alarmă. da. sigur. toate acestea erau pentru a se apăra de un adversar extrem de puternic.

— Dacă mă găseşte aici, asta înseamnă pentru mine temniţa şi apoi eşafodul, continuă Loraydan. Veniţi! Veniţi repede. Moartea mea n-ar însemna nimic. dar dumneavoastră.

— Unde mă duceţi? întrebă ea tremurând.

— La mine, logodnicul vostru, Béreng?re! La mine unde nu aveţi a vă teme de nimic! La mine, unde vă aşteaptă cu nerăbdare marchiza de Loraydan-Morlancy, sora tatălui meu şi care mie mi-a fost ca o mamă adevărată şi căreia i-am povestit despre dragostea noastră! La mine, unde nemernicul care vă urmăreşte nu se va aştepta să vă găsească! Ah! Veniţi, iubită Béreng?re, minutele ne sunt numărate. cea mai mică şovăială. ar însemna mai întâi moartea mea. şi pe urmă dumneavoastră, ar fi.

— Să mergem! spuse hotărâtă Béreng?re.

Loraydan o luă de braţ.

O trase după el, tremurătoare, înspăimântată de gândul că regele putea apare şi să-l aresteze! ea fu aceea care grăbi pasul.

În momentul în care era cât pe-aci să iasă prin gaura din gardul viu aruncă o ultimă privire spre casă sa. şi avu o tresărire de luciditate, întrebându-se de ce tatăl său nu fusese prevenit, în timp ce ea.

— Béreng?re, spuse Loraydan, i-am jurat domnului Turquand să vă duc până la palatul meu teafără şi nevătămată, în timp ce el va rămâne aici pentru a supraveghea împrejurimile.

— Deci tatăl meu ştie.

— Cum? Nu v-a spus? Ah, înţeleg! Médarde ar fi aflat secretul şi atunci totul ar fi fost pierdut!

Béreng?re se sprijini de braţul logodnicului său.

Acum era pe deplin liniştită şi avea plăcuta impresie că merge la ea acasă, la noua ei locuinţă, la braţul soţului său.

Ajunseră curând la palatul Loraydan.

Câteva minute mai târziu se aflau în sala de arme.

Loraydan lăsase candelabrele aprinse şi sala era puternic luminată.

Béreng?re îşi îndreptă privirile spre logodnicul său! Se clătină. un tremur de nelinişte o scutură din cap până-n picioare.

Loraydan o privi o secundă, mirat.

Atunci îşi privi mâinile şi le văzu pline de sânge.

— Cine ştie, poate că din greşeală am rănit-o pe nemernica care v-a trădat. spuse el.

— Aţi ucis-o!

— Şi de ce n-aş fi ucis-o! V-a trădat. Voia să vă predea regelui. Aş ucide cu mâinile mele pe oricine v-ar vrea răul, adăugă el pe un ton sălbatic.

Fata se linişti din nou.

Era sigură că este iubită. Nu putea fi nici o îndoială.

— Vă cred, spuse ea cu blândeţe. Îmi pare rău că aţi ucis-o pe Médarde, chiar dacă mă trădase. Dar cred, sunt sigură că aţi făcut-o pentru a mă salva, Amauri şi cred în dragostea voastră.

Era pentru prima dată când îl numea Amauri. Şi era pentru prima dată când vorbea de dragoste.

El tremura de nerăbdare, pasiunea crescându-i din ce în ce.

Béreng?re continuă:

— Duceţi-vă acum şi aduceţi-l şi pe tatăl meu şi în trei vom vedea ce avem de făcut pentru a ne salva vieţile. şi fericirea.

— Deci, credeţi în dragostea mea, Béreng?re?

— Da. Pe sfântul Dumnezeu care mă aude, cred în dragostea voastră.

Loraydan începu să gâfâie.

— Dar, dumneata, Béreng?re, mă iubeşti?

Cu voce hotărâtă ea-i răspunse:

— Vă iubesc şi sunt fericită să devin soţia voastră. El se apropie repede, fără ca totuşi s-o atingă:

— Repetaţi, Béreng?re! Repetaţi acest cuvânt care mă îmbată şi mă umple de fericire.

— Vă iubesc.

— Mă vei urma oriunde, Béreng?re?

— Fără îndoială. Nu asta îmi va fi datoria? Dacă aţi îl exilat pentru. evenimentul de acum, nu va fi numai o datorie, ci

chiar o bucurie să vă urmez, să vă fiu aproape oriunde aţi merge.

— Chiar vei face ceea ce spui?

— Supunerea soţiei nu este o lege de onoare, o lege divină?

— Consimţi deci să devii a mea?

— Din tot sufletul, chiar o doresc!

— Nu m-ai înţeles. Béreng?re, va fi chiar acum.

— Dacă vreţi să schimbaţi ziua căsătoriei, dacă în chiar această noapte trebuie să schimbăm între noi jurămintele ce ne vor lega, sunt pregătită. duceţi-mă În nobilă doamnă despre care mi-aţi vorbit, duceţi-vă după tatăl meu şi împreună vom merge la biserica pe care aţi ales-o.

— Tatăl vostru! izbucni el. Deoarece mă iubiţi, Béreng?re, ce nevoie mai este de tatăl vostru?

Ea tresări.

Se simţi din nou cuprinsă de spaima încercată mai înainte, atunci când văzuse, pline de sânge, mâinile logodnicului său. Din nou îl văzu aşa cum era, asemenea unui animal de pradă, gata să se arunce asupra ei.

Cu toate că nu era decât o fată fragilă şi că până atunci nutrise numai sentimente delicate, deveni vitejia însăşi.

El înainta spre fată. Cu un gest, aceasta îl opri. Cu un gest şi cu un cuvânt:

— Ce doriţi, Amauri? De ce nu vă duceţi după tatăl meu?

— Nici nu mă gândesc să mă duc după Turquand! bubui el. Şi numele acesta, rostit cu un dispreţ profund, numele tatălui ei, pe care îl venera, îi păru o insultă îngrozitoare care o răni adânc în inimă.

Deveni ţeapănă. Încercă să-şi adune tot curajul şi tot sângele-rece.

— Aşadar, ce doriţi? repetă ea.

— Pe tine, spuse Loraydan. Pe tine te vreau!

Şi se îndreptă spre ea, cu un surâs rău pe buze. Cu extraordinara luciditate pe care ţi-o dă momentul în care

este vorba de viaţă şi de moarte, fata aruncă o privire în jur şi văzu strălucind panoplia cu pumnale.

Făcu un salt şi smulse unul.

Loraydan se opri brusc. Ea îi spuse:

— Amauri, aşadar vrei să mor?

El surâdea în continuare.

Era o scenă înspăimântătoare.

Şi de ce Loraydan surâdea în acest moment îngrozitor? Nu era dintr-un exces de cinism sau de bravadă din partea criminalului. Era, lucru într-adevăr straniu şi tragic totodată, era că, în momentul în care o văzu pe Béreng?re gata să se sinucidă, era faptul că-şi amintise o scenă de orgie la care luase parte împreună cu câţiva descreieraţi şi la care participase şi regele. Parcă îl auzea spunând: "De câte ori n-am văzut frumoase care încercau să-mi reziste, ameninţând că se vor sinucide! Ah! Prieteni! Iubiţii mei prieteni! Dacă vi se va întâmpla şi vouă aşa ceva, spuneţi-vă că nu-i decât o viclenie feminină. Un pas în plus şi-şi vor implânta pumnalul! Ha! Ha! Pe sfântul Dumnezeu! Sau poate: "Dacă mai faci un pas, mă arunc pe fereastră!" Nu, nu-şi va implânta pumnalul. Şi nici nu va sări pe fereastră. Luaţi-o! Un sărut îi va schimba gândul de moarte de care chiar ea va râde a doua zi."

Loraydan avansa spre Béreng?re.

În momentul în care voi s-o atingă văzu gestul fulgerător al acesteia. văzu o pată de sânge înroşindu-i pieptul. o văzu prăbuşindu-se.

Scoase un urlet de furie. de durere.

Într-o clipă fu în genunchi, bolborosind înjurături, suspinând, ascunzându-şi ochii cu palmele, muşcându-şi pumnii şi apoi, calmându-se brusc, se aplecă asupra ei şi-şi lipi urechea de pieptul însângerat, aşteptând să-i audă bătăile inimii.

Inima nu mai bătea.

Béreng?re era moartă.

Capitolul XXVIII Loraydan e salvat de Turquand.

Loraydan se ridică. Dacă s-ar fi privit în oglindă ar fi văzut că obrazul pe care-l lipise de pieptul fetei era plin de sângele ei. Avea sânge pe mâini şi pe faţă. Asta-i dădea o aparenţă de coşmar. Nici măcar nu-şi dădea scama că părul-i era ridicat măciucă şi că dinţii-i clănţăneau. Privea cadavrul şi nutrea speranţa să-l vadă ridicându-se, smulgându-şi pumnalul din piept şi începând să râdă: n-a fost decât un vicleşug de femeie."

Loraydan se îndepărtă de moartă.

Câteva minute se plimba agitat prin sala de arme, fără nici o voinţă în el. Evită să privească panoplia sub care se afla corpul ei.

Ieşi în curte şi privi cerul fără a-l vedea. Merse până la poartă şi o deschise fără ca măcar să-şi dea seama. O clipă mai târziu se îndrepta spre drumul ce ducea la Corderie şi o luă spre locuinţa lui Turquand. Ajunse până la gaura din gardul viu prin care o pusese pe Béreng?re să treacă şi se opri îndelung. Părea că se gândeşte la ceva, dar în realitate nu se gândea la nimic. Dar un gând ciudat îi trecu prin minte, deoarece murmură:

— De ce oare mă duc s-o caut pe Béreng?re când ea se află la mine, la palat.

Se întoarse, găsi poarta palatului întredeschisă, aşa cum o lăsase când ieşise. Ajuns în faţa ei ezită îndelung.

În cele din urmă intră, dar cu precauţii extraordinare. S-ar fi spus că întreaga sa viaţă depindea de un gest, de un zgomot. Un minut mai târziu se afla în faţa cadavrului.

Ochii aproape că îi ieşiseră din orbile şi-l dureau. Îi frecă cu sălbăticie, spunându-şi: "Oh! Dar ce se întâmplă cu ochii mei?"

În mod confuz simţea că ar fi dat o avere să poată plânge. Dar nu putea.

Atunci îşi spuse că poate să stingă candelabrele şi se simţi mai uşurat, crezând că durerea pe care o simţea la ochi venea de la lumina prea puternică. Se îndreptă repede spre candelabre cu gândul să le stingă. Dar nu le stinse,

deoarece îi veni o nouă idee: "Şi cum voi mai ieşi pe întuneric?"

Imediat adăugă: "Béreng?re are ochii închişi şi nu mă poate vedea. Oricum, mai prudent ar fi să nu trec pe lângă ea. Poate că ar fi mai bine să plec."

În acelaşi timp se întoarse şi privi un obiect ce era rezemat de zid. Se aplecă şi-l privi cu atenţie. Evita totuşi să-şi mărturisească adevărul. Adevărul era că nu mai voia să-l privească, să nu-l mai vadă, să plece. Pe când se afla aplecat asupra lui, auzi un zgomot în spatele său, voci puternice. Se întoarse şi-l văzu pe rege.

Maiestatea Sa era însoţită de patru gentilomi.

Erau domnii d'Essé, de Sansac, de Roncherolles şi de Saint-André.

Văzu întipărită pe figurile lor o stupoare reală şi-i văzură scoţându-şi pălăriile dintr-o singură mişcare, Salutând cadavrul.

Regele puse un genunchi în pământ, puse o mână pe pieptul Béreng?rei, o ridică şi spuse:

— E moartă!

Spusese aceste cuvinte cu voce schimbată, devenind palid.

Contemplă un minut frumuseţea asupra căreia moartea nu-şi pusese încă amprenta. După care-i spuse lui Loraydan:

— Conte, aştept să-mi explicaţi ce s-a întâmplat

— Sire, spuse acesta, o rog pe Maiestatea Voastră să-mi spună ce doreşte să-i explic!

— Mai întâi ce caută această nefericită în palatul vostru? Cine a adus-o aici?

— A venit de bună voie.

— Da, dar de bună seamă că cineva a convins-o?

— Sigur, Sire. Şi acel cineva sunt eu.

— Dumneata, conte?

— Eu am fost la ea acasă şi tot eu am condus-o să vină aici.

— Ah! Şi de ce?

— Pentru că o iubeam, Sire.

— O iubeai pe Béreng?re?

— Da, o iubeam!

În toate aceste răspunsuri şi întrebări se simţea totuşi ceva înfricoşător.

Probabil că Francisc I suferea din cauza faptului că cineva îi încălcase privilegiile. Deci, exista cineva care îndrăznise să-l concureze cu privire la o femeie! Acest lucru nu putea fi posibil!

Îşi aruncă privirea asupra lui Loraydan şi spuse:

— Ar fi trebuit să mă preveniţi, să-mi mărturisiţi dragostea voastră pentru această fată. Îmi cunoşteaţi sentimentele. Ştiaţi că şi eu o iubesc. Dacă m-aţi fi prevenit, aş fi renunţat la ea şi v-aş fi lăsat câmpul liber. De ce nu aţi făcut-o?

— Fiindcă m-aţi fi ucis, Sire.

— Ucis? Aşa îndrăzneşti să vorbeşti despre mine?

— M-aţi fi ucis, sau aţi fi pus să fiu ucis, Sire.

Francisc I lăsă să-i scape un suspin adânc. Se îndepărtă, făcând câţiva paşi cu capul plecat. Loraydan continua să stea ţeapăn, ca şi când s-ar fi aflat la o audienţă solemnă.

Brusc, regele se întoarse spre acesta şi-i spuse cu vocea sa calmă şi sinistră:

— Acum aş vrea să ştiu cum a murit această nefericită.

— Sire, se vede foarte bine, Béreng?re a murit din cauza unei lovituri de pumnal; lovitura i-a atins inima şi moartea a fost fulgerătoare.

— Deci Béreng?re a fost ucisă?

— Da, Sire.

— De cine? Spuneţi-mi, pentru numele lui Dumnezeu, sau dacă nu, chiar eu cu mâinile mele. spuneţi-mi, cine a ucis-o pe Béreng?re?

— Chiar voi, sire.

— Eu!

— Voi, Sire.

Loraydan spusese toate acestea cu un accent liniştit şi sălbatic totodată, accent pe care-l folosise în întregul dialog cu regele. Acesta-l privi câteva clipe cu speranţa că bietul

conte înnebunise. Numai nebunia l-ar fi explicat modul în care contele îndrăznise să-i vorbească.

— Nu, Sire, spuse Loraydan, nu sunt nebun. Fără îndoială că nu voi aţi luat pumnalul din panoplie şi aţi lovit-o pe Béreng?re. Nu mâna voastră a ucis, deoarece am văzut-o cu ochii mei cum s-a sinucis. Dar dacă n-aţi fi urmărit-o cu dragostea voastră, dacă n-aţi fi hotărât ca Béreng?re, asemenea ca multe altele, va fi amanta voastră, n-aş fi încercat să v-o iau înainte. De data asta, Sire, n-a mai fost vorba de o viclenie feminină. Béreng?re a preferat să se sinucidă decât să fie siluită. Pot spune deci că eu am ucis-o. Dar trebuie să admiteţi, Sire, că dacă e vorba de remuşcări de acum încolo şi voi vă aveţi partea.

— Domnilor. bâigui regele.

Suspină adânc. O clipă îşi ridică spre cer pumnii strânşi. Faţa i se descompuse. O clipă fu tot atât de palid ca şi cadavrul ce zăcea la picioarele sale. Cu o voce chinuită continuă:

— Domnilor, arestaţi-l pe contele Loraydan.

Cel patru gentilomi se îndreptară spre Loraydan şi Sansac, care trecea drept prietenul său intim, îi spuse cu asprime:

— Spada dumneavoastră, domnule!

Loraydan îşi trase încet spada ca şi când ar fi vuit s-o predea; dar când acesta fu afară din teacă, dintr-un salt se puse la adăpost şi strigă:

— Haideţi, domnilor, arestaţi-l acum pe Loraydan!

Şi-n acelaşi timp se repezi, deschise uşa sălii de arme şi dispăru. Cei patru dădură năvală şi, de departe, Loraydan îl auzea pe rege cum urlă:

— Ucideţi-l! Ucideţi-l! Nenorocire vouă dacă vi scapă!

Când ajunse în curtea palatului îi văzu pe cei patru cum alergau după el cu săbiile trase. Toţi patru năvăliră asupra lui:

— Stai! strigă în gura mare tânărul Roncherolles în aşa fel încât să fie auzit de rege. Stai, mizerabilule! Te vom învăţa cum trebuie să te porţi cu Maiestatea Sa.

— Moarte trădătorului! urlă Saint-André.

Deodată se făcu o tăcere adâncă. Numai câteva secunde.

Apoi toţi împreună începură să vocifereze:

— Unde este? Unde este?

— Ah! Laşul! A fugit!

— Pe el, pe trădător! Pe ticălos!

— Moarte lui! Moarte lui.

Loraydan fugise pentru că se simţea pierdut, pentru că se simţea urmărit, pentru că orice urmă de energie din el dispăruse din cauza certitudinii că totul era pierdut.

Cu o voce de dement strigă în noapte:

— A sosit vremea!

În spatele lui, din ce în ce mai aproape, mai violente, mai ameninţătoare, se făcură auzite strigătele urmăritorilor.

În momentul în care strigase: A sosit vremea! Loraydan observă deodată că cineva mergea, sau mai degrabă alerga aproape de el. Îşi ridică mâna înarmată cu un pumnal puternic. Umbra care alerga alături de el îi spuse:

— Nu loviţi, domnule conte, am venit să vă salvez!

— Turquand! gemu Amauri de Loraydan.

— Da, monseniore. Dar să nu mai vorbim. Veniţi!

Şi amândoi îşi continuară fuga.

Din câteva salturi ajunseră la locuinţa lui Turquand. Uşa era deschisă; fără îndoială că acesta o lăsase aşa. O secundă mai târziu şi amândoi se aflau înăuntru, acţionând mecanismul şi punând între ei şi urmăritori un oblon de fier în care auziră imediat bubuituri puternice şi strigăte de mânie izbucniră.

— Sunteţi salvat, spuse abia atunci Turquand.

Loraydan îl privi pe tatăl Béreng?rei şi oricât i-ar fi fost de mare durerea, oricât i-ar fi fost de mare spaimă, tresări mirat. Trăsăturile acestuia erau răvăşite şi aspectul fizionomiei era atât de contorsionat încât îl puteai asemăna cu un peisaj devastat de un ciclon.

Turquand observă mirarea lui Loraydan.

— M-am schimbat, nu-i aşa?

— Este oare posibil, bolborosi Loraydan, este oare posibil ca în câteva ore.

— Ziceţi mal degrabă că în câteva minute. Da, simt că nu mai sunt acelaşi om, sau, ca să fiu mat precis, conte, simt că nu mai sunt om. Nici măcar atât. Simt I a nu mai trăiesc. Sunt mort deja. Fără îndoială că nu vor trece două sau trei ore şi voi muri. Dar sunt deja mort. Conte, cel care vă vorbeşte este mort.

Loraydan tăcea.

Era copleşit de spaimă

— Înţelegeţi deci, seniore, spuse Turquand. Înţelegeţi deci că, după moartea celei ce mi-a fost soţie mult iubită, n-am mai trăit decât pentru fiica mea. Am vegheat ca fiica mea, Béreng?re, să nu fie ca şi mama ei, victima unei bestii, ca să nu moară şi ea în ruşine şi disperare. Am organizat apărarea sa, I-am asigurat bogăţia, l-am găsit un bărbat demn de ea: dumneata, iubite seniore.

— Eu? bolborosi Loraydan.

— Nu urma să vă căsătoriţi? Nu vă iubea? Şi iată că după ce mi-am irosit întreaga viaţă pentru a o face fericită, întreg eşafodajul se surpă dintr-o dată şi Béreng?re moare asasinată. Cum credeţi că un om ca mine ar putea rezista unui asemenea şoc? Când, aflându-mă în grădina palatului, vostru şi privind pe fereastră am văzut-o pe Béreng?re moartă, am înţeles că voi muri.» că sunt deja mort. şi un mort este cel ce vă vorbeşte acum.

Loraydan îşi plecă fruntea ca pentru a-şi exprima compasiunea, în realitate pentru ca Turquand să nu surprindă pe figura lui adevărul. Întrebarea era dacă acesta ştia ori nu ştia… trebuia să îndrăznească să-l întrebe. şi îndrăzni:

— Aşadar. ştiţi cum a murit,. Béreng?re?

— Am văzul totul, spuse Turquand.

Afară se auzeau insultele strigate în gura mare de gentilomii lui Francisc I şi loviturile grele pe care le suporta uşa locuinţei. Dar Loraydan nu le mai auzea.

— Poate că-n cele din urmă vor reuşi să intre, spuse Turquand. Dar nu vă fie teamă, sunteţi salvat

— Sunt salvat? tresări Loraydan.

— Fără îndoială! Aş muri disperat dacă, după ce atu văzut-o moartă pe Béreng?re, v-aş vedea mort şi pe dumneavoastră, pe dumneavoastră care, după ea, vă iubeam ca pe propriul meu fiu.

"Nu-nţeleg nimic! îşi spuse în sine Loraydan. Şi trebuie să înţeleg! Trebuie să ştiu dacă el ştie."

— Spuneţi că aţi văzut totul? făcu el.

— Da. Am ajuns la fereastră în momentul în care regele Franţei, după ce aruncă o privire de ura asupra victimei sale. asupra fiicei mele. dădea ordinul de a vă aresta.

Loraydan lăsă să-i scape un suspin adânc de uşrare.

Şi Turquand continua să se explice:

— Când am observat lipsa fiicei mele… acum aproape o jumătate de oră. am chemat-o pe Médarde: dur şi ea dispăruse. Atunci am înţeles că femeia mă traduse. Prima mea idee a fost să alerg şi să vă previn. Am sosit şi am găsit poarta deschisă. Văzând mutrele luminate, m-am apropiat şi aproape am Intrat în agonie fiindcă am văzut tot tabloul! Şi am înţeles totul! Béreng?re a fost, fără îndoială, răpită de individul acela, care-şi spune rege şi de cei patru complici ai săi. Trecând prin faţa palatului vostru, a strigat. valetul probabil că i-a deschis poarta. poate că biata copilă s-a zbătut şi a reuşit să scape din mâna ticăloşilor şi şi-a căutat refugiul în palatul vostru. dar bestia a urmărit-o, a ajuns-o şi cum ea continua să-i reziste, a înjunghiat-o. Iată cum cred eu că s-au petrecut lucrurile. Dar voi?

— Nu ştiu ce să spun, rosti Loraydan băgând pumnalul în teacă. Tot ce ştiu este că, înapoindu-mă în propriul palat, l-am văzut pe rege şi prietenii săi. Am văzut-o pe Béreng?re tot aşa cum ai văzut-o şi dumneata. Atunci l-am insultat pe rege şi oamenii săi s-au repezit asupra mea… Asta-i tot ce ştiu, nu mă întrebaţi mai mult: simt că îmi pierd minţile.

Şi Loraydan scoase un suspin. O clipă speră că din ochi îi vor izbucni lacrimile ce-i vor răcori arsura ochilor, dar nu reuşi nici de această dată.

Turquand îşi plecă fruntea.

— Da, spuse el rar, dumneavoastră vă pierdeţi minţile în timp ce eu, după cum vedeţi, sunt calm ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic. Asta-i, fără îndoială, din cauza faptului că ştiu că voi muri. În galeria subterană mi-am pus toată averea în siguranţă. Este a voastră. Luaţi-o. Conte, trebuie să trăiţi. Trebuie să trăiţi pentru ca amintirea fiicei mele să trăiască măcar într-o inimă de om. Dar pentru a trăi, trebuie să-i scăpaţi acestui mizerabil. Veniţi!

Loraydan îl urmă pe Turquand.

Ajunseră în camera fiicei sale. Turquand deschise dulapul. Încă mai reuşi să-i surâdă când îi spuse:

— Măcar munca mea va servi la salvarea vieţii aceluia pe care fiica mea l-a ales. Duceţi-vă conte şi urmaţi-mi instrucţiunile. La capătul acestei scări veţi găsi o galerie subterană. Veţi lua felinarul care se află agăţat de zid şi veţi merge până la capătul galeriei. Acolo veţi găsi o scară asemănătoare acesteia. O veţi urca şi veţi ajunge în mormântul Agnes-ei de Sennecour. În spatele sarcofagului, am ascuns un cufăr care conţine aproape trei milioane de livre de aur – tot ce am putut transforma în aur. De asemenea şi multe bijuterii. Acum ascultaţi-mă cu atenţie: pe o placă de marmură veţi vedea sculptate în relief trei capete de îngeri. Veţi apăsa pe capul din mijloc şi placa de marmură se va deschide. Sunteţi de-acum în capela palatului d'Arronces. Trebuie neapărat să închideţi placa la loc. Când veţi dori să vă întoarceţi în galerie pentru a lua cufărul, veţi apăsa pe una din asperităţile de marmură pe care o veţi găsi exact dedesubtul cuvântului Agnes. Adio, conte! Nu mai pierdeţi timpul fiindcă încep să cred că aceşti tâlhari ai regelui încep dărâme uşa. Adio! Şi gândiţi-vă la Béreng?re!

— Adio! bolborosi Loraydan.

Ar fi dorit să găsească câteva cuvinte, fie pentru a-l consola pe Turquand, fie pentru a-i mulţumi pentru averea pe care i-o dăruia, fie pentru a-l asigura că-i va păstra vie în inimă amintirea fiicei sale.

Dar nici un cuvânt nu-i veni pe buze; aşa cum bine spusese, îşi pierduse capul. Dar îşi spunea: "Şi totuşi Voiam să spun ceva. De ce nu-mi amintesc?"

Împins de Turquand, intră în dulap.

O secundă mai târziu, uşa acestuia se închise cu un declic puternic care-l făcu pe Loraydan să tresară din cap până-n picioare.

Şi-n aceeaşi secundă îşi aminti ce voia să spună!

Începu să strige:

— Mai sunteţi acolo?

— Da, iubite seniore.

— Deschideţi, vreau să vă vorbesc

— Vorbiţi de acolo. Vă aud foarte bine. Ar fi periculos să deschid acum: au intrat deja în casă. Ce vreţi să-mi spuneţi? Vă ascult.

— Voiam, spuse Loraydan neliniştit, voiam să vă întreb de ce nu fugiţi împreună cu mine!

— E inutil. Gândiţi-vă numai la dumneavoastră.

— Deschideţi! Veniţi cu mine. Vreau eu!

— Inutil, conte, inutil, fiindcă deja sunt mort. De ce să vă mai reţină încă un cadavru? Vă spun doar că sunt mort. Un mort care vă spune adio! Mort. Mort.

Şi cuvântul sinistru i se gravă în memoria lui Loraydan. Începu să coboare scara, în timp ce murmură: "Mort, mort! Vă spun că sunt deja mort!"

Capitolul XXIX Din dulap în mormântul Agnesei.

Cei patru favoriţi ai regelui se întoarseră, cu capul plecat, fiecare gândindu-se la primirea pe care acesta le-o va face.

— Sire, spuse Roncherolles, am onoarea s-o informez pe Maiestatea Voastră că domnul conte de Loraydan a fugit.

— Domnilor, spuse regele liniştindu-i cu un gest, n-aş vrea ca Loraydan să mai fie necăjit pentru evenimentul din seara

asta. Este evident că cele spuse de el sunt datorate unei nebunii trecătoare datorată durerii. Loraydan ne este încă prieten. Mâine îl vom primi la Luvru şi-l vom consola.

Adevărul este că Francisc I se gândise că Loraydan îi era în mod imperios necesar pentru misiunea pe lângă Când Quintul. Şi tot atât de adevărat era că se hotărâse să-şi amâne răzbunarea la care se vedea constrâns să renunţe pentru moment.

— Destul cu atâtea nenorociri, destul cu atâţia morţi, continua Francisc I cu voce surdă. Să ne retragem, domnilor. Să-l lăsăm pe acest nefericit copil să doarmă în pace ultimul somn. Domnule de Roncherolles, vă însărcinez să vegheaţi acest sărman cadavru până când se întoarce Loraydan. Cum îl veţi vedea, îi veţi spune că vreau să uit această noapte tristă. Dacă nu se întoarce în noaptea asta, mâine dimineaţă vă veţi duce să-l înştiinţaţi pe Turquand de moartea fiicei sale şi-i veţi spune să tacă dacă ţine la capul său.

Se apropie de cadavru şi se descoperi.

"Adio, frumoasă Béreng?re, murmură el în timp ce lăcrima. Adio şi iartă-l pe cel care-ţi vorbeşte acum, iartă-l dacă poţi, fiindcă are atât de multă nevoie să fie iertat."

Se retrase şi se întoarse la Luvru, urmat de Sansac, d'Essé şi de Saint-André.

Roncherolles se înfăşură în manta, se tolăni în fotoliul de pe care tocmai se sculase Maiestatea Sa şi închise ochii, nu pentru a dormi, ci pentru a coace noi planuri de curtezan ambiţios.

Trecură aşa aproape două ore.

La capătul acestor două ore văzu intrând patru servitori, patru oameni solizi, care duceau un fel de targa. În faţa lor mergea un bătrân care părea că nu acordă nici o atenţie lui Roncherolles.

Atunci gentilomul se ridică şi întreba:

— Cine sunteţi?

Bătrânul arăta cu degetul cadavrul şi-i răspunse:

— Sunt tatăl ei.

— Foarte bine. Trebuie să vă spun din partea regelui că, dacă păstraţi tăcerea asupra acestei afaceri, nu vi se va întâmpla nimic.

— Îmi este permis să iau corpul fetei mele pentru îngropa?

— Da, vă este permis. Şi acum, spuneţi-mi ce s-a întâmplat cu contele de Loraydan.

— A plecat.

— Aşa! Ei bine, dacă se întoarce, spuneţi-i că Maiestatea Sa îl iartă şi îl aşteaptă la Luvru.

— Îi voi spune.

Roncherolles mai spuse:

— Foarte bine.

Îşi nu-i mai pasă de bătrân. Îşi potrivi spada, arunca o ultimă privire spre moartă şi plecă.

Bătrânul îndepărtă mantaua care o acoperea pe Béreng? re şi o aruncă într-un colţ. După care ridică corpul şi-l aşează cu grijă pe targă, făcând un semn celor patru:

— Mergeţi cu grijă, le spuse el.

Ajunşi acasă, corpul feţei fu depus pe un pat. Turquand se aşeza la picioarele patului şi o privi îndelung. Nu reuşea să plângă. Rămase acolo până când câteva femei veniră să se îngrijească de corpul letci pentru înmormântare.

Turquand asistă la funeraliile fiicei sale fără ca măcar să verse o lacrimă, fără să scoată un cuvânt.

Când se întoarse acasă îşi plăti cu generozitate servitorii şi-i concedie.

Asta se întâmpla în a treia zi de la fuga lui Loraydan prin galeria subterană.

În tot acest timp Turquand nici măcar nu mâncase. Oricine s-ar fi apropiat de el nu ar fi reuşit să-l recunoască. Numai ochit îi mai avea vii, ochi în care se putea citi o sclipire funebră.

Deci, când sfârşi de făcut toate cele arătate mai sus, Turquand intră în camera fiicei sale, trase un fotoliu lângă

dulap, se instala comod ca pentru a dormi şi-şi sprijini capul, cu urechea lipită de uşa dulapului.

Cu o voce puternică strigă:

— Conte de Loraydan, sunteţi acolo? Conte de Loraydan, mă auziţi?

Trecură multe minute, poate o oră. Din timp în timp îşi reînnoia apelul.

În sfârşit, ceva ca un surâs apăru pe buzele albe ale lui Turquand. Tocmai sesizase un zgomot, un zgomot uşor pe care numai el îl putea auzi.

"Acolo e, nobilul conte. îl aud acolo jos. Oare ce face? Ei! Oare vrea să se îndepărteze? Nu, nu, slavă cerului, îl aud cum urcă. De abia se târăşte pe trepte. dar urcă, urcă! Ah! Cât îi sunt de lenţi paşii şi cum se mai clatină. Ei, hai, puţin curaj, ce dracu'. urcă. s-a oprit. Doar n-o să-mi aducă ofensa să moară aşa de repede! Nu, iubitul de el; încă se târăşte. a ajuns chiar lângă uşă. Aha! Loveşte în uşă! Loveşte! Aşa cum a lovit şi ieri şi alaltăieri. Ei! Nu mai lovi aşa de tare, nu sunt surd, la naiba."

O voce tremurătoare, slabă, care părea că vine din depărtare, cu toate că venea din spatele uşii dulapului, se făcu auzită:

— Dumneavoastră sunteţi, domnule Turquand?

— Da, da. Ce doriţi?

— Deschideţi-mi. Repede, repede, aveţi milă. Mor.

— Ei cum! Muriţi? Şi de ce anume muriţi? Atât de tânăr şi de robust, sunt sigur că mai aveţi multe zile de trăit.

— Mor de foame şi sete! Vă spun că mor!

— Conte de Loraydan, spuse Turquand şi eu mor îi foame şi sete. Şi de alte lucruri încă. Staţi liniştit, nu vă risipiţi forţele pe uşa asta de fier.

— Ce vrei să spui, demone?

— Blestemaţii le! Blestemăţiile! Ce mi-ai făcut?

— Nu eu am făcut-o! Nu eu! urlă Loraydan.

— Mai încet, nu mă asurzi! spuse Turquand. Ascultă-mă bine. Dacă tu ai fi înjunghiat-o pe Béreng?re, poate că

totuşi aş fi găsit nu o scuză asasinatului, dar măcar o explicaţie. Ai forţat-o să se înjunghie singură şi, vezi tu, asta-i un asasinat mult mai groaznic.

— Blestematule! Ce vrei să-mi faci? Ce vrei de la mine?

— Vreau să mori blestemat tu însuţi, de o moarte lentă, oră de oră, minut de minut. Vreau să-ţi aminteşti până-n ultima clipă că eu, Turquand, te-am condamnat la moarte. De acum te poţi duce! Nu-ţi voi mai vorbi şi nici nu-ţi voi mai răspunde. Dacă ţi-a mai rămas puţină vlagă, înjunghie-te aşa cum a făcut-o şi Béreng?re. Adio.

Tăcu, dar rămase în continuare cu urechea lipită de uşa dulapului ascultând loviturile, suspinele de neputinţă şi de furie, blestemele rostite cu o voce din ce în ce mai slabă.

După care urmă tăcerea.

Suspinând şi scrâşnind cuvinte ciudate, cuvinte fără sens spectrul, cu paşi tremurători, coborî scara.

Străbătu galeria încă o dată.

Pentru încă o dată urcă scările care duceau la mormântul Agnes-ei.

Şi încă odată, cu mâinile-i tremurânde, atinse placa de marmură, găsi capul îngerului din mijloc şi începu să-l împingă furios.

Sfârşi prin a cădea fără puteri.

Crezu că va muri curând.

Gemea. Auzea gemetele şi i se părea că nu de la el pornesc, îşi imagina că visează…

Visa că, departe de el, în altă parte, auzea o rugăciune, o voce tânără, cu un timbru sonor melodios şi vocea spunea:

— Ridicaţi dala aceasta. săpaţi acum. caseta de fier trebuie să se afle acolo. săpaţi. încă… caseta! Iată caseta de fier! aceasta-i caseta lui Ponthus!

— Vocea asta, murmură Loraydan, vocea asta nu-i o voce din vis. o recunosc… ea este! Oh! Dacă aş putea s-o strig! Nenorocit ce sunt! Dar va refuza să mă salveze, fiindcă şi pe ea am vrut să o trădez, i-am dorit nenorocirea… Ajutor!

Léonor! Léonor d'Ulloa, iartă-mă! Salvează-mă, Léonor d'Ulloa!

Crezu că strigase aceste cuvinte.

Dar de pe buzele-i tumefiate abia dacă răzbătu un murmur nedesluşit. Léonor d'Ulloa nu auzi nimic. în acel moment ieşea din capelă ducând cu ea caseta de fier care conţinea secretul lui Ponthus.

Capitolul XXX Morţii scriu şi vorbesc.

După ce regele Francisc I părăsise palatul Loraydan, aşa cum am văzut şi se întorsese la Luvru, petrecu restul nopţii într-o tristeţe fără margini.

Imaginea Béreng?rei, moartă, îl sfâşia; plânse. În cele din urmă luptă cu putere împotriva remuşcărilor care îl asaltau.

A doua zi, Béreng?re nu mai era decât un nume de pe o listă lungă…

Acea zi începu cu procesul lui Clother de Ponthus.

Procesul dură opt zile.

În fiecare seară, Francisc I cerea să i se citească procesele verbale ale interogatorului acuzatului. Acuzatul recunoscuse rebeliunea din strada Hache, dar nega că l-ar fi insultat pe rege pe drumul spre Corderie. Pretindea chiar că nici nu s-ar fi aflat pe acel drum în ziua şi ora respectivă.

În timpul acestor zile, contele Loraydan nu mai fu văzut la Luvru, încât furia regelui creştea din ce în ce. Şi furia îi izbucni deodată printr-un ordin pe care îl dădu: ordinul de a-l supune torturii pe prizonier pentru a-i obţine mărturisirea. Ordinul era groaznic.

Dar fu dus imediat la Temple: trebuia executat imediat.

În acel moment, un valet în livrea care purta însemnele regale, intră în cabinet, îngenunche în faţa Maiestăţii Sale şi-i prezentă pe o tavă de aur o hârtie împăturită şi legată cu un fir de mătase.

Regele luă hârtia în mod mecanic, rupse firul de mătase, o desfăcu şi aruncă o privire. În aceeaşi secundă se ridică brusc în picioare şi cei câţiva gentilomi ce se aflau în preajma să îi remarcară paloarea şi ochii temători.

Îi îndepărtă cu un gest – frământând în acelaşi timp hârtia cu degetele care acum îi tremurau, ca şi când s-ar fi temut că unul din ei, de la distanţă, ar fi putut recunoaşte scrisul sau l-ar fi putut citi.

Francisc I urmări cu privirea curtenii care se grăbeau să iasă şi când ultimul dintre ei dispăru, când uşa fu închisă, când se văzu singur, puse hârtia pe o masă, o netezi cu mâna şi se aplecă asupra ei, recitind-o.

O tresărire de groaza îl străbătu din cap până-n picioare.

Se dădu câţiva paşi înapoi ca şi când ar fi văzut o fantomă şi cu toate că se îndepărtase, ochii săi plini de groază rămâneau fixaţi pe semnătură şi teamă, teama doborâtoare faţă de lucrurile de pe cealaltă lume, îl năpădi, fiindcă această semnătură care-i amintea trecutul, tinereţea sa, dragostea să, îl făcea să se cutremure, i se părea că vine din fundul unui mormânt, fiindcă semnătura era:

Agnes de Sennecour.

Hârtia conţinea aceste câteva cuvinte:

Rege Francisc, Dacei v-aţi hotărât ca tortura trebuie să-i fie aplicată lui Clother, senior de Ponthus, vă cer să asistaşi în persoană la această tortură la care gentilomul va fi supus. Rugându-l pe Dumnezeu să vă călăuzească gândurile, senmez:

AGNÉS DE SENNECOUR.

Regele împături cu grijă hârtia şi o puse în sertarul unui scrin a cărui cheie o avea numai el. Atunci îşi chemă căpitanul gărzilor şi-i spuse că vrea să meargă chiar în acea clipă la Temple. Imediat domnul de Bervieux dădu ordinele necesare. În câteva minute, escorta care trebuia s-o însoţească pe Maiestatea Sa fu guta de drum. Coborî şi regele curând, urmat de aproape douăzeci de gentilomi.

În momentul în care Francisc I încăleca, comandantul trupelor de jandarmi intra la Luvru.

— Veniţi cu mine, Croixmart!

Comandantul făcu o plecăciune şi se aşează în spatele regelui. Cavalcada o porni la drum, precedată de trompeţi.

În spatele trompeţilor călărea căpitanul gărzilor, apoi doisprezece călăreţi. După aceştia venea regele. În spatele lui, gentilomii. Cortegiul era încheiat de alţi doisprezece cavaleri.

Cavalcada ajunse la Temple. Trecu podul care acum era lăsat şi dispăru prin poarta uriaşă care se află între două turnuri masive.

Regele descăleca în prima curte a fortăreţei; acolo primi şi salutul de bun sosit al guvernatorului, domnul de Guitalens, care-l aştepta înconjurat de ofiţerii săi.

— Să mergem la camera de tortură, spuse regele şi aduceţi şi rebelul care trebuie torturat.

— Se află acolo deja, Sire, răspunse guvernatorul Clother de Ponthus era aşezat pe un taburet de fier ale cărui picioare erau fixate în podeaua camerei de tortură. La încheietura mâinii stângi avea fixată o cătuşă mare de care era legat un lanţ a cărei cealaltă extremitate era fixată de piciorul taburetului pe care stătea. Lanţul era destul de lung pentru că prizonierul să se poată scula şi chiar să facă doi, trei paşi.

Camera era întunecată.

Se auzi strigând o voce aspră:

— Regele! Faceţi loc regelui!

Timp de un minut, Francisc I îl contemplă pe Clother de Ponthus.

— El este omul? întrebă în cele din urmă.

— Da, Sire, spuse domnul Guitalens, el este rebelul care se încăpăţânează să refuze să mărturisească.

Regele dădu din cap şi privirea sa, mai aspră, s-ar putea spune, de o curiozitate mai aspră, se fixă asupra lui Clother.

Văzându-I atât de hotărât şi liniştit, simţi cum în el se dezlănţuie ura. Clother îl privi şi el. O clipă, cele două priviri se încrucişară aşa cum două spade se încrucişează într-un duel pe viaţă şi pe moarte. Regele fremăta de mânie. Puţini oameni, chiar şi dintre cei puternici, ar fi îndrăznit să-l privească aşa, drept în ochi.

— Tu eşti acela, spuse regele a cărei voce îi tremura de furie, tu eşti acela pe care l-am găsit într-o noapte pe drumul spre Corderie. tu eşti acela care l-ai atacat pe contele de Loraydan?

— Da, Sire, spuse Ponthus.

În sfârşit, prizonierul mărturisea!

— L-am atacat pe contele Loraydan, continuă Clother, dar a doua zi am fost la dispoziţia sa, cu spada în mână, în timp ce tatăl meu, Philippe de Ponthus, îi dădea satisfacţie domnului de Maugency, duel în care tatăl meu şi-a găsit moartea.

— Foarte bine! izbucni regele. Văd că vrei să încerci să creezi o îndoială asupra circumstanţelor insultei. Dar ştii că nu-i vorba de această întâlnire în care numele meu n-a fost rostit. E vorba de o întâlnire mai recentă în timpul căreia, fiind totuşi informat de prezenţa mea acolo, prin cuvinte şi prin atitudine m-aţi insultat, ştiind foarte bine că-i vorba de rege. Tu eşti acela?

— Nu, Sire! răspunse de Ponthus.

— Cum? Vrei să spui că nu pe line şi ai tăi i-a atacat şi pus pe fugă Loraydan?

— Nu, Sire.

Regele îşi stăpâni un gest de furie şi se adresă guvernatorului:

— Ce credeţi despre asta?

— Tortură! răspunse Guitalens. Numai tortura îl poate face să mărturisească.

Regele se întoarse spre prizonier.

— Nu vrei să mărturiseşti? se răsti la el.

— Sire, nu put minţi doar pentru a scăpa de suferinţa.

Nu se mai auzi decât sfârâitul cărbunilor care ardeau. Unul dintre ajutoarele călăului mişcă fiarele care se aflau puse la înroşit pe cărbuni. Toate privirile se îndreptară într-acolo, mai puţin aceea a condamnatului. Gentilomii tresăriră în timp ce regele păli.

— Mărturisiţi! îi strigă lui Ponthus o voce gâfâitoare.

Clother se întoarse spre gentilomul care tocmai vorbise şi-i răspunse:

— Domnule, vă mulţumesc pentru că îmi arătaţi simpatie, încurajându-mă astfel. Dar să ştiţi că mă încurajaţi să mint.

Regele păli mai mult, cuprins de furie şi ură.

— Ei bine, strigă el, de-abia acuma minţi. Trebuie ca adevărul să-ţi fie smuls? Atunci terminaţi odată!

Judecătorul făcu un semn. Cu o mişcare rapidă şi eficientă, călăul desfăcu capătul lanţului care era fixat de taburet, aşa încât prizonierul să poată să se îndepărteze de acesta. Imediat Clother fu înconjurat de ajutoarele sale. Mâna călăului se lăsă pe umărul condamnatului. Cu toţii formau un grup tăcut, siluete care, cu gesturi de o precizie înspăimântătoare, se îndreptau spre scaunul de tortură. mai mulţi dintre gentilomii prezenţi de faţă închiseră ochii pentru a nu vedea.

În ace] moment, uşa camerei de tortură se deschise, apăru un ofiţer şi strigă câteva cuvinte care răsunară ca o lovitură de tunet:

— Mesager pentru rege!

Capitolul XXXI Agnes de Sennecour.

Şi cu toţii văzură intrând mesagerul. de fapt mesagera!

O femeie tânără, îmbrăcată cu veşminte de doliu, dar cu faţa descoperită, înainta cu pas hotărât până în faţa lui Francisc I. şi Clother de Ponthus îşi împreună mâinile ca în faţa unei iubiri imense în timp ce gentilomii scoaseră un murmur de admiraţie ca un omagiu adus acestei frumuseţi care venea să lumineze întunecată peşteră a torturii şi a morţii.

Şi Francisc I murmură:

— Léonor! Léonor d'Ulloa!

Îşi reveni aproape imediat, îşi încruntă sprâncenele şi, pe faţa sa crispată, curtenii văzură începutul unui acces de furie care urma să izbucnească.

— Ce mesaj ne aduceţi? întrebă el cu asprime. Vorbiţi cât mai scurt. Şi mai ales, nu speraţi că, printr-o manevră

nedemnă ce ar face din dumneavoastră o rebelă dovedită, veţi întrerupe cursul justiţiei. Spuneţi-ne mesajul şi apoi retrageţi-vă.

În timp ce regele îi vorbea astfel, ochii săi înfricoşaţi se aţintiseră asupra unui obiect pe care Léonor îl ducea în mâini… o casetă destul de mică.

Léonor se înclină în faţa lui Francisc I.

— Sire, spuse ea, să nu cumva să credeţi că vreau să întrerup sau să curm cursul justiţiei regale. Dimpotrivă, vreau s-o ajut după puterile mele şi am venit pentru a vă spune că acestei adunări desemnate pentru instruirea şi terminarea procesului seniorului de Ponthus, îi lipseşte un martor.

— Toţi martorii au fost audiaţi, spuse judecătorul cu o voce rea.

— Tăcere! bubui Francisc I. Consimţim să ascultăm şi acest martor care, fără îndoială, nu este altul decât dumneavoastră, Léonor d'Ulloa.

— Nu, Sire! Nu eu sunt martorul.

— Ei bine, arătaţi-mi-l, în acest caz. Spuneţi-i că poate veni!

— Martorul se află aici, maiestate. A intrat odată cu mine. Cei de faţă se priviră miraţi, cuprinşi de teamă. Cu toţii îşi dădură seama că Léonor aducea cu ea un mister de temut.

Cu toţii văzură atunci că acel acces de furie de care fusese cuprins la început regele, începea să se destrame şi se mirară: regele tremura. pălea în mod vizibil.

— Martorul. martorul de care vorbiţi. numiţii, aşadar!

Léonor d'Ulloa se îndreptă şi cu o voce pe care modestia i-o făcea mai înfricoşătoare, spuse:

— Sire. Cunoaşteţi numele martorului. Chiar v-a şi scris. Vreţi să-l rostesc cu voce tare?

— Spuneţi-l! Spuneţi-l! izbucni regele cu un strigăt de sfidare. Rostiţi acel nume!

— Agnes de Sennecour!

— Agnes de Sennecour, gâfâi Francisc!

Regele păru uşurat. Dădu din cap cu asprime şi, uitând acea politeţe rafinată de care dădea dovadă în faţa femeilor spuse brutal:

— Minţiţi! Cea despre care vorbiţi e moartă!

— Sire, e adevărat că este moartă!

— Deci, nu poale depune mărturie! Nu poate vorbi!

— Poate depune mărturie, Sire! Moarta va vorbi! Moarta vorbeşte!

Toţi cei de faţă se înfiorară.

Léonor înainta câţiva paşi.,.

Dar de această dată, nu spre rege îşi îndreptă ea paşii graţioşi, ci spre cel pe care-l iubea, spre cel care, cu vitejia ei sufletească, încerca să-l smulgă călăului, să-l smulgă morţii.

— Seniore de Ponthus, spuse ea, ani cerut mormântului comandorului d'Ulloa secretul pe care înşişi dumneavoastră aţi venit să-l cereţi.

— Léonor! exclamă Clother cu o voce sfâşietoare.

— Monseniore, iată caseta de fier pe care Philippe e Ponthus a îngropat-o cu ani în urmă sub dalele apelei palatului d'Arronces. Iat-o, este aici şi vă aparţine. E bunul vostru cel mai de preţ.

— Léonor! Léonor! Spuneţi-mi ce conţine? Spuneţi-mi. măcar asta să aflu înainte de a muri…

— Conţine povestea unei femei, Agnes de Sennecour.

— Agnes de Sennecour! bolborosi Ponthus.

— Mama voastră!

Căzut în genunchi cu faţa îngropată în palme, Clother de Ponthus suspină. Numele atât de mult aşteptat, numele mamei sale, îl repeta la nesfârşit, blând, ca în vis. Îl pronunţa cu buzele, cu inima, îl mângâia. şi plângea.

Şi atunci se produse un eveniment care-i umplu de mirare pe toţi cei care asistau la această scenă: regele făcu repede doi paşi spre prizonier, păru că vrea să se aplece asupra lui ca şi când o curiozitate de neînvins l-ar fi împins de la spate, după care, brusc se dădu înapoi şi-şi şterse fruntea cu

mâna. Era atât de palid şi tremura, încât cei câţiva gentilomi care erau cu el, începură să strige:

— Regelui îi este rău. repede, un medic.

— Tăcere, domnilor! spuse regele pe un ton aspru. N-am nevoie de nici un doctor.

Şi dintr-o dată păru că se cufundă într-un fel de meditaţie adâncă, sau mai degrabă într-o amintire misterioasă, căci ochii lui măriţi, privirea-i fixă, parcă se încăpăţâna să privească în gol lucruri pe care numai el le vedea.

Dintr-o dată se întoarse spre domnul de Guitalens.

— Domnule guvernator, conduceţi-mă în apartamentul vostru, spuse el cu o voce schimbată.

Şi Guitalens se grăbi să execute ordinul.

— Dona Léonor, continuă regele, vă rog să mă urmaţi.

Léonor se aplecă asupra lui Clother de Ponthus şi, punându-i mâna pe cap, cu un gest de mângâiere, îi spuse:

— Veniţi, monseniore.

Ponthus se ridică, aruncă logodnicei sale o privire şi spuse:

— Să mergem!

Parcă trăia un vis.

Toate privirile se îndreptară spre rege ca pentru a-l întreba dacă aproba o asemenea comportare stranie a Léonorei Ulloa şi regele, cu o voce înfundată şi cu ochii plecaţi, spuse:

— E drept. Prizonierul trebuie să vină cu mine. Scoateţi-i lanţurile. Haideţi, domnule guvernator.

Toţi făcură câţiva paşi înapoi pentru a-l lăsa pe rege să treacă. Léonor luă mâna lui Clother de Ponthus şi pe când avansau şi ei, la rândul lor, cu o singură mişcare solemnă, toţi cei de faţă se descoperiră şi se înclinară.

În apartamentul lui Guitalens, Francisc I, Clother de Ponthus şi Léonor de Ulloa rămaseră singuri.

Regele se aşezase în faţa unei mese, cu caseta deschisă în faţa sa.

De cealaltă parte a mesei, în picioare, se afla Léonor.

Puţin mai în spatele ei, Clother şi el tot în picioare.

Regele parcurgea rapid hârtiile ce se aflau în casetă. scrisori. scrisorile sale de dragoste. şi scrisorile Agnes-ei. amintirea întregii sale tinereţi, o tinereţe fermecătoare. Câteodată, un surâs de iubire îi lumina faţa, uneori o lacrimă îi alunecă pe obraji, fără ca măcar să încerce s-o ascundă. Ridică o clipă ochii spre Clother, ca imediat să-i coboare şi iar şi iar, ca şi când curiozitatea ar fi fost mai puternică decât el însuşi. La un moment dat îşi încruntă sprâncenele şi trăsăturile i se înăspriră şi Léonor îl auzi murmurând:

— Ce să fac? Totuşi, nu pot. ah! Ce să fac? Ce să fac?

— Sire, spuse Léonor cu o nespusă blândeţe, întrebaţi-o pe moartă care acum vă vorbeşte.

Francisc I îşi plecă fruntea, părând să caute ceva în mintea sa – şi brusc, fixându-l cu privirea pe Clother, îi strigă pe un ton vesel:

— Să fiu afurisit, domnule! Cum se face că v-aţi lăsat să fiţi dezbrăcat pe jumătate. Hei! Să vină cineva!

Figura Léonorei se destinse, teama mortală care o cuprinsese încă de la început dispăru şi, după un suspin adânc, murmură:

— Moarta a vorbit!

Şi atunci descărcarea nervoasă îşi spuse cuvântul: un nor trecu peste fruntea Léonorei, ochii i se umplură de lacrimi, se clătină… şi căzu în braţele lui Clolther.

— Léonor! Léonor! izbucni acesta înspăimântat.

Regele se sculă în grabă. dar deja Léonor începu să-şi revină, surâzând. Se priviră intens o clipă. Dar tocmai în acel moment îşi făcu apariţia, grăbit, Guitalens, spunând:

— Cred că Maiestatea Sa m-a chemat.

— Da, domnule! spuse regele pe un ton furios care-l ului pe guvernator şi-l făcu să tremure. Cine a avut îndrăzneala să-i scoată tunica gentilomului, aici de faţă? Şi să-i ia spada? Pe Sfântul Dumnezeu, ce-aţi făcut cu spada lui?

— Sire. bolborosi nefericitul Guitalens.

— Destul! Grăbiţi-vă! Într-o clipă acest gentilom să apară în faţa mea îmbrăcat şi înarmat potrivit drepturilor. Şi privilegiilor sale! Haideţi!

Guvernatorul, grăbit, îl apucă pe Clother de mână şi cu gestul cel mai respectuos pe care-l putu găsi, îl târî după el.

Atunci când Clother de Ponthus se întoarse, cu spada în teacă şi îmbrăcat ca un senior elegant, îl văzu pe rege aşezat în faţa casetei, continuând să citească, şi, în faţa lui, Léonor care aştepta nemişcată – aşa încât putu să creadă că în timpul absenţei sale nu se întâmplase nimic.

Francisc I păstră în mâinile sale timp îndelungat acele hârtii îngălbenite de timp, imagini pe jumătate Şterse ale unui trecut mort.

Pe fundul casetei mai rămăsese încă o scrisoare şi un obiect.

Suspinând din greu, regele se sculă şi, luând acea ultimă scrisoare, o întinse Léonorei, spunând:

— Citiţi-o şi spuneţi-mi ce trebuie să fac.

După care scoase obiectul. Era o miniatură reprezentând o femeie în gloria tinereţii sale, o frumuseţe blondă, surâzătoare, respirând dragoste şi fericire.

Luă miniatura şi o întinse lui Clother de Ponthus.

— Domnule, spuse regele cu voce înăbuşită, iută portretul nobilei doamne Agnes de Sennecour, mama voastră! Luaţi-l, păstraţi-l, vă aparţine. Vă cer numai că atunci când îl veţi privi să vă amintiţi că eu vi l-am dat.

Cu mâini tremurătoare, Clother luă portretul mamei sale. Dar ochii său nu se îndreptară spre această miniatură, nu, ci spre rege, fixându-l cu o privire ciudată, pălind, în timp ce Francisc I, el însuşi, îl privea cu o atenţie lacomă în care era amestecată bucuria cu durerea, teamă cu mândria.

O clipă privirile li se întâlniră şi din cele două inimi izbucni un strigăt, un strigăt ce li se opri pe buzele pecetluite. un strigăt care niciodată nu avea să se audă şi care înăbuşea secretul în conştiinţa lor: "Fiul meu!" "Tatăl meu!"

Asta fu totul. Francisc I întoarse capul şi murmură:

— E mama voastră. Nici o femeie din lume nu-i mai demnă de dragostea şi veneraţia voastră…

Abia atunci Clother îşi aplecă privirile asupra portretului pe care-l ţinea în ambele mâini, ca şi când ar fi ţinut o floare rara şi de preţ sau o bijuterie inestimabilă.

Dar iată ce conţinea scrisoarea pe care regele tocmai o dăduse Léonorei d'Ulloa:

Iubite Sire, Voi muri, dar vreau să vă spun că vă iert, atât de mult vă iubesc. Vai! Cu puţine zile mai înainte încă vă spuneam Francisc şi acum trebuie să vă spun Sire. E un titlu greu. Aflaţi deci, iubitul meu Sire, că băiatul nostru trăieşte şi a fost încredinţat hunului şi nobilului Philippe a cărei privire iubitoare şi devotată încă mă mai susţine. Dacă fiul nostru va trăi, iubite Francisc, dacă va atinge vârsta bărbăţiei, doresc ca el să nu afle numele tatălui său şi toate dovezile privitoare la naşterea sa să fie distruse. Doresc asta, Francisc, fiindcă eşti rege. O doresc, pentru că vreau ca fiul meu să fie fericit. M-aţi înşelat, Sire şi pentru asta mor. Dar ştiu că nu aveţi suflet rău. Dacă într-o zi veţi afla că cel căruia i-am dat numele de Clother este fiul vostru, regele Franţei, iertaţi-l, nu-l faceţi să ispăşească crima de a fi fiul regelui, o remuşcare vie pentru voi. Nobilul Philippe de Ponthus va veghea asupra fiului meu şi asupra averii sale. Oricât de modestă ar fi ea, doresc să nu-i adăugaţi nimic. Adio, Sire, adio Francisc. Aţi aflat ultima dorinţă a celei care vă iubeşte. Murind, îl rog pe Dumnezeu să vădea pacea sufletului şi să vegheze asupra voastră.

AGNÉS DE SENNECOUR.

Francisc I o privi pe Léonor care tocmai terminase de citit şi o văzu plângând. Atunci începu şi el să plângă.

Şi repetă:

— Ce trebuie să fac?

— Să vă supuneţi! spuneţi Léonor.

— Atunci, faceţi-o! îi ceru regele.

Şi Léonor, la rândul său, începu să răsfoiască hârtiile din caseta lui Ponthus. Toate actele lui Philippe de Ponthus,

toate hârtiile care dovedeau drepturile lui Clother asupra domeniilor de Ponthus, le lăsă în casetă. Toate celelalte: scrisorile Agnes-ei, scrisorile lui Francisc, tot ce stabilea naşterea lui Clother le puse deoparte.

Din toate acestea făcu un pachet.

Cu el în mână se îndreptă spre căminul în care ardea un foc zdravăn.

Clother se aşeza în faţa ei şi-i spuse cu blândeţe:

— Léonor, dă-mi mie aceste hârtii pe care le-a atins mâna mamei mele.

— Luaţi-le, monseniore.

Clother luă pachetul, îl sărută ca şi când ar fi sărutat fruntea mamei sale moarte. şi se îndreptă spre cămin.

Îngenunche şi cu un gest blând, puse pachetul pe buştenii care ardeau. Francisc I se descoperi.

Pachetul arse în întregime. Curând nu mai râmase decât o grămăjoară de cenuşă, care şi ea dispăru în câteva minute şi asta a fost totul.

Nimeni şi nimic pe lume nu mai putea demonstra filiaţia lui Clother de Ponthus cu Francisc I.

Când totul se sfârşi, Clother se ridică.

În faţa să o văzu pe Léonor şi, cu un suspin adânc, îşi desfăcu braţele. Léonor se repezi şi îl îmbrăţişa. Timp de un minut Francisc I, nemişcat, cu capul descoperit, nu auzi decât plânsetul şi suspinele celor doi tineri care se îmbrăţişau cu toată puterea iubirii lor, dar care, în această clipă, dădeau prinos celei.

Eecedate tot ce aveau ei mai pur şi mai nobil în inimile lor,.

— Copiii mei! bolborosi Francisc I. Copiii mei iubiţi.

Clother se desprinse de iubita sa şi, surâzând printre lacrimi, îl privi pe tatăl său punându-şi un deget pe buze.

— Sire, murmură el, trebuie s-o ascultăm pe cea care a murit. pe mama mea!

Francisc I îşi reveni. O luă pe Léonor de mână, o duse în adâncitura unei ferestre şi-i spuse:

— Vreau să vă căsătoriţi în mai puţin de o lună. Căsătoria se va face în capela palatului d'Arronces. Copilul meu, dacă îi permiteţi regelui Franţei, Francisc va asista la binecuvântarea pe care v-o va da arhiepiscopul Parisului.

— Sire! Sire!

— Voi asculta de cele scrise de iubita mea Agnes. Iar Agnes nu mi-a interzis să am grijă de averea ta.

— Sire! bolborosi Léonor.

— Taci copilul meu. Eu regele, m-am supus cererii ei. Supune-te şi tu, la rândul tău. Fu îţi voi da zestrea. În ziua căsătoriei voastre veţi primi actele care vor ridica la rangul de ducat domeniul de Ponthus pe care-l voi înzestra cu venituri şi privilegii capabile să înfrumuseţeze viaţa ta şi a soţului tău. Să fiţi fericiţi, copiii mei. Moarta a spus că m-a iertat. Cred cu adevărat în iertarea ei numai dacă voi doi vă veţi hotărî să locuiţi în palatul d'Arronces şi-i veţi permite lui Francisc I să vină uneori să vă vadă şi să vadă şi mormântul Agnes-ei de Sennecour.

Şi brusc, regele o părăsi pe Léonor pentru a se apropia de Clother de Ponthus:

— Domnule, îi spuse el, nu aveji nimic de cerut regelui Franţei?

— Da, Sire, spuse Clother, o iertare.

— Spuneţi-o repede! făcu regele cu glas bucuros.

— Iertarea lui Ban-Frumos, spuse surâzând Clother. Acest viteaz a fost arestat odată cu mine şi.

— Hei! Să vină cineva! îl întrerupse Francisc I.

— Sire! făcu Guitalens apărând imediat

— Domnule guvernator, aveţi în temniţă un oarecare Ban-Frumos?

— Da, Maiestate, un rebel periculos care…

— Şi cu ce drept îl ţineţi arestat pe acest viteaz? Hai, domnule, mergeţi şi eliberaţi-l imediat; conduceţi-l până la poarta fortăreţei şi comunicaţi-i ordinul de a merge imediat la palatul d'Arronces unde-şi va întâlni stăpânul.

A doua zi, Clother plecă spre castelul său, Ponthus, însoţit de Léonor d'Ulloa. Regele permise cu regret această călătorie care, dus-întors, dura douăzeci de zile. Nu consimţi decât în urma angajamentului luat de Clother şi de Léonor că vor veni să locuiască cel puţin şase luni pe an la Paris, în palatul d'Arronces. Căsătoria urma să aibă loc la întoarcerea lor. Natural că Ban-Frumos luă parte la acest pelerinaj.

Capitolul XXXII Cina.

Ne aflăm, în camera lui Juan Tenorio, camera aflată în hanul Ghicitoarei, pe la ore zece seara, când acesta se pregătea să-şi afle liniştea în visele somnului, deoarece viaţa reală îi producea numai griji şi necazuri.

— Domnule, îi spunea Jacquemin Corentin, vreţi să vă culcaţi şi asta-i foarte bine, fiindcă mai mult ca zilele trecute, astăzi păreţi cuprins de febră. Şi totuşi, astăzi nimic nu v-a supărat deoarece nici n-aţi ieşit din cameră.

— Ponthus se află încă la Temple. Cerul mi-e martor că dacă aş putea face un semn pentru a-l elibera, aş face acel semn, fiindcă don Juan nu se teme de nici un rival. Dar, la urma-urmei, sărmanul de el e în închisoare. Nu văd de ce n-aş profita de acest lucru.

— Nici eu nu văd de ce nu, spuse Corentin.

— Aha! Vezi? Chiar tu mă îndemni şi mă împingi de la spate.

— Dacă între dona Léonor şi dumneavoastră n-ar fi fi decât seniorul de Ponthus, aş spune: pe legea mea, celui mai viteaz! Celui mai sincer! Celui mai îndrăzneţ! Dar, domnule.

— Cum? Ce vrei să spui, caraghiosule cu acest "dar" al tău?

— V-am mai spus-o, domnule şi sunt nefericit că trebuie s-o repet! spuse Corentin pe un ton solemn. Între dona Léonor şi voi a intervenit Moartea! Da, domnule. Moartea! Ce spun eu? E vorba de doi morţi! Două fantome veghează asupra fetei.

— Da, da, rânji don Juan: Christa şi comandorul! Lui i-am lansat invitaţia. Trebuie să mi-o menţin. Voi merge să cinez împreună cu statuia comandorului.

Şi don Juan începu să cutreiere camera de la un capăt la altul cu un mers agitat. Trăsăturile îi erau crispate.

Ochii îi scăpărau şi pumnii i se strângeau convulsiv. Uneori îşi ducea mâna la gât, de parcă ar fi simţit că se sufocă.

Văzându-l în asemenea stare, care semăna mai degrabă cu nebunia, Jacquemin Corentin înţelese, sau crezu că trebuie să înţeleagă că trebuie să cedeze.

— Ei bine da, domnule, spuse el, trebuie să mergeţi să cinaţi cu statuia.

— Şi tu ne vei servi, Jacquemin!

— Da, domnule.

— Cel puţin dacă nu preferi să te străpung cu spadă.

— Vă voi servi, domnule. Asta a fost hotărât mai dinainte. Când veţi hotărî ziua, vom merge împreună la palatul d'Arronces. Dar acum e deja prea târziu.

Culcaţi-vă şi permiteţi-mi să merg la bucătărie, fiindcă mor de foame.

— Asta pică de minune, spuse Juan Tenorio, Vei afla imediat din ce se compune cina, fiindcă imediat vom merge să luăm masa cu statuia comandorului. Fii Liniştit, voi avea grijă ca sticlele să-ţi rămână pe jumătate pline.

Corentin rămase trăsnit, simţi cum păleşte. Tremurând îşi împreună mâinile şi bolborosi:

— Cum, domnule? Chiar în noaptea asta?

— Chiar în clipa asta! făcu don Juan.

Şi deschizând uşa camerei, îl strigă pe jupân Grégoire tare tocmai se pregătea să se culce. La strigătele lui Don Juan, hangiul apăru în grabă.

— Jupâne, spuse don Juan, vreau să cinez.

— Monseniore, va mai dura puţin fiindcă am stins focul în sobe, dar pentru a vă servi, nimic nu-i imposibil. Alerg.

— Nu. Nu-i nevoie să aprinzi focurile. Marmura este rece. Statuia se va simţi foarte bine şi cu o cină rece.

— Poate că da, spuse Grégoire la noroc.

— E sigur, replică don Juan. Ai cumva în grajd vreun măgăruş frumos?

— Pe Midas, monseniore.

— Fie şi Midas. Duceţi-vă şi puneţi samarul pe Midas. De fiecare parte a samarului veţi pune câte un coş, unul în stânga şi unul în dreapta. Efectul va fi impozant. Într-unui din coşuri veţi pune mâncarea, în celălalt, sticlele, în coşul cu mâncare veţi pune ce aveţi mai bun: păsări, pateuri, vânat, fără a mai pune la socoteală dulciurile pe care madam Grégoire le pregăteşte cu atâta măiestrie.

— Monseniorul e prea bun. Şi în coşul cu sticlele?

— Tot ce aveţi mai vechi şi mai fin în pivniţa. Repede, jupân Grégoire! Statuia mă aşteaptă la miezul nopţii!

Hangiul o luă la fugă.

— Domnule, începu hotărât Jacquemin, să nu contaţi pe mine…

— Încă un cuvânt, spuse Juan Tenorio şi iau ciomagul ăsta pe care nu-l voi lăsa din mână decât după ce te voi omorî în bătaie. Şi acum, continuă.

— Domnule, să nu contaţi pe mine ca voi păzi camera atâta timp cât dumneavoastră mergeţi acolo. Mă simt cuprins de o foame cumplită şi vă declar sus şi tare că vreau să cinez.

— Aşa va fi, bunul meu Jacquemin. Pregăteşte-te bine, fiindcă străzile, la ora asta nu sunt prea sigure şi putem da şi de alţi înfometaţi care să ne lase fără cină.

"De-ar da Domnul!" îşi spuse în sine Corentin.

Dar se înarma cu un pumnal puternic în timp ce don Juan îşi încingea spada şi-şi punea mantia.

După câteva minute apăru şi Grégoire spunându-le că măgăruşul şi cina erau gata de drum.

Grăbit, don Juan coborî în curte şi Corentin îl urmă, bolborosind rugăciuni. Jupan Grégoire deschise poarta şi Jaquemin apucă pe Midas de căpăstru.

— La drum! spuse vesel don Juan. La drum, mergem să cinăm cu statuia.

— Jupan Grégoire, murmură Jaquemin la urechea hangiului, veţi găsi în camera mea o sută douăzeci de livre. Dacă vedeţi că nu mă mai întorc, vă implor să folosiţi suma asta pentru slujbe întru salvarea sufletului meu.

Şi Jaquemin ieşi şi el din curte, lăsându-l pe hangiu cu gura căscată.

Capitolul XXXIII Statuia comandorului.

Când ajunseră pe drumul ce ducea la Corderie, don Juan se opri şi Corentin speră că stăpânul său, cuprins de remuşcări, se răzgândise. Dar don Juan, care până atunci nu scosese nici un cuvânt, îi spuse:

— Ai norocul că strigătele şi behăiturile talc nu ne-au făcut să cădem în vreo capcană, fiidcă dacă ar fi fost să fim atacaţi, te-aş fi înjunghiat imediat.

— Domnule, spuse Jacquemin, vă calomniaţi. N-aţi avea inima să-l ucideţi pe credinciosul vostru servitor.

Şi Jacquemin spunea adevărul.

— Destul! bombăni don Juan. Pentru că-ţi permit să vorbeşti, crezi că trebuie s-o Taci şi atunci când n-ai voie? Acum să taci, fiindcă răbdarea mea a ajuns la capăt.

Spunând acestea, don Juan o luă în direcţia palatului d'Arronces, urmat de Corentin care trăgea măgăruşul de căpăstru.

Merseră în tăcere până ajunseră în dreptul locuinţei Maison-Blanche. locuinţa în care Silvia, soţia lui don Juan o alesese pentru a-şi adăposti durerea de neînvins.

Acolo, don Juan se opri şi-şi ciuli urechile, Corentin îl ajunse din urmă şi murmură:

— Domnule, nu cumva aţi văzut o umbră strecurându-se chiar acum din clădire? Nu aţi văzut-o îndreptându-se spre palatul d'Arronces?

— Ba da, am văzut-o. Ce crezi că poate să fie?

— Nu ştiu. Poate un avertisment pentru că dumneavoastră să nu mergeţi mai departe.

Don Juan izbucni într-un hohot de râs sinistru.

— Era Silvia, bunwl meu Jacquemin, Silvia!

— Nobila voastră soţie? Ah! Monseniore, permiteţi-i umilului vostru servitor.

— Îţi permit să taci, imbecilule! Dacă nobila mea soţie vrea şi ca să cineze, n-are decât! Lrmează-mă!

Şi o porniră din nou. Jacquemin îşi înmulţi crucile pe care le făcea pe ascuns şi rugăciunile.

Don Juan înainta hotărât, fără nici o bravadă de altfel. Se afla într-o stare de spirit ciudată. Nu credea nici în ruptul capului în acele pericole pe care imaginaţia lui Jacquemin i le arătase de nenumărate ori. Pur şi simplu, nu credea. Şi totuşi, inima-i bătea cu putere. Trăia una din acele ore ciudate prin care mai trecuse de atâtea ori până atunci. I se părea că noaptea este plină de mistere, aceleaşi mistere care-l invadaseră cu mult timp înainte, la Sevilla, în palatul Canniedo, unde, după ospăţul de logodnă, văzuse cum masa începe să se mişte, şi, ameninţătoare, se năpusteşte asupra lui, ca un animal sălbatic necunoscut.

Simţea cum teama îi dă târcoale.

Pentru o clipă simţi nevoia să se întindă pe pământ, pentru a-şi linişti nervii care, din minut în minut erau mai tensionaţi, gata să se rupă. Cu un efort cumplit îşi continuă drumul. Şt atunci respiraţia îi deveni mai grea, ochii aproape că-i ieşiră din orbite, sudoarea îi îmbrobonă tâmplele. Un blestem îi ieşi de pe buze, dar rezistă, rezistă acestui mister ce-l încojura.

La zece paşi de gardul palatului d'Arronces se opri brusc şi se dădu câţiva paşi înapoi. şi atunci simţi pe braţul său mâna lui Corentin. Şi dacă Corentin ar fi putut să vadă prin întuneric figura stăpânului său, ar fi rupt-o la fugă cu orice risc.

— Ai auzit? bolborosi don Juan clănţănind din dinţi.

— Nu monseniore! Ce să aud? Ce aţi auzit dumneavoastră?

— Don Juan! Unde vrei să ajungi, don Juan? Nu auzi vocea asta care repetă mereu aceste cuvinte înfricoşătoare?

— Nu, nu, vă jur!

— Ascultă!

— Domnule, vă jur că nu aud nimic!

Juan Tenorio ciuli urechea şi-şi încorda tot spiritul spre această voce pe care i se părea că o aude. După care scoase un suspin, îşi trecu mâna fierbinte peste frunte şi murmură:

— Aşadar, nu era decât o iluzie?

— Un avertisment, domnule! Ultimul avertisment!

— Iluzii! strigă don Juan izbucnind în râs. Iluzii şi himere, vă neg. Şi chiar dacă aţi exista în realitate dacă moartea nu înseamnă sfârşitul, dacă umbrele ies din mormânt, cer şi iad, vă desfid!

Continuând să râdă, aproape în pragul, nebuniei, înainta cu paşi hotărâţi.

Corentin îl urmă şi scoase un strigăt de bucurie:

— Domnule! Domnule! Poarta este închisă!

— Închisă? Ce vrei să spui, imbecilule?

— E închisă! Noi putem sări gardul, dar măgarul? Cu coşurile sale?

— Aha! Ai orbul găinilor? Sau frică te face să aiurezi? Nu vezi că poartă-i deschisă?

— Deschisă? făcu Corentin consternat. Da, pe legea mea! Deschisă! Şi totuşi pot să jur că acum câteva clipe era închisă!

Şi spunea adevărul.

Fără nici un zgomot, poarta se deschisese.

Dar cine o deschisese? Probabil că acea umbră pe care Jacquemin o văzuse ieşind din Maison-Blanche. Fără îndoială! Pentru că cineva trebuie că deschisese poarta care până atunci fusese închisă. Deci Silvia d'Oritza îşi procurase o cheie pentru a intra oricând vrea în parcul palatului d'Arronces?

Orice-ar fi fost, don Juan, Jacquemin şi măgarul intrară pe poartă.

Cu paşi repezi, Juan Tenorio înainta până la peronul palatului.

Exaltaţia lui, pe care am arătat-o şi mai înainte, departe de a i se calma, devenise acum aproape o suferinţa pe care el se încăpăţâna să o atribuie foamei.

Îşi ridică ochii înfricoşaţi spre palat şi văzu că toate ferestrele erau închise. Nu se vedea nici o lumină şi palatul părea părăsit.

Don Juan îşi împreună mâinile într-un gest pasionat şi murmură:

— Léonor, iubită Léonor, unde eşti? Floare suavă care-mi îmbălsămezi sufletul cu parfumul tău misterios de iubire, de ce nu pot să te ud cu lacrimile mele? Fiindcă atunci, mai vie şi mai frumoasă, ai putea să ai milă şi de mine, Léonor, te chem. Léonor, te implor. Vai! Léonor! Cel ce te iubeşte se află aici şi tu nu o şti! Don Juan imploră şi plânge în zadar! Ei bine, blestemate să-mi fie lacrimile, blestemată să-mi fie durerea, fiindcă nu reuşesc să-ţi trezesc iubirea, Léonor, Léonor, ascultă-mă!

Şi cu o voce admirabilă, melodioasă, impresionantă, adevărat suspin muzical, cu vocea sa de o incomparabilă claritate, don Juan începu să cânte vechea romanţă a îndrăgostiţilor, din ţara dragostei, din Andaluzia:

Lagrimas que nas pudieron Tanta dureza ablandar Yo las volvere? la mar Pues que de la mar salieron.

"Pentru că voi nu puteţi, o lacrimile mele/Să îmblânziţi această asprime, /Vă voi vărsa în mare/De la care aţi împrumutat amărăciunea."

Jacquemin Corentin povesti mai târziu că ascultând pe don Juan, simţise cum se cutremură până-n adâncul inimii şi că uitase orice spaimă şi că, pentru prima dată în viaţa sa, poate pentru totdeauna, înţelesese pe deplin sensul cuvântului dragoste pe care i-l revelase cântecul.

Dar poate că şi altcineva, în afara lui Corentin, îl ascultase pe don Juan.

Fiindcă lui Jacquemin i se păru că aude un suspin atunci când don Juan sfârşise de cântat.

Cine plângea în întunericul nopţii?

Dumneata eşti Silvia, dumneata, soţia căreia, odinioară, don Juan îi cântase vechea romanţă de dragoste, dumneata, în care dureroasele versuri au evocat fermecătoarele amintiri ale acelor clipe de bucurie, niciodată uitate?

Don Juan tăcu. Acum plângea.

Rămase nemişcat mai bine de un minut, părând să asculte, cu ochii ridicaţi spre ferestrele întunecate şi tăcute. Deodată fu străbătut de un frison. Îşi duse mâna la gât ca şi când s-ar fi sufocat. Atunci îşi plecă fruntea şi păru că vrea să devină cât mai mic. Corentin îl auzi murmurând:

— Cine-mi vorbeşte? Cine a răspuns romanţei mele de dragoste. Mila asta mi se pare dispreţuitoare. Cine îndrăzneşte să-i fie milă de don Juan? Cine îl iartă? Don Juan nu are nevoie nici de mila. Nici de iertare! Don Juan are nevoie de dragoste!

Se dădu înapoi câţiva paşi, pierit, părând că luptă cu el însuşi dar îşi reveni repede, mândru.

— Cine îndrăzneşte să spună că-l iartă pe don Juan Tenorio? strigă el. Oh! Vocea asta care spune că mă iartă, îmi arde inima. Să fiu iertat ca ultimul mizerabil? Iertat ca un învins, redus la neputinţă? Iertat? Iertat?

Se încovoie de parcă această misterioasă iertare îl strivea.

Şi cu violenţă se îndreptă încă o dată, cu ochi strălucitori şi voce aspră, strigă:

— Cine eşti tu, cel ce mă ierţi? Nu-ţi vreau iertarea! Dispreţul tău, îl dispreţuiesc! Iertatea ta? E ca fierul roşu aplicat pe numărul ocnaşului! Fără iertare! Vreau mai întâi să ştiu cine eşti! Aha! Te văd! Te recunosc! Tu eşti aceea care ai plâns din dragoste la cântecul meu? Tu eşti Maria? Ce vrei, Maria? Pe iad! Nu e Maria! E Pia. Nu. e Silvia. nu… Ah! Iată-le, iată-le aici pe toate! Toate care m-au iubit! Iată-le cum îmi arată dispreţul lor acum. Prin iertarea lor! Înapoi, plecaţi! V-am fost stăpân, ascultaţi ordinul meu, ascultaţi, sau pe Ceruri! Aha! Iată-le cum fug. N-a mai rămas decât una, una singură care continuă să mă insulte cu iertarea ei! Cine este? Pentru ce atât dispreţ în ochii săi frumoşi? Dumnezeule! Cât este de frumoasă şi cât de înfricoşătoare îi este iertarea! Cine eşti? Cine eşti?

Deodată căzu în genunchi şi vocea-i sfâşietoare pronunţă numele celei care murise fiindcă îl iubise:

— Christa! Christa! Christa!

— Domnule, spuse Jacquemin care tremura din toate mădularele, veniţi-vă în fire, profitaţi acum, când calea este liberă, să plecăm.

— Ai auzit ce-a spus, Corentin?

— Cine, domnule?

— N-am auzit prea bine ce a spus. A murmurat nu ştiu ce, ceva în genul "îmbrăţişarea comandorului". Ce are a face aici îmbrăţişarea comandorului? Ce a vrut să spună cu asta? Orice ar fi, nu am nevoie de iertarea lui!

— Să plecăm, domnule, să plecăm cât mai repede!

Don Juan începu să râdă, ridicând din umeri:

— Comandorul! făcu el. Bietul om, mi-a simţit forţa braţului. Ai dreptate, Corentin, să plecăm. Pentru ce am venit aici?

— Dracu' mai ştie! Să plecăm şi încă repede.

— Nu încă! Mi-am amintit! Comandorul! Cum, nu nu l-am invitat chiar eu la cină? Asta era. Trebuie să cinez împreună cu statuia lui şi tu, tu trebuie să ne serveşti cina. Urmează-mă…

Don Juan înainta, înconjurând palatul şi se îndreptă spre uşiţa exterioară a capelei. Pierdut, Jacquemin îl urmă, nemaiavând forţa de a se opune, nici măcar nu mai putea să se roage. Continua să tragă măgarul de căpăstru în mod mecanic. Ochii îi avea fixaţi pe stăpânul său care mergea înainte, cu paşi sacadaţi, ca un rănit care abia se mişca. Văzu cum, aproape la fiecare pas, don Juan îşi duce mâna la gât şi nu odată îl auzi mormăind:

— Aş vrea să aflu şi eu cine încearcă să mă ia de gât, dar-ar ciumă-n el de nemernic!

Brusc, Jacquemin văzu la colţul potecii capelă. Vitraliile îi erau luminate slab de candela încă aprinsă şi ochii i se fixară pe dreplughiul uşor luminai al portiţei deschise.

Don Juan îşi revenise.

Înainta spre uşiţa cu paşi hotărâţi.

Nu mai rămăseseră de făcu decât trei paşi.

În acel moment, Jacquemin Corentin îl văzu pe don Juan oprindu-se brusc, ţeapăn, ca o stană de piatră, sil auzi spunând batjocoritor:

— Cum? Dumneata eşti, don Sancho d'Ullou, dumneata eşti, domnule comandor, îţi dai osteneala să mă întâmpini? Mii de mulţumiri, don Sancho, pentru această curtenie care mă onorează.

Corentin privi peste umărul stăpânului său.

Dar nu văzu nimic.

Nimic în afara unei ceţe albe care plutea în cadrul uşiţei.

— Corentin, spuse don Juan cu o voce care răsună ciudat, descarcă măgarul şi adu coşurile în acest mormânt măreţ. Pe viul Dumnezeu, o mai frumoasă sufragerie nici că se putea. Dar, seniore Sancho, fă-mi te rog puţin loc, vreau să trec.

Jacquemin Corentin îşi îndreptă spre uşiţă privirea-i înspăimântată. Şi de această dată, văzu!

Văzu cum acea ceaţă părea că se condensează repede, luând forma unui corp.

Corp. Un corp omenesc, cap, umeri, bustul, braţele, picioarele…

Jacquemin simţi că nu poate fugi, picioarele-i refuzau să se mişte şi rămase pe loc, cu părul ridicat măciucă şi cu priviri de nebun.

Deodată se simţi cuprins de supremă nebunie.

Fiindcă ceea ce vedea acum în faţa sa, în cadrul uşiţei, nu mai era o formă umană.

Era o marmură rigidă.

Şi Corentin recunoscu acea marmură.

Scoase un geamăt:

— Statuia! Statuia Comandorului!

Şi se prăbuşi leşinat în momentul în care văzu, da, cu ochii săi, văzu statuia de marmură, statuia comandorului, ridicându-şi încet braţul.

Don Juan rămăsese nemişcat în faţa a ceea ce vedea.

Era oare în realitate?

Ce importanţă avea?

Da, într-adevăr: nu era absolut deloc important dacă ceea ce vedea era real ori nu.

Important era că vede.

Dacă ceea ce vedea venea să-l atingă, trebuia să simtă contactul, ca şi când lucrul ar fi fost real3.

Don Juan vedea…

Rămăsese tot atât de ţeapăn ca şi statuia.

Îşi dădu uşor capul pe spate pentru a vedea mai bine.

Vedea statuia comandorului.

Pe buze avea încă acel surâs care nega, iar în priviri aceeaşi sclipire sfidătoare.

Şi văzu.

Don Juan văzu cum statuia îşi ridică braţul, încet, încet. Nici măcar nu se gândi să fugă. Nu se gândea la nimic. Gândurile-i erau haotice, un fel de cataclism.

Văzu!

Văzu mâna de marmură, în aci, înaintând până la ea, până la gâtul său.

Simţi cum degetele de marmură îi cuprind gâtul.

Asta dură câteva secunde.

Din piept îi scăpă un suspin prelung. Şi dintr-o dată, don Juan căzu pe spate, strangulat, înăbuşit de mâna rece a tatălui Christei, de SUGRUMAREA STATUII COMANDORULUI.

Când Jacquemin Corentin îşi reveni, prima sa privire se îndreptă asupra uşii capelei, dar statuia nu se mai afla acolo. Se îndrepta şi văzu atunci mai mulţi servitori ai palatului Arronces alergând, cu torţe în mâini, sub conducerea lui Jacques Aubriot. Torţele luminau mica esplanadă unde Clother de Ponthus se bătuse pentru a o salva pe Léonor. Şi ele luminau cadavrul lui don Juan Tenorio. Aproape de cadavru se afla îngenuncheată o femeie nemişcată, ea însăşi o statuie a durerii.

Majordomul se apropie, se descoperi şi, atingând respectuos umărul femeii, îi spuse;

— Veniţi, doamnă, veniţi. Vom duce noi corpul în palat.

Tânăra femeie se ridică şi atunci Jacquemin Corentin o recunoscu pe Silvia d'Oritza, soţia lui Juan Tenorio. Nu mai plângea. Dar dacă o figură omenească poate exprima durerea în ceea ce are ea mai profund, definitiv, ireparabil, atunci figura Silviei asta exprima…

Ridicându-se, aceasta spuse:

— Mergeţi, vă voi urma.

Şi, cu un gest, îi îndepărtă pe servitorii care se pregăteau să transporte corpul. Îl apucă în braţe. Fără îndoială că braţele ei slabe, de femeie, căpătaseră în această clipă o forţă de neînvins fiindcă cu toţii o văzură pe Silvia d'Oritza ridicând corpul… Soţia, august şi tragic în suferinţa ei, duce ape braţe, într-o supremă atitudine de iubire şi de iertare, corpul celui care-i fusese soţ…

SFÂRŞIT